

Handelingen 18-19-20-21-22-23

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1988-1989

Vergaderingen van februari 1989

REGERINGSVERKLARING VLAAMSE EXECUTIEVE

AUTOMATISERING GEGEVENS SCHOLEN, PERSONEEL EN LEERLINGEN

OVEREENKOMST BELGISCHE STAAT EN MEKANOGRAFISCH INSTITUUT DER
KEMPEN
HOORCONTRACT MET VAKANTIECENTRUM BLUTSIJDE TE BREDENE

NIEUWE INITIATIEVEN FRANSE GEMEENSCHAPSREGERING IN BRUSSELSE
RANDGEMEENTEN

Inhoud

Nr. 18 Dinsdag 14 februari 1989

Berichten van verhindering, blz. 473.

Ondenoek naar taalgroep en woonplaats, blz. 473.

Voorstel van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 473.

Voorstel van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 473.

Verzoekschrift
Indiening en verwijzing, blz. 473.

Mededeling van het Rekenhof
Indiening en verwijzing, blz. 474.

Arresten van het Arbitragehof
Indiening, blz. 474.

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 69)
Indiening, blz. 474.

Mededeling van de Voorzitter
Wijzigingen in verwijzingen naar Commissie, blz. 474.

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve
Mededeling, blz. 476.
Sprekers : de heer J. De Seranno, Minister Geens, de heer A. Denys

Regeling van de werkzaamheden, blz. 482.

Nr. 19 Woensdag 15 februari 1989 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 483.

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve
Debat, blz. 483.

Sprekers : de heren G. Verhaegen, F. Vandenbroucke, A. Denys, Ministers N. De Batselier, J. Lenssens, de heren P. Van Grembergen, J. Geysels, Minister L. Van den Bossche

Samenstelling van Commissies
Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden, blz. 506.

Regeling van de werkzaamheden, blz. 506.

Nr. 20 Woensdag 15 februari 1989 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 507.

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve
Debat (Voortzetting), blz. 507.

Sprekers : de heren C. Moors, J. Smeekx, Ministers N. De Batselier, J. Sauwens, L. Dhoore, J. Buchmann, mevrouw N. Maes, Minister D. Coens, de heren L. Dierickx, M. Diden, J. Timmermans, K. Dillen, J. Laverge, A. Denys, mevrouw M.-P. Kestelijn-Sierens, de heren M. Capoen, W. Van Durme, mevrouw A. Leysen, A. Duroi-Vanhelmont, de heren F. Aerts, Jozef Bosmans, H. Candries, J. Cuyvers, mevrouw M. De Meyer, de heren M. Olivier, A. Kempinaire, W. Peeters, E. Vandebosch, F. Bosmans, P. Vangansbeke, A. De Beul, E. Derycke, D. Van Mechelen, J. De Seranno

Regeling van de werkzaamheden, blz. 572.

Nr. 21 Donderdag 16 februari 1989 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 573.

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve
Debat (Voortzetting), blz. 573.

Sprekers : de heren F. Cauwenberghs, D. Vervaeke, A. Denys, Minister J. Sauwens, de heren E. Baldewijns, W. Taelman, Ministers H. Weckx, L. Van den Bossche, D. Coens, de heren F. Vermeiren, M. Desutter, G. Janzegers, G. Annemans, V. Peuskens, M. Van Peel, J. Dufaux, A. Vreven, J. Van Hecke, V. Anciaux, E. Gryp, R. Blanpain

Regeling van de werkzaamheden, blz. 600.

Nr. 22 Donderdag 16 februari 1989 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 601.

Regeling van de werkzaamheden, blz. 601.

Sprekers : de heer A. Denys, Minister G. Geens

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve

Debat (Voortzetting), blz. 601.

Sprekers : de heren J. Ansoms, R. Blanpain, A. Denys, E. Beysen, mevrouw T. Merckx-Van Goey, de heer R. Van Hooland, mevrouw M. Vogels, de heer J. Van Hecke, Minister H. Weckx, de heren H. Van Rompaey, H. De Croo, H. De Loor, P. Berben, J. Van Eetvelt, Minister G. Geens, de heren C. Moors, G. Verhaegen, R. Vandekerckhove, V. Anciaux, J. Dufaux, A. De Beul, J. Geysels, F. Vermeiren

Hoofdelijke stemming, blz. 636.

Sprekers : de heren J. Dufaux, C. Moors

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer H. Van Dienderen tot de heer L. Waltiel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over Center Parcs en de organisatie van het toerisme in Limburg

Hoofdelijke stemming, blz. 637.

Moties tot besluit van de interpellatie van mevrouw M. Vogels tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de voortdurende onrust in de gehandicaptensector en de sector bijzondere jeugdzorg

Hoofdelijke stemming, blz. 638.

Sprekers : mevrouw M. Vogels, de heren J. Van Hecke, A. Denys, J. Van der Sande

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer F. Vermeiren tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de problematiek van de huisvuilophaling in het Arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde en het sluiten van de breekwerf te Zaventem door de Intercommunale Haviland

Hoofdelijke stemming, blz. 640.

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over maatregelen om de CFK- en haloonuitstoot terug te dringen in het kader van het afvalstoffendecreet

Hoofdelijke stemming, blz. 641.

Spreker : de heer W. Luyten

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer L. Bril tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over de dreigende politisering bij de uitbouw van de Vlaamse administratie

Hoofdelijke stemming, blz. 642.

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer V. Anciaux tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over het taalgebruik in de Gemeenteraden en de Schepencolleges van de randgemeenten rond Brussel, meer in het bijzonder in de Gemeenten Kraainem en Linkebeek

Hoofdelijke stemming, blz. 643.

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer H. De Croo tot de heer J. Sauvens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de improvisatie en de slechte voorbereiding van de overdracht van de bevoegdheid inzake de beleidsmateries verkeer en openbare werken

Hoofdelijke stemming, blz. 644.

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer E. Flamant tot de heer J. Sauvens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, en de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de problematiek rond het kanaal Gent-Terneuzen

Hoofdelijke stemming, blz. 645.

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer A. Denys tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de geruisloze verstaatsing van het Vlaams economisch beleid en inzonderheid de rol

van de GIMV bij de overname van de NV Barco Industries

Hoofdelijke stemming, blz. 646.

Samenstelling van een werkgroep

Wijzigingen onder vaste en plaatsvervangende leden, blz. 647.

Regeling van de werkzaamheden, blz. 647.

Nr. 23 **Vrijdag 17 februari 1989**

Berichten van verhindering, blz. 649.

Interpellaties (R.v.O. art. 72) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer W. De Vlieghe tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de studie omtrent de in uitzicht gestelde automatisering van gegevens betreffende scholen, personeel en leerlingen

Interpellatie van de heer R. Daems tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de studie omtrent de in uitzicht gestelde automatisering van gegevens betreffende scholen, personeel en leerlingen

Interpellatie van de heer E. Derycke tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister

van Onderwijs, over de overeenkomst gesloten tussen de Belgische Staat en het Mekanografisch Instituut der Kempen VZW, blz. 649

Sprekers : de heren W. De Vlieghe, R. Daems, Minister D. Coens, E. Derycke, H. Van Rompaey, W. Seeuws

Indiening van moties, blz. 668.

Interpellatie van de heer J. Devolder tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over het huurcontract met het vakantiecentrum Blutsijde te Brede-ne, blz. 668.

Sprekers : de heren J. Devolder, E. Derycke, Minister D. Coens, de heer F. Vermeiren

Indiening van moties, blz. 672.

Interpellatie van de heer F. Vermeiren tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over nieuwe initiatieven van de Franse Gemeenschapsregering in de Brusselse randgemeenten, blz. 673.

Sprekers : de heren F. Vermeiren, E. Van Rompuy, Minister G. Geens

Indiening van moties, blz. 677.

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 678.

Voorstel van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 678.

Regeling van de werkzaamheden, blz. 678.

22e vergadering

Donderdag 16 februari 1989
Middagvergadering

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 14.05 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

G. Sprockeels, A. Steverlynck ; gezondheidsredenen.

M. Mahieu, L. Tindemans ; buitenslands.

E. De Groot ; ambtsverplichtingen.

P. Deprez ; familieverplichtingen.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Dames en heren, ik stel vast dat geen lid van de Executieve aanwezig is. Ik verdaag de vergadering tot 14.15 uur.

— *De vergadering wordt geschorst om 14.07 uur.*

— *De vergadering wordt hervat om 14.15 uur.*

Minister G. Geens : Mijnheer de Voorzitter, ik verontschuldig mij voor mijn laattijdige aanwezigheid. Ik ben hier tot 13.15 uur aanwezig geweest en ik had gehoopt dat andere collega's tijdig zouden zijn toegekomen.

De Voorzitter : Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, namens de Raad aanvaard ik uw verontschuldigingen. Ik wens erop te wijzen dat de aanwezigheid van de Ministers tijdens de debatten voorbeeldig was.

Inzake het voorstel van de heer Denys is het zo dat er een consensus was in verband met het loskoppelen van het debat van de interpellaties. Het is de bedoeling — en ik denk dat ik u in grote mate tegemoet kan komen — de interpellaties nog vandaag te houden indien zij vóór 19 uur kunnen worden aangevangen, zoniet zullen zij tot morgen worden verdaagd.

De heer A. Denys : Het verschil ligt dus tussen 18.30 uur en 19 uur.

De Voorzitter : Mijnheer Denys, wij moeten over dit kleine verschil niet struikelen. Indien de interpellaties vandaag zouden doorgaan, is de heer Annemans het ermee eens zijn interpellatie te laten verdagen naar een volgende openbare vergadering. Bijgevolg meen ik dat wij elkaar op dit terrein gemakkelijk kunnen ontmoeten.

De afspraak is dus : indien de interpellaties vóór 19 uur kunnen worden aangevangen, dus na de stemmingen, zullen zij vandaag doorgaan. Mocht dit onmogelijk blijken en mocht het debat verder uitlopen met stemmin-

gen na 19 uur, dan stel ik u voor de interpellaties morgen om 10 uur te houden. **(Instemming)**

REGERINGSVERKLARING VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE

Debat (Voortzetting)

De Voorzitter : Aan de orde is de voortzetting van het debat over de Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve.

De heer Ansoms heeft het woord.

De heer J. Ansoms (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, de afgelopen twee dagen hebben we vaak de zin „Wat we zelf doen, doen we beter” gehoord en terecht. Wanneer we er niet in slagen deze slogan in Vlaanderen waar te maken, dan heeft de huidige staats-hervorming gewoon geen zin gehad.

Deze slogan geldt zeker ook voor het **infrastructuur-** en vervoersbeleid, maar hier wordt het nog een stuk moeilijker. De culturele autonomie en de regionalisering van het economisch beleid zijn geslaagd, mede omdat het elan van onderuit kwam, vanuit het rijke Vlaamse verenigingsleven en vanuit het dynamische Vlaamse bedrijfsleven. Voor het infrastructuur- en vervoersbeleid zal het elan echter van de Vlaamse overheid zelf moeten komen ! En dat wordt een moeilijke klus, al was het maar om-

Ansoms

dat het Departement van Openbare Werken, met zijn duizenden ambtenaren en zijn lange traditie, zowat alle ziekten vertoont die een overheidsdienst kan hebben. Alhoewel wij in het hoofdstuk infrastructuur en vervoer accenten hebben gevonden, betreuen wij dat een globale en geïntegreerde visie ontbreekt. Het gevaar bestaat dan ook dat de „dagjespolitiek” die het nationaal infrastructuurbeleid kenmerkte, overgebracht zal worden op het Vlaamse vlak. Er moet dus in Vlaanderen heel wat gebeuren om de bakens te verzetten.

In verband met infrastructuur en vervoer staat Vlaanderen voor grote uitdagingen, twee hiervan wens ik hier te bespreken, namelijk het infrastructuur- en vervoersbeleid in het algemeen en het havenbeleid.

Op de eerste plaats zullen we in Vlaanderen moeten uitmaken waar we naartoe willen. Dit betekent dat we op korte termijn geen zwaar doorwegende beslissingen mogen nemen die achteraf een hinder kunnen zijn voor een geïntegreerd beleid. Het is beter belangrijke dossiers, zoals de Grote Ring rond Antwerpen of de „Groot-Bijgaardenaffaire” voorlopig in vrede te laten rusten. In de beginfase moeten we onze aandacht toespitsen op kleine ingrepen die in elk geval nodig zijn, zoals de aanleg van fietspaden langs de rijkswegen buiten de bebouwde kommen ; de uitbreiding van de pilootprojecten binnen de bebouwde kommen : het wegwerken van zwarte punten in het verkeer.

De CVP-fractie vraagt met aandrang dat de Vlaamse Minister van Openbare Werken en Verkeer zich hierbij laat leiden door het bestaande programma, zeker in afwachting dat een nieuw programma bij de bespreking van de begroting 1989 wordt ingediend.

Naast deze kleine ingrepen moet onmiddellijk worden begonnen met de integratie van het stads- en streekvervoer, gecoördineerd met het spoorverkeer. Elke integratie betekent immers een vooruitgang in de beheersing van de mobiliteit.

Op de derde plaats vragen wij op korte termijn aandacht voor de bijscholing. Werken aan verkeersleefbaarheid veronderstelt immers een inzicht in de samenhang tussen ruimtelijkheid en stedenbouw enerzijds en mobiliteit anderzijds. En juist op dit vlak bestaat er een pijnlijk gemis bij vele ingenieurs. Ons infrastructuurbeleid zal overigens maar slagen, als wij in onze Vlaamse rangen voldoende geïntegreerde deskundigheid bezitten. Die hebben we, helaas, op dit moment nauwelijks of niet. Daarom betreuen we ook dat de Vlaamse Stichting voor Verkeerskunde geen plaatsje heeft gekregen in het Regeerakkoord. De CVP-fractie vraagt dan ook dat de Vlaamse Executieve een decretale erkenning van deze Stichting steunt.

Naast dit alles moet er tijdens de beginfase onmiddellijk een werkgroep opgericht worden, die de Vlaamse Executieve moet bijstaan om binnen het jaar de grote lijnen vast te leggen inzake een geïntegreerd infrastructuur- en vervoersbeleid. Deze werkgroep moet samengesteld worden uit vertegenwoordigers van alle Gemeenschapsministers ; vertegenwoordigers van de Commissie Openbare Werken en Verkeer van de Vlaamse Raad ; de sociale partners ; vertegenwoordigers van de representatieve milieu en natuurbeschermingsorganisaties ; en externe deskundigen, waarbij ik opnieuw verwijs naar de Vlaamse Stichting voor Verkeerskunde.

Deze werkgroep heeft niet als opdracht een mobiliteitsplan voor Vlaanderen op te stellen, maar wel te onderzoeken welke de Vlaamse bijdrage kan zijn tot zulk mobiliteitsplan. En ik weet dat ik op dit punt het Vlaams Regeerakkoord tegenspreek. Maar het is mijn overtuiging dat Vlaanderen geen globaal mobiliteitsplan kan opstellen, omdat Vlaanderen geen greep heeft op een aantal belangrijke factoren die bij andere bestuursniveaus liggen.

Ik noem er enkele met name het Europese beleid inzake vervoer, vervolgens zijn er een aantal nationale materies zoals de NMBS, Sabena, de verkeersreglementering, op het so-

ciale vlak de glijdende werktijden, de evolutie naar de thuisarbeid, de verplichtingen voor de werkgevers in verband met de financiële tussenkomsten voor het vervoer der werknemers en op het financiële vlak de verkeersbelasting, de aftrekbaarheid van auto-onkosten van de belastingen, de brandstofprijzen, de algemene inkomenspolitiek, de verzekeringswetgeving, en dergelijke meer. Ten slotte werd verklaard dat inzake verkeersbeleid de gemeentelijke autonomie zou spelen.

De Gewesten zijn niet het niveau waarop zo'n algemeen mobiliteitsplan uitgewerkt kan worden.

Alle beleidsniveaus, en op deze niveaus alle departementen zijn erbij betrokken en daartoe is het overleg tussen de Regering en de Executieven inzake infrastructuur de aangewezen plaats. En dan nog zal een algemeen mobiliteitsplan een titanenwerk van jaren worden.

Welk is nu de achtergrond waartegen de Vlaamse Executieve, hierin gesteund door de genoemde werkgroep, haar beleid moet situeren ?

Dat het niet gemakkelijk zal zijn, moet voor iedereen duidelijk worden, vermits het beleid als context heeft wat volgt. Ten eerste : een gebrek aan middelen ; ten tweede : een gebrek aan ruimte ; ten derde : een gebrek aan milieukwaliteit ; ten vierde : een gebrek aan veiligheid ; ten vijfde : een te verwachten economische groei met groeiend vracht- en personenvervoer als gevolg ; ten zesde : een groeiende sociale onrechtvaardigheid in verband met de maatschappelijke verdeling van de verplaatsingsmogelijkheden.

Het gebrek aan middelen.

Een goede huisvader beheert zijn patrimonium. En dat veronderstelt dat hij om te beginnen zijn bezittingen kent. Welnu, er bestaat in ons land niet eens een inventaris van het totale infrastructuurpatrimonium. Daarom moet deze inventaris dringend en op korte termijn gemaakt worden, met daarbij een prognose tot het jaar 2000 betreffende de onderhouds- en vernieuwingskosten. Dit moet de basis

Ansoms

vormen voor een echte kosten-batenanalyse. Wij houden hierbij ons hart vast, want echo's uit de administratie maken duidelijk dat het huidige budget in de komende decennia misschien niet eens zal volstaan om de bestaande infrastructuur te onderhouden en te vernieuwen. En daarbij laat ik dan nog de jaarlijkse rentelast van 90 miljard voor het Wegenfonds buiten beschouwing. Hoe dan ook, er zullen prioriteiten gesteld moeten worden, anders is een nieuw beleid uitgesloten.

Het gebrek aan ruimte

Vlaanderen moet momenteel reeds gekarakteriseerd worden als een semi-verstedelijkt gebied. En ons weggennet is enorm uitgebreid. De wegdichtheid in ons land is de grootste van heel de wereld. Zij bedraagt 3,7 km weg per km². Het spreekt dan ook voor zich dat de schaarse open ruimte maximaal moet worden gespaard.

Het gebrek aan milieu-kwaliteit

De invloed van het verkeer op het leefmilieu is bekend, evenals de maatregelen die in dit verband door staatssecretaris Miet Smet worden genomen. We mogen hierbij echter niet vergeten dat de effecten van de loodvrije benzine en van de catalysatoren minstens gedeeltelijk ongedaan gemaakt zullen worden door de aangroei van de huidige mobiliteit. Bovendien denken weinigen aan de 60.000 ton jaarlijkse afvalolie en aan de 130.000 jaarlijkse tonnen auto-wrakken.

De te verwachten economische groei

De te verwachten economische groei zal het vrachtvervoer in de komende decennia fors doen toenemen. Maar er is nog meer : vermits de stockage van voorraden voor het bedrijfsleven te duur wordt, komt meer en meer de nadruk te liggen op de „just-in-time-productie”, wat de groei van het snelle vrachtvervoer nog meer in de hand werkt, ten koste van het trage vervoer langs de waterwegen.

De veiligheid en de leefbaarheid

De vraag naar de herwaardering van

de verblijfsfunctie in de woonkernen komt steeds meer op de voorgrond te staan bij de plaatselijke bevolking, en de gemeenten willen er dan begrijpelijk ook meer werk van maken. Maar de mobiliteitsexplosie van de laatste jaren legt meer en meer een zware hypotheek op dit werk, vooral in de randstadgemeenten en in grote en kleine steden. Het departement Openbare Werken zal hier in de komende jaren veel werk hebben : een systematisering van de zogenaamde „pilotprojecten” in de bebouwde kommen dringt zich op. Hierbij zou het onvergeeflijk zijn dat er nog rijkswegen binnen de bebouwde kommen zouden worden vernieuwd zonder deze vernieuwing te kaderen in deze herwaardering van de verblijfsfunctie.

De groeiende sociale onrechtvaardigheid in verband met de verdeling van verplaatsingsmogelijkheden

De toenemende vergrijzing van de bevolking schept een aantal specifieke problemen. Omwille van het gehanteerde model van ruimtelijke ordening — de verspreide bebouwing — zullen „de toekomstige bejaarden — de actieve bevolking van nu — in de verdrukking komen. Zij zullen immers verspreid wonen, en aldus zullen de bestemmingen voor hen moeilijker bereikbaar worden. Want het model van de verspreide bebouwing benadeelt de verplaatsingsmogelijkheden met het openbaar vervoer. En dat zal betekenen dat mensen, die jarenlang een vlotte mobiliteit hebben gekend, in een isolement zullen terechtkomen. De latente mobiliteitsbehoeften, die bij de derde leeftijd nu reeds aanwezig zijn, zullen nog toenemen. En ik zie het al gebeuren dat er in de toekomst nog meer duur welzijnswerk zal ontstaan om dat isolement te doorbreken. En dat allemaal omwille van de sociale onrechtvaardigheid inzake mobiliteit, die we zelf hebben gecreëerd.

Heel de context die ik hier geschilderd heb moet tenslotte nog aangevuld worden met de prognose van wetenschappelijke studies, waarbij — zelfs bij afwezigheid van een sturend beleid inzake mobiliteit — een knik komt in de mobiliteit rond het

jaar 2005. We moeten dus de huidige mobiliteitsexplosie karakteriseren als een tijdelijke flessenhals, waar we door moeten. Vanuit de maatschappelijke context, die we zojuist hebben geschetst kunnen er maar twee grote opties gedistilleerd worden.

Ten eerste, een beheersing van de mobiliteitsbehoeften en, ten tweede, een gedeeltelijke heroriëntatie van de mobiliteit naar het openbaar vervoer.

Het geïntegreerd infrastructuurbeleid is veel meer de zaak van heel de Vlaamse Regering dan van de Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer alleen. Vooral ruimtelijke ordening en huisvesting spelen hier een grote rol. In de voorbije decennia heeft Vlaanderen inzake ruimtelijke ordening het model van de verspreide bebouwing gehanteerd. Dit model moet worden bijgestuurd, waarbij meer aandacht moet worden besteed aan de inbreidingspolitiek.

De Gemeenschapsminister van Onderwijs moet het leerlingenvervoer situeren in de mobiliteitsproblematiek, daarbij rekening houdend met een eventuele vakantiespreiding. Aan de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden suggereren we te onderzoeken hoe de fiscaliteit van de grootsteden kan worden beïnvloed, waardoor de stadsvlucht kan afnemen. Ik herhaal dat de mobiliteitsbeheersing het werk is van heel de Vlaamse Regering.

Alvorens te eindigen wens ik namens onze fractie een paar woorden te zeggen over een andere belangrijke uitdaging, namelijk de Vlaamse havenpolitiek. In het Regeerakkoord lezen wij als prioriteit : „de valorisatie van de centrale ligging van Vlaanderen in het hart van Europa. ..” Inderdaad, Vlaanderen kan de draaischijf, het distributiecentrum van Europa worden. Dit veronderstelt echter een coherent havenbeleid. Het is een grote uitdaging voor de Vlaamse Executieve en de CVP-fractie zou graag de volgende principes hierin terugvinden.

Ten eerste, dat de geldverspillende en economisch zinloze nationale

Ansoms

compensatiepolitiek niet wordt vervangen door een Vlaams „zeehavenwafelijzer”. De schaarse middelen moeten optimaal worden aangewend om onze havens toe te laten hun eigen specifieke rol te spelen.

Ten tweede, dat de troeven die elk van onze havens bezitten voluit worden gevaloriseerd, niet om ze tegen elkaar uit te spelen maar wel om tot een grotere samenwerking te komen.

Ten derde, dat men prioritair aandacht besteedt aan de dwingende noden van elk van de havens. Zoals elke haven een sterke kant heeft, zo heeft ze ook een Achillespees. Voor de ene is dat de toegankelijkheid en voor de andere zijn dat de verbindingen met het hinterland.

Ten vierde, dat er doelmatig overleg- en samenwerkingsprocedures met andere gewesten in het leven worden geroepen. Hetzelfde kan worden gezegd over de internationale betrekkingen. De havenactiviteiten zijn nu éénmaal per definitie internationaal georiënteerd en overstijgen het lokaal en regionaal belang.

Ten vijfde — en hoewel de betrokken havenautoriteiten in het algemeen niet erg tevreden waren over de vroegere Nationale Commissie voor het Havenbeleid — pleiten wij toch voor de wederoprichting van de Vlaamse Havencommissie, een overlegorgaan met een ruime samenstelling en met een ruime plaats voor alle operatoren van het havengebied. Deze Commissie moet beschikken over eigen financiële middelen en over een eigen secretariaat, liefst binnen de SERV. Een dergelijke Vlaamse havencommissie kan toelaten dat er tussen de nationale Vlaamse havens een normale en positieve relatie ontstaat, gebaseerd op billijke startvoorwaarden en eerlijke concurrentie.

Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, waarde collega's, uiteraard zijn alle hoofdstukken uit deze Regeeringsverklaring belangrijk. In deze optiek is de Vlaamse infrastructuur en verkeersbeleid niet belangrijker dan de andere bevoegdheden. Ik ben er echter wel van overtuigd dat de

uitdaging zoals de beheersing van de mobiliteit en de concipiëren van een Vlaams havenbeleid voor een groot deel de geloofwaardigheid in de bestuurskracht van het autonome Vlaanderen zullen bepalen. In deze sectoren meer dan in andere beleidsdomeinen zullen de politici het zelf moeten doen. (*Applaus*)

De Voorzitter : De heer Blanpain heeft het woord.

De heer R. Blanpain (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, dames en heren, het eerste echte Vlaamse Regeerakkoord gaan wij vanuit twee benaderingshoeken beschouwen.

Vooreerst gaan wij uit van de eerste zin van het Regeerakkoord die het volgende zegt : „Het eerste regeerprogramma moet voor het nieuwe Vlaanderen in het federale België de grondslag leggen voor de verdere groei en versteviging van de Vlaamse Gemeenschap zowel binnen het Belgisch staatsverband als op internationaal vlak.”

Ik ga even dieper in op de woorden „verdere groei en versteviging van Vlaanderen in het federale België”. Er moeten inderdaad nog meer stappen worden gezet op het stuk van federalisering. Ik denk hier onder meer aan de sociale zekerheid in het kader van nationale, Europese en internationale basisbeginselen, die dan moeten worden aangepast aan de eigen noden van de regio's.

Zeer belangrijk en onmiddellijk van toepassing is de nood aan eigen overlegstructuren op het gebied van arbeidsverhoudingen. Die nood duikt reeds zeer concreet op in het onderwijs. Het gaat niet op dat men op nationaal vlak, in nationale overlegstructuren gaat onderhandelen over het statuut van het onderwijzend personeel dat toch een gemeenschapsmaterie is.

Ook een eigen economie roept om eigen arbeidsverhoudingen. Onder meer het Vlaams Economisch Verbond staat klaar om als patronale organisatie ter zake zijn verantwoordelijkheid te nemen.

Wij zijn ervan overtuigd dat de fede-

rale dynamiek ook de andere sociale partners, en vooral de vakorganisaties die trouwens in hun structuren die weg reeds zijn opgegaan, in dezelfde banen zal leiden.

Er is de landbouw ; er is de sport, waarin de Vlaamse autonomie in het kader van het Belgisch Olympisch Comité nog steeds wordt vermoord.

Mijnheer de Voorzitter, grote federale stappen zijn gezet, maar één en ander is zeker geen eindpunt.

In het kader van het huidige Regeerakkoord dient het probleem van de residuaire bevoegdheid en van het dubbel mandaat nog te worden geregeld. Wij zijn verheugd dat, op nationaal niveau, de meerderheidspartijen op korte termijn hiervan werk willen maken in de loop van deze legislatuur. De Volksunie, haar roeping getrouw, zal ter zake voorstellen indienen.

Vanzelfsprekend — en ik wil dit zeer nadrukkelijk onderstrepen — kan ervan geen sprake zijn dat wij van de gelijkheid tussen decreet en wet zullen afstappen door een soort van hiërarchie tussen wet en decreet te aanvaarden. Wij hebben onze autonome bevoegdheden te duur bevochten om deze opnieuw af te staan. Dit wat de interne bevoegdheid betreft.

Wat de externe bevoegdheid betreft, met name de internationale betrekkingen, dient op korte termijn nog veel te worden geregeld.

De internationale betrekkingen van onze deelstaten zijn vanzelfsprekend uitermate belangrijk omdat het gewicht van de Europese en de internationale besluitvorming voortdurend toeneemt. Wat hebben wij eraan intern te federaliseren wanneer extern beslissingen worden genomen waaraan wij niet volwaardig zouden kunnen participeren ? Ongetwijfeld betreft het hier een uiterst complexe en delicate materie, maar we moeten er doorheen. Eerst dient het verdragsrecht van de Gewesten nog in de Grondwet te worden ingeschreven. Het is algemeen aanvaard dat men ervan dient uit te gaan dat de deelstaten bevoegd zijn om aan het internationaal rechtsverkeer deel te nemen

Blanpain

en internationale verdragen mogen sluiten als dat door de interne rechtsorde wordt erkend. Voor de gemeenschapsmateries is dat zo ingeschreven in artikel 59 van de Grondwet. Voor de Gewesten is dat nog niet gebeurd en dient artikel 68 van de Grondwet nog te worden aangepast evenals de bijzondere wet van 1980. Er dient ook nog een bijzondere wet tot regeling van de internationale samenwerking te worden goedgekeurd.

Ik had graag de krachtlijnen van dat internationaal verhaal uitgetekend. Wij moeten ervoor waken dat bij exclusieve bevoegdheden verdragen van Gemeenschappen en Gewesten uitsluitend worden onderhandeld en ondertekend door de Executieve, met een louter informatierecht van de centrale Regering, zoals dat in het nationaal Regeerakkoord is vastgelegd. Wanneer het gaat om internationale instellingen zoals de Europese Gemeenschap en de OESO bijvoorbeeld, die alleen België als verdragspartner aanvaarden, moeten de verdragen ondertekend worden door de Koning, die vertegenwoordigd wordt door de Executieve.

Bij gemengde verdragen worden de onderhandelingen gezamenlijk voorbereid door de centrale staat en de deelstaten. De gemengde verdragen worden in onze visie ondertekend door de Koning op eensluidend advies van de Executieve en door de Kamers en Raden bekrachtigd. Gemeenschappen en Gewesten dienen op paritaire wijze vertegenwoordigd te zijn in alle nationale instellingen die te maken hebben met de bevoegdheid van de deelstaten, zoals bijvoorbeeld de Buitenlandse Handel.

De vertegenwoordiging in internationale instellingen waarin de centrale staat enkel als partner wordt erkend, dient voor exclusieve en gemengde bevoegdheden geregeld te worden op basis van een akkoord. Het dient wettelijk neergeschreven te worden dat de diplomatieke diensten ter beschikking dienen te staan van de Executieven ter uitvoering van internationale bevoegdheden van Gemeenschappen en Gewesten.

Vlaanderen dient volwaardig aan de uitbouw van een Europa der volkeren te kunnen deelnemen. Daarom dient het zowel intern als extern over de volle bevoegdheid van zijn mogelijkheden te beschikken. Wij verheugen ons erover dat op pagina 3 van het Regeerakkoord in de integrale uitvoering van de staats hervorming wordt voorzien. De Vlaamse Executieve wil daar nauwgezet op toekijken. In de eerste plaats komt het erop aan ons federaal huis volwaardig uit te bouwen.

Een tweede bekommernis betreft vanzelfsprekend de nieuwe politieke cultuur die het Vlaamse beleid moet kenmerken. Ik hoop dat wij de ziekten die het Belgisch politieke leven hebben gekenmerkt, niet zullen doormaken en inderdaad met een propere lei zullen kunnen beginnen. Wij dromen van een regering die denkt aan de belangen van het volk, van de mens, vooral van de kleine mens, aan het belang van de nieuwe armen in deze welvaartmaatschappij. Wij dromen niet van een regering die enkel denkt aan het belang van de eigen partij, aan het belang van de eigen zuil, de eigen pressiegroep, aan het verstevigen van de eigen machtsbasis. Wij dromen van een regering die ambtenaren benoemt omdat ze bekwaam zijn en niet omwille van hun politieke overtuiging. Wij dromen van een regering die haar administratie bezielt met haar voorbeeld van dienstvaardigheid, inzet, openheid en zuinigheid. Wij wensen een regering met ideeën die tot creativiteit aanzetten om ons op een volwaardige wijze in te leiden tot het Europa van morgen, een regering van het Vlaamse volk in dienst van de vrede en van de sociale rechtvaardigheid ook ten opzichte van andere volkeren.

Dit zijn onze wensen, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, voor u en voor onze Regering.

Wat wij zelf doen, doen wij niet noodzakelijk beter. Er was een kans beter te doen onder meer in het kader van de unionistische formule die er mede op aanvraag van onze partij is gekomen en waarbij de vier grote partijen in Vlaanderen samen die

eerste grote Vlaamse elan zouden ondernomen hebben. Reeds loopt het mis omdat er een partij is die wel bereid is de vruchten van de oogst te plukken maar zonder de hand aan de ploeg te slaan.

De **heer A. Denys** : Begin daar niet over. U moet daarover niet spreken.

De **heer R. Blanpain** : Deze partij wil wel maaien maar dan zonder te zaaïen, met de hoop van enkele politieke zilverlingen te halen. (**Onderbreking van de heer Denys**) Wat het schoentje past, trekt het aan, mijnheer Denys. Ik heb de naam van uw partij nog niet eens vernoemd. Ik heb met moeite in uw richting durven kijken. Dit is politiek profitaat. Dit is een schande en dient aan de kaak te worden gesteld. De vruchten die u zult plukken zullen vruchten van de zure regen zijn.

De **heer A. Denys** : Wat hebt u gedaan tussen 1981-1985 ? (**Twistgesprekken tussen de heren Denys en Van Grembergen**)

De **heer R. Blanpain** : Een en ander getuigt trouwens van interne spanningen in uw partij die meteen de gelegenheid vormen om uw gebrek aan Vlaams idealisme en aan ideeën te verbergen.

De **heer A. Denys** : Wat die interne spanningen betreft, zou u beter in eigen boezem kijken. De heer Van Grembergen weet daar meer over.

De **heer R. Blanpain** : Mijnheer de Voorzitter, in dit Regeerakkoord zijn veel algemene, dikwijls te algemene, doelstellingen ingeschreven. Zij zullen in concreto moeten waargemaakt worden.

Ik wil nog enkele concrete punten aanhalen. Een eerste punt betreft het universitair onderwijs en onderzoek. Ik denk dat hét in de huidige tijdsgeest voor de hand ligt dat het statuut van de universiteiten zou worden hervormd in de zin van meer autonomie en flexibiliteit en minder bureaucratie.

Collega's uit de toegepaste wetenschappen beklagen zich erover dat zij in het kader van de razendsnelle ontwikkeling van de wetenschap niet tij-

Blanpain

dig kunnen inspelen op de mogelijkheden van het ogenblik en dat zij eventueel jaren moeten wachten vooraleer onderzoeksprogramma's worden goedgekeurd terwijl men in de tribune onmiddellijk op de noden kan inspelen. Wij vragen dus meer autonomie ter zake.

Er is ook een vraag van mogelijkheid, van gemakkelijker van overstappen, van academisch en wetenschappelijk personeel van de ene universiteit naar de andere. Op het academische vlak zitten wij allemaal met kleine arbeidsmarktjes. Er is een nood aan internationale samenwerking. De universitaire wereld moet worden opengegooid. Het is op dit ogenblik bijvoorbeeld niet mogelijk om in het buitenland gasthoogleraren aan te trekken die van de werkingskosten zouden worden betaald. Het is op dit ogenblik niet mogelijk om mensen uit de praktijk op een normale wijze in de vorming van onze studenten in te schakelen in het kader van de zo'noodzakelijke brug tussen onderwijs en praktijk omdat de universitaire structuren dit niet toelaten en wij tot kunstmaatregelen en kunstgrepen moeten overgaan. Wij hebben ter zake een voorstel van decreet ingediend en wij hopen op een spoedige afhandeling.

Ik wil ook met aandrang pleiten voor een verantwoorde politiek in verband met de wetenschappelijke instellingen. Mag ik de vraag stellen of wij in Vlaanderen eens rustig zouden kunnen nadenken over en de balans maken van de universitaire noden, rekening houdend met ondermeer de Europese en de internationale dimensie. Kan men eens rustig onderzoeken of de spreiding van kandidaturen en instellingen echt democratische effecten hebben gehad en of die nodig waren. Hebben wij ons daarin niet vergist? Is het zinvol, hoogleraren te laten pendelen om les te geven aan enkele studenten? Is het zinvol bepaalde kandidaturen zogenaamd polyvalent te maken om enkele kleine instellingen die te weinig studenten hebben te redden? Komt dit de kwaliteit van onderwijs en research ten goede?

De heer E. Beysen : Wat zegt uw partij daarvan?

De heer A. Denys : Wat zegt de heer Sauwens daarvan? (**Onderbreking van de heer Beysen — Twistgesprek tussen de heren Beysen en Van Grembergen**)

De heer R. Blanpain : Waarde collega's, u hebt mijn vraag verkeerd begrepen. Ik vraag een rustig onderzoek in het kader van een nieuwe politieke cultuur. Er wordt helaas niet geluisterd naar de boodschap. Ik denk dat eenieder die dit wil begrijpen, begrijpt wat wordt bedoeld.

De heer A. Denys : De autonomie is één van de prioriteiten voor het universiteitsleven. Wat is voor u het meest prioritair, de gezonde financiële structuur van de universiteiten of de autonomie?

De heer R. Blanpain : Naar mijn mening moet een universiteit maximale autonomie krijgen, vanzelfsprekend onder controle van de financierende overheid. Prioritair is een wetenschappelijk sociaal verantwoorde benadering van deze problematiek.

Verder is er het probleem van de versnippering van de universitaire middelen. Gaat het op dat deze middelen, die nu reeds ruim onvoldoende zijn, nog dunner worden uitgespreid in het nieuwe Vlaanderen. Tevens moeten wij overwegen of er geen universitair ingangsexamen nodig is. Een ruime groep van jongeren kan de universitaire studies niet aan, wordt hopeloos weggemaaid in het eerste jaar, gaat bissen, trissen, eventueel kiezen deze jongeren een andere richting. Uiteindelijk zijn ze 22 à 23 jaar wanneer ze moeten afhaken en zonder verhaal van de universiteit worden teruggestuurd. Dat doen wij allemaal onder het mom van democratisering. Wanneer zullen wij de moed hebben om eens na te denken over die enorme menselijke ellende die wij jongeren aandoen door hen een opdracht te geven die zij niet aankunnen. Het gaat hier om duizenden jongeren en, geloof me vrij, ik weet waarover ik spreek.

De heer E. Beysen : Collega Blanpain, laat mij toe u te zeggen dat ik

mijn bedenkingen heb over de wijze waarop professoren hun eerstejaarsstudenten aanpakken. Daarover moeten wij ook eens rustig nadenken, want het is niet altijd de aanleg en de kwaliteit van de student die van tel is; er dient vanuit het profesooraat ook begrip te worden opgebracht voor de overgang van het secundair naar het universitair onderwijs.

De heer R. Blanpain : Ik ben het dienaangaande met u eens. Uit 30 jaar ervaring en met veel sociaal begrip — ik meen dat u mij in dit verband geen verwijten kan toesturen — kan ik stellen dat monitoren reeds bij de eerste contactname met sommige studenten weten dat zij het aan de universiteit nooit zullen waarmaken. Die studenten blijven drie à vier jaar rondhangen op de universiteit, worden ontmoedigd, kennen thuis veel miserie, hebben geen normaal leven en eens zij de universiteit hebben verlaten, kijken wij er niet meer naar om. Op dat ogenblik zijn zij 22 à 23 jaar en vervullen dan hun legerdienst, maar waar staan zij voor de rest van hun leven. Dit alles gebeurt omdat elke universiteit een maximaal aantal studenten wil inschrijven omwille van de financiering. In dit nieuwe politieke Vlaanderen moeten wij daarvoor durven uitkomen. (**Applaus bij de VU**)

De heer E. Beysen : Ik kan daar inkomen en stel voor daarover een rustig gesprek te voeren.

De heer R. Blanpain : Dat is de bedoeling en ik hoop dat die mogelijkheid wordt geschapen.

Mijnheer de Voorzitter, kunnen wij denken aan de universiteit van de ééntonwintigste eeuw? Dat is één van onze bekommernissen.

Er bestaat een probleem betreffende het onderricht van de talen, de talenkennis, probleem dat in het Regeerakkoord terecht wordt onderstreept.

Willen wij als Vlamingen een bijdrage leveren tot Europa en de wereld; willen wij dat onze jeugd, onze werknemers ook in de Europese dienstensector presteren en meewerken aan de opbouw van de Europese wel-

Blanpain

vaart, dan is meertaligheid ongetwijfeld aangewezen.

Wij moeten vaststellen dat dit nu niet het geval is. De cijfers van het Vlaams Economisch Verbond ter zake spreken boekdelen. Ook mijn ervaring is dat de universiteiten die de Vlaamse universiteiten verlaten onvoldoende talenkennis bezitten. Veel Vlamingen gaan naar Wallonië om er in het Frans te studeren. De meerderheid van de studenten in de kandidaturen rechten in Namen bijvoorbeeld zijn Vlamingen. Als ik goed ben ingelicht, gaat het alles te samen over een 3000 studenten. Dit betekent een miljardenverlies voor Vlaanderen omdat wij er niet in slagen — niettegenstaande alle inspanningen — de nodige talenkennis bij te brengen.

De heer A. Denys : Wiens fout is dat ?

De heer R. Blanpain : Wij moeten er allemaal over nadenken !

De heer A. Denys : U vergeet dat de VU jarenlang het Engels als tweede taal heeft gepropageerd. Wij hebben die discussie jaren geleden meege maakt. Men pleit inderdaad in vele middens bij de VU voor het Engels als tweede taal. (*Protest bij de VU*)

De Voorzitter : Mag ik verzoeken de spreker rustig zijn thesis te laten ontwikkelen.

De heer R. Blanpain : Wij pleiten voor meertaligheid en moeten ter zake creatief zijn. Wij moeten immers met dezelfde middelen, zonder de lesuren op te drijven, komen tot een effectieve drietaligheid van onze studenten.

Ook wat het statuut van het onderwijsend personeel van de gesubsidieerde sector betreft moet er iets gebeuren. Sinds 15 jaar wordt dat statuut in het vooruitzicht gesteld. Het Regeerakkoord belooft dat eigen paritaire comités zullen worden opgericht. Daar heb ik juridisch vragen bij. Immers, het syndicale statuut en de syndicale betrekkingen — niettegenstaande ons herhaaldelijk aandringen — worden nationaal gehouden. Dit probleem zal moeten worden opgelost.

Mag ik pleiten voor een statuut dat de eigenheid van de instellingen en van de actoren, zijnde de inrichtende machten en het personeel, eerbiedigt. In het gesubsidieerd vrij onderwijs gaat het om privé-personen, rechtspersonen en natuurlijke personen die deel uitmaken van het privaatrecht. Dit betekent dat dit statuut zal moeten worden ingeschreven in het arbeidsrecht en niet in het administratief recht. Het komt erop aan een passende stabiele arbeidsovereenkomst voor het personeel uit te werken met eerbied voor het privéleven — dit is vanzelfsprekend — en de arbeidsmarkten open te gooien. Het zou niet langer mogen zijn dat iemand van een bepaald onderwijsnet in die arbeidsmarkt wordt opgesloten om een heleboel redenen, onder andere de sociale zekerheid, en daar nooit uitgeraakt. Ook hier moeten wij creatief zijn.

In het Regeerakkoord wordt heel wat gezegd over de tewerkstelling. Terecht blijft deze zorg een prioriteit. Eveneens spreekt het akkoord over de tewerkstelling van de jongeren. Ongetwijfeld zijn de vorming en de beroepsopleiding een eerste bekommernis.

Mag ik echter ook vragen om ouderen niet langer meer nodeloos uit te stoten. De internationale arbeidsorganisatie heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat wij overdrijven wanneer we mensen van 50, 55 en 60 jaar op pensioen sturen.

De heer A. Denys : Dat is zeer juist.

De heer R. Blanpain : Wij hebben de brains en de inzet van de seniores nodig, zeker in het kader van een afnemende demografie. Onze ouderen zijn voor ons geen wegwerpartikelen. Wij moeten ook op dat vlak een bocht nemen en terugkeren.

De heer A. Denys : Geen brugpensioenen meer, bedoelt u.

De heer R. Blanpain : Daarover gaat het niet, mijnheer Denys. Het gaat erover dat men degenen die verder wensen te werken de kans zouden geven.

De heer A. Denys : Wat bedoelt men nu juist ?

De heer R. Blanpain : Wat men juist bedoelt is het volgende. Ik vraag u even te kijken over de plas, naar de Verenigde Staten. Daar heeft men twee jaar geleden de pensioengerechtigde leeftijd op zeventig jaar gebracht. Men heeft die nu afgeschaft. Het komt toe aan de werknemers om zelf te beslissen, wanneer zij zich wensen terug te trekken uit het arbeidsproces.

De heer A. Denys : Bedoelt u nu dat het brugpensioen en andere moeten worden afgeschaft.

De heer R. Blanpain : Neen, ik zeg enkel maar dat men geen kapmes mag gebruiken, dat men niet iedereen in een keurslijf mag dwingen. Wanneer er personen zijn die op veertig jaar willen gaan, mogen zij gaan. Maar, laat degenen die wensen te presteren, presteren.

De Voorzitter : Uw tijd vordert, mijnheer Blanpain.

De heer R. Blanpain : Ja, mijnheer de Voorzitter, maar ik wordt steeds onderbroken.

De Voorzitter : U laat zich al te gretig onderbreken, mijnheer Blanpain. U gaat in op alle suggesties van degenen die u onderbreken.

De heer R. Blanpain : Maar, dat is het Parlement, Mijnheer de Voorzitter. Woord en wederwoord. (*Applaus op alle banken*) Zo heb ik het toch begrepen in de les. Het is geen eenzijdige zaak.

De Voorzitter : Er zijn afspraken gemaakt tussen de fracties, mijnheer Blanpain, en daarvan wordt niet afgeweken.

De heer R. Blanpain : Ik vraag, mijnheer heren, dat u mij niet meer onderbreekt, want anders krijg ik hier last.

De Voorzitter : U heeft nog drie minuten spreektijd.

De heer J. Sleecx : Ik wil toch nog even onderbreken, mijnheer de Voorzitter. Ik zit met een moeilijkheid.

De Voorzitter : Neen, mijnheer Sleecx, de heer Blanpain heeft nu het woord.

De heer R. Blanpain : Ik wil nog enkele woorden zeggen over de sport, over het statuut van de niet-betalbare sportbeoefenaar, het statuut van de signaalgever. Wat de niet-betalbare sportbeoefenaar betreft, liggen de problemen voor advies bij de Raad van State gedurende twee jaar. Een jaar geleden hebben wij een voorstel gedaan in verband met de signaalgever, ook dat ligt nog voor advies bij de Raad van State. De Raad van State is een soort van wetgevend kerkhof waarvan de zaken die ernaar worden verwezen niet terugkomen. Dat is niet ernstig. Er is ook het probleem van het Vlaamse Sportfonds en de Vlaamse Sportraad.

Wat het probleem van de doping betreft zeg ik dat de bestrijding van de doping tegenwoordig een farce is. De sportorganisatoren moeten hun verantwoordelijkheid ter zake op zich nemen. Het is niet door een boete van vijfduizend frank op te leggen, na een rechtspraak die drie à vier jaar duurt, dat het probleem ten gronde wordt aangepakt.

Een volgend punt betreft de lichamelijke opvoeding. Momenteel wordt er in de scholen geen drie uur lichamelijke opvoeding meer gegeven. Wij hebben een voorstel ingediend tot het geven van meer sport in de scholen. Mijnheer de Voorzitter, ik herinner er u aan dat op 10 februari 1872 door de Belgische Turnfederatie ongeveer hetzelfde verzoek werd gedaan. Dit verzoek herhalen wij nu met klem.

Een ander aspect van de gezondheid houdt verband met het roken. Naar ik heb vernomen, bestond er aanvankelijk een voorstel om dit punt in het Regeerakkoord op te nemen, maar was er daartoe geen meerderheid aanwezig in de Executieve. Als dit niet correct is, moet het mij gezegd worden. Op 7 april van vorig jaar had de Vlaamse Raad nochtans een bijna unanieme motie aangenomen in verband met het roken. Welnu, nog nooit is de reclame voor tabak ten opzichte van de jeugd zo agressief geweest in België als thans het geval is. Wat doet die tabaklobby toch zo overtuigend dat onze gezagdragers ter zake geen initiatief nemen, terwijl

er in deze Raad nochtans sedert lang voorstellen op tafel liggen ? (**Applaus bij de VU**)

Een volgend punt is de arbeidsmarkt. De arbeidsmarkt wordt Europees. Zijn wij klaar voor samenwerking tussen de verschillende diensten van de arbeidsbemiddeling ? Zullen wij bijdragen tot het afschaffen van de stempelcontrole ? België is het enige land ter wereld waar het vernederend spel nog elke dag plaatsvindt, waar 300.000 à 400.000 mensen zich voor de stempelcontrole moeten aanmelden. Die gelden zouden zeker en vast beter worden aangewend voor de beroepsopleiding die Minister De Wulf hopelijk zal initiëren en motiveren.

Tot slot wil ik het even hebben over de uitzendarbeid. Deze heeft definitief zijn plaats verworven in de tewerkstelling en in het personeelsbeleid. Uitzendarbeid kan een goede zaak zijn op voorwaarde dat er een passend statuut is waarbij de uitzendarbeider als een volwaardige werknemer wordt behandeld.

Betreffende de interimarbeid is het zo dat sommigen de interimarbeid drastisch wensen te beperken. Volgens mij is dit zowel sociaal als economisch fout. De interimarbeid biedt immers kansen voor tewerkstelling en economische groei. Ter zake staat ons land op een laag niveau, te weten een half procent van de werknemers, terwijl dit twee procent in Nederland is.

Ik ben het ermee eens dat de T-diensten worden gedecentraliseerd op voorwaarde dat de concurrentie tussen de publieke en de privé-sector als zodanig niet wordt verstoord. Men moet dezelfde kosten heffen ; een interimwerker moet niet goedkoper zijn.

Mijnheer de Voorzitter, wij wensen als een volwaardige deelstaat in de centrale staat aan het internationale en nationale leven mee te werken. Wij danken de Regering bij voorbaat voor haar waakzaamheid inzake de uitvoering van de grondwetsherziening. Inderdaad, als een volwaardige partner moeten wij deelnemen en scoren op Europees en internationaal vlak. Wij hopen tot een vernieuwde

politieke cultuur te komen waarmee het Vlaamse volk, in een gebaar van brede solidariteit dat ons steeds heeft gekenmerkt, samen met andere volkeren, de 21e eeuw zal voorbereiden, samen op weg naar een beter Vlaanderen. (**Applaus bij de meerderheid**)

De Voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer E. Beysen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, heren Ministers, collega's, het is de derde maal in één jaar tijd dat de Vlaamse Raad de gelegenheid krijgt zich uit te spreken over het beleid van de respectieve Executieven. Heel goed klinkt dat niet. Dat is misschien ook één van de redenen waarom er voor de bespreking van dit Vlaams Regeerprogramma zo weinig enthousiasme wordt getoond en dat men tevergeefs zoekt naar bewijzen van een nieuwe aanpak.

Ik zal mijn uiteenzetting concentreren op de bevoegdheden van Minister Sauwens.

Het is niet toevallig, mijnheer de Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, dat ik mijn betoog op uw bevoegdheden concentreer. Gezien het feit dat het infrastructuurbeleid thans een zuiver Vlaamse aangelegenheid is, moet men van de gelegenheid gebruik maken om te trachten een paar in het verleden begane fouten te vermijden. Of dit het geval zal zijn*, zal vanzelfsprekend nog moeten blijken.

Zo stel ik bijvoorbeeld bij het lezen van de plannen van de Regering met betrekking tot de structuur van het openbaar vervoer een paar kritische vragen.

Zonder er dieper op in te gaan — de heer De Croo die op dat gebied meer ervaring heeft dan ik, zal daarover ongetwijfeld een uiteenzetting houden — wil ik meedelen dat ik niet principieel gekant ben tegen de oprichting van één vervoermaatschappij. Hoewel dit, in tegenstelling tot uw algemene opvatting op het vlak van de decentralisatie, een centralistisch idee is.

De oprichting van één vervoermaat-

Beysen

schappij, kan alleen als men de bestaande structuren doet verdwijnen. Dit is misschien een harde uitspraak, maar, ik heb moeten ervaren op welke archaische manier sommige vervoermaatschappijen worden bestuurd. De enige oplossing is van voor af aan herbeginnen, maar dit zal u helaas niet gegeven zijn.

Als er een structurele ingreep plaatsgrijpt, moet dit met grote omzichtigheid gebeuren door er vooral voor te zorgen dat in de eerste plaats de gebruiker een verandering kan waarnemen. Dit zal zich moeten vertalen in hogere frequenties, een vlottere overstapregeling en een uniformisering van de tarieven. Als dit niet gebeurt, zal men voor de zoveelste keer louter grote plannen voor het openbaar vervoer hebben gemaakt. Immers, sinds de jaren zestig zegt men dat men het beheer van het openbaar vervoer op een eigentijdse manier zal aanpakken, maar het is helaas slechts bij goede voornemens gebleven.

Men moet erkennen dat ondanks fileproblemen en hoge olieprijsen het aantal gebruikers voortdurend is blijven dalen. Hoewel het op dit ogenblik aangewezen lijkt om meer gebruik te maken van het openbaar vervoer, kampen we nog steeds met een inkrimpend aantal gebruikers.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, het streven naar één enkel Vlaams Ministerie van Vervoer en Openbare Werken kan zonder meer positief worden genoemd. Hiermee werd ingegaan op een verzuchting van het bedrijfsleven die werd overgenomen door de politieke wereld. Men zal deze belangrijke beleidswijziging administratief en organisatorisch correct moeten verwerken, dit is een delicate operatie. Het is noodzakelijk dat de overgehevelde bevoegdheidspakketten helemaal homogeen zijn opdat verwarring en bevoegdheidsconflicten zouden worden vermeden.

Men is zich van de ingewikkeldheid van deze operatie bewust. Immers, Staatssecretaris Dupré werd onmiddellijk na de staatsvorming extra belast met de overheveling van die bevoegdheidspakketten.

Er zullen doelmatige overleg- en samenwerkingsprocedures met de andere gewesten in het leven moeten worden geroepen om de grensoverschrijdende problemen tot een harmonische oplossing te brengen. Dit zijn er overigens wel veel meer dan men vermoedt omdat deze, inzonderheid wat de vervoer- en havenactiviteit betreft nu eenmaal per definitie internationaal georiënteerd zijn. Het belang bij voorbeeld van een haven overstijgt doorlopend het regionale en lokale aspect tot een vaak zeer ruim hinterland.

Heeft men reeds een zicht op het verloop van de onderhandelingen en is er een timing over de wijze waarop dit alles zal gebeuren met het oog op de overdracht van de bevoegdheidspakketten. Dit is bijzonder belangrijk wil men zo spoedig mogelijk operationeel worden. Ik onderstreep daarbij nog eens dat een correcte overdracht van de bevoegdheden des te dwingender is omdat ze gebeurt in een belangrijke fase van ons samenleven, namelijk in de voorbereidingsfase van de Europese eenmaking. Vlaanderen heeft dank zij zijn gunstige centrale geografische ligging heel veel te winnen bij de economische eenmaking van Europa. Het zou evenwel totaal verkeerd zijn zich blind te staren op de gouden kans die ons in het kader van de Europese eenheidsmarkt wordt geboden, en geduldig te zitten wachten op de talrijke vruchten die de totstandkoming van de eenmaking van Europa zullen opleveren.

Mijnheer de Minister, er mag bijgevolg geen tijd verloren gaan om een nieuwe klemtoon te leggen, zoniet dreigen de uitstekende kansen waarover wij dank zij onze geografische ligging, de kwaliteit van onze arbeid en het dynamisme van onze bedrijven beschikken, verloren te gaan.

Alvast onze voornaamste concurrent als toegangspoort tot Europa, namelijk Nederland, heeft de draagwijdte van deze uitdaging begrepen. Het tweede structuurschema over vervoer en verkeer is een ambitieus plan, waarvoor vanaf 1990 jaarlijks een extra investering van 325 miljoen gulden wordt uitgetrokken. Als wij dat

tegen de huidige koers omrekenen betekent zulks een programma van meer dan zes miljard frank. Hiermede wil ik het belang onderstrepen van wat onze voornaamste concurrent in het kader van de voorbereiding van de Europese eenheidsmarkt zal doen. Tegenover deze enorme inspanning, die onze noorderburen zullen leveren, staan wij met een beperkte budgettaire ruimte, waarbij de startbedragen voor de infrastructuur eerder „krap“ kunnen worden bestempeld. Het zal er dus des te meer op aankomen slechts die projecten voor uitvoering in aanmerking te doen komen waarvoor op basis van een deskundig uitgevoerde kostenbatenanalyse kan worden aangetoond dat zij voor de gemeenschap binnen een redelijke termijn, een duidelijk rendement kunnen opleveren.

Indien zulks de leidraad zou zijn van de Executieve, dient bovendien te worden gepleit voor het hanteren van objectieve criteria bij de verdeling van die middelen. Het volstaat niet ter zake een intentieverklaring af te leggen, zoals dat thans het geval is in het Vlaamse Regeerprogramma. Ook de objectieve criteria moeten worden bepaald. Speciaal wat het havenbeleid betreft wordt met meer dan gewone belangstelling uitgekeken naar de normen die bij het bepalen van die objectieve criteria zullen worden gehanteerd.

De intentieverklaring van de Vlaamse Executieve zou veel duidelijker zijn geweest mocht zij in haar Vlaams Regeerprogramma hebben bepaald, dat, bij de verdeling van de middelen voor de havens, met de omzet, de toegevoegde waarde en de tewerkstelling zou worden rekening gehouden. Aldus zou men in de daarbij betrokken middelen van meet af aan weten waar men aan toe is.

Enkele jaren geleden heeft Professor Anselin een zeer interessant rapport opgesteld. Trouwens, in 1987 heb ik, bij de bespreking van de begroting van Openbare Werken, ten opzichte van de toenmalige Minister, de heer Olivier, onderstreept dat de conclusies van dit rapport wel eens een goede uitgangspositie zouden kunnen

Beysen

zijn inzake de verdeling van de middelen voor de havens. Welnu, ik denk dat deze studie nog steeds haar waarde heeft behouden. Het zou mij verheugen mocht u deze studie als basisdocument hanteren bij de verdeling van de middelen in het kader van het ontwerp van een Vlaams havenbeleid.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de in het vooruitzicht gestelde havencommissie, met daarbij betrokken de havenbeheerders van de SERV, lijkt mij een goed uitgangspunt, ook al kan men er niet onderuit dat de ervaringen met de nationale havencommissie weinig positief waren. Evenwel, mits een positieve ingesteldheid — de tijd van de havenoorlog dient tot de voltooid verleden tijd te worden gerekend, dat zeg ik als volbloed Antwerpenaar — kunnen een aantal bezwaren van de havenbeheerders op die manier worden uitgeschakeld.

Zopas is de jaarlijkse beleidsnota van de Antwerpse Gemeenschap voor de Havenbelangen — AGHA — verschenen. Daarin wordt de idee naar voren gebracht — die ik grosso modo overneem, evenals de heer Ansoms, die letterlijk uit dat belangrijke beleidsdocument heeft geciteerd — dat de Vlaamse havencommissie ruim dient te worden samengesteld waarin alle operatoren van het havengebieden een plaats vinden ; dat het havenbedrijfsleven degelijk moet vertegenwoordigd zijn, omdat men er toch rekening moet mee houden dat het havenbedrijfsleven jaarlijks miljarden investeert, tienduizenden arbeidsplaatsen aanbiedt en bovendien wereldwijd een bijzonder goede faam geniet. Het spreekt anderzijds vanzelf dat deze Commissie over eigen financiële middelen en over een stuk autonomie moet beschikken.

Onder die voorwaarden zal men in de havencommissie tot een positieve relatie en efficiënte samenwerking tussen de verschillende havens kunnen komen, gekoppeld aan het voeren van een eerlijke concurrentie.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, tot slot wil ik nog even blijven stilstaan

bij de kwaliteit van het Scheldewater. De jongste jaren is heel wat te doen geweest rond de kwaliteit van het Scheldewater. De beschuldigende vinger vanuit Nederland naar België is voldoende bekend. Omgekeerd krijgt Nederland Belgische verwijten, bij voorbeeld voor lozingen, via het spuikanaal van Bath.

In Nederland kende trouwens de sanering van de lozingen op de Westerschelde de afgelopen 20 jaar bepaald geen voorrang.

Vlamingen verwijzen graag naar de Zenne als de open riool van Brussel ; Belgische instanties zien de Franse Schelde en de Spiere uit Frankrijk als doorslaggevend vervuiliingsbronnen.

Het probleem van de grensoverschrijdende vervuiling vanuit Frankrijk, maar ook vanuit Wallonië en Brussel, is eveneens een belangrijk aspect in de strijd van de vervuiling van de Schelde.

Bij afwezigheid van de heer Kelchtermans richt ik mij tot de Voorzitter van de Vlaamse Executieve. Ik vraag hem dat hij er in zijn beleid een erzaak zou van maken om, via een voorkeursbehandeling, een Scheldezuiveringsprogramma uit te werken. Dit programma dient te worden gedragen door de volgende pijlers : ten eerste, een inventaris van de bestaande toestand door een uitgebreide meetcampagne over de kwaliteit van het water en van de lozing ; ten tweede, het vaststellen van de beleidsobjectieven met aanduiding van het tijdsschema over een periode van circa vijf jaar ; ten derde, het opstellen van een lijst van noodzakelijke investeringen, zowel betreffende het huishoudelijk als het industrieel afvalwater.

Ik ben ervan overtuigd dat een nauwgezette uitwerking van een dergelijk Scheldezuiveringsprogramma een pluspunt zal vormen voor het voeren van de onderhandelingen met Nederland over de waterverdragen.

Dit kan precies de bijdrage zijn van de Vlaamse Executieve en van de Vlaamse Gemeenschap in de delicate materie van de waterverdragen.

Voor het overige zijn wij vanzelfsprekend afhankelijk van de verdragrechtelijke discussies, die via de nationale Regering zal moeten worden gevoerd.

Mijnheer de Voorzitter, sta mij toe in vogelvlucht nog twee zaken toe te voegen aan mijn betoog : naast het probleem van de waterverdragen vraag ik de bijzondere aandacht van de Executieve voor de Westerschelde-oeververbinding. Mijns inziens moeten wij, vanuit de Vlaamse Raad, gedragen ook door de Vlaamse Executieve, aan de Nederlanders zeggen dat er geen sprake kan van zijn een brug te bouwen en dat er enkel en alleen over een tunnel kan worden onderhandeld. Inderdaad, het bouwen van een brug moet bekeken worden als een wapen tegen de ontwikkeling van de haven van Antwerpen.

Ik meen dat wij dit zeer krachtig moeten zeggen en dat ter zake unanimité moet bestaan.

Ten slotte kom ik tot wat sommigen mijn stokpaardje noemen.

Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, in het begin van deze week heb ik met voldoening de resultaten van de MER-studie gelezen over het aansluitingscomplex aan de Liefkenshoek-tunnel. Ik richt mij tot u om u te zeggen dat het tijd is om een beslissing te nemen. Alle elementen zijn nu meer dan voorhanden. De resultaten van de MER-studie zijn positief. Verder onderzoeken heeft geen zin meer. Beslissen moet men nu doen, in het belang van de Vlaamse gemeenschap en van haar begroting. En zoals uit de MER-studie blijkt is de rechtstreekse verbinding tussen de Liefkenshoek-tunnel en de E17 ook vanuit een MER-standpunt de beste. Ik weet dat ik dat niet tegen u moet zeggen, want u was het reeds vroeger met mij eens. **(Applaus bij de PW)**

De Voorzitter : Mevrouw Merckx-Van Goey heeft het woord.

Mevrouw T. Merckx-Van Goey (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, heren Ministers, uit de inhoudstafel blijkt dat het Vlaams Regeerprogramma bestaat uit de naast

Merckx-Van Goey

elkaar geplaatste regeerprogramma's van en voor de verschillende Ministers. Dit maakt het dan ook zeer moeilijk om in al deze versnipperde en per sector opgedeelde voorstellen en maatregelen een nieuwe of vernieuwde boodschap voor het platteland en voor het landelijk gebied te vinden. Zoekend naar een dergelijke beleidsvisie voor de open ruimten, het platteland of het niet verstedelijkte gebied, dat er in Vlaanderen toch nog is, kan ik niet anders dan vaststellen dat deze Vlaamse Regering ter zake geen globale eigen Vlaamse beleidsvisie heeft. Tot het tegendeel wordt bewezen door de beslissingen van de Regering en haar Ministers, kan ik niet anders dan eraan twijfelen dat deze Regering beleidsvisie en a fortiori een beleidsprogramma ten dienste van het platteland heeft. Ik stel vast dat gepoogd werd hier en daar het platteland niet helemaal te vergeten en dat de landbouwsector net nog wordt vermeld. Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat de land- en tuinbouw als economische sector met zeer veel terughoudendheid en zonder enthousiasme in de tekst werd opgenomen. Terwijl de Europese Gemeenschap, de OESO, de Raad van Europa en verscheidene deskundigen en studiediensten reeds verscheidene jaren aandringen om onverwijld en in het algemeen belang werk te maken van een waarachtig, eigen en geïntegreerd plattelandsbeleid, laat de Regering opnieuw een kans voorbijgaan. Wat Europa op dit vlak doet, doet het blijkbaar beter. Het blijkt dat de Vlaamse Regering de kennis en de inzichten die over de landelijke problematiek nu toch voldoende voorhanden zijn, nog niet tot de hare heeft gemaakt. Ik weet dat een regeerprogramma geen bijbel is en dat de eigenlijke discussie over de middelen de uiteindelijke toetssteen zal zijn. Misschien zal de Regering dan de haar geboden kansen grijpen — beter laat dan nooit —, maar nu betreur ik toch deze gemiste kans.

De rol van de open ruimte en de landelijke problematiek hebben in Vlaanderen een Europese dimensie. Op ruimtelijk vlak ligt het Vlaamse platteland niet alleen gekneld in het

noordwesten van Europa met een enorme demografische, sociale, economische en stedelijke concentratie, maar het bevindt zich ook letterlijk op het kruispunt van het vrije verkeer van goederen en diensten, dat in 1992 zijn definitieve vorm zal hebben. Vlaanderen zal in 1992 ongetwijfeld als regio, als hart van Europa aan belang winnen. De keerzijde van de medaille zal echter eens te meer zijn dat de Vlaamse open ruimte één nog grotere verstedelijkingsdruk zal ondergaan. Samen met velen die begaan zijn met de gezondheid van het hart van Europa en ook met „de geestelijke gezondheid” ervan, maak ik mij zorgen over de zware stress die het Vlaamse platteland blijvend zal moeten doorstaan. Ik vrees dat het hart en zelfs de ziel van het Vlaamse platteland zal bezwijken onder, of ten minste geplaagd zal worden door, een blijvende depressie.

Op dat ogenblik zal een symptoombestrijding niet meer helpen. Het gezond boerenverstand zal u dan kunnen zeggen dat voorkomen beter is dan genezen. Ik vraag deze Regering dan ook in haar programma de opvang van de weerslag van 1992 voor het Vlaamse landelijke gebied te voorzien, voor te bereiden en uit te werken. Daarvoor is meer nodig dan een MER. Daarvoor is een beleid nodig gericht op alle plattelandsfuncties en op de economische drager van het platteland.

In dit beleid moet de land-, tuin- en bosbouwsector worden erkend als drager van het platteland. Deze erkenning moet onder meer door een „regeringsmentaliteit” worden ondersteund. 1992 houdt voor Vlaanderen een zeer urgent programma of beter nog urgente beleidsopties in voor de opvang van de verstedelijkingsdruk. Meer nog dan andere Europese regio's heeft Vlaanderen hiervoor een coherent ruimtelijk en landinrichtingsbeleid nodig volgens de principes van de geïntegreerde ontwikkeling en gebaseerd op structuurvisies. Primordiaal daarbij is het versterken en beveiligen van die functies die het plattelandskarakter bewaren of verstevigen. De bevoegdheid om deze functies te beveiligen en te versterken ligt bij de Vlaamse overheid

en niet bij de Europese Gemeenschap. In uw programma is tot nog toe voor dit geurbaniseerd gebied dat Vlaanderen is geen eigen beleid herkenbaar. Symptomatisch voor het ontbreken van zo een beleid is dat het belang van de landbouw in randstedelijke gebieden nagenoeg constant wordt onderschat.

Om twee redenen is dit zorgwekkend. Vooreerst is landbouw in deze gebieden een wezenlijk natuurelement, oefent hij een bufferfunctie uit en vervult hij ontegensprekelijk belangrijke milieu- en natuurfuncties.

Naast het ontwikkelen van een visie op de eigen aard en functie van de randstedelijke landbouw moeten er betere juridische instrumenten zijn om tot een betere ruimtelijke ordening te komen en de inrichting van dit gebied te garanderen. Er moet ook werk worden gemaakt van een structurele aanpak van de gebieden die in Vlaanderen perifeer liggen tegenover de grote ontwikkelingsassen. De problematiek is niet nieuw. Met de regionale expansiewetten van 1959, 1966 en 1970 werd een poging ondernomen om op een geëigende manier in te spelen op de problematiek van de achtergebleven gebieden. Op basis van de ervaringen die sindsdien werden opgedaan, moet deze aanpak worden vernieuwd. Met speciale aandacht voor de problematiek van de kleine kernen verdient het aanbeveling streekontwikkelingsplannen op te stellen op basis van een structuurvisie waarbinnen ruimte is voor projectwerking en een meer horizontale aanpak dan gebruikelijk.

Tenslotte moet erover worden gewaakt dat regionale steden geen evolutie stimuleren die een kleinschalige kopie zijn van de grootstedelijke evoluties. Hun functie moet met andere woorden dusdanig worden uitgebouwd dat ze sociaal en ruimtelijk kadert in een ruimere visie op de uitbouw en de bescherming van het platteland. In het Regeerprogramma vonden wij voor het landelijk gebied terecht een ruimere aandacht voor het milieu, de natuur en de landschappen. Toch blijft het programma gericht op verticale puntacties en wordt nog steeds niet uitgegaan van

Merckx-Van Goeij

de erkenning dat het platteland ook voor milieu- en natuurbeleid een horizontale benadering vereist. Dit horizontale beleid zal tevens maar realiseerbaar zijn wanneer ook hier het platteland in als zijn functies en in zijn totaliteit erkend wordt als een eigen systeem dat afwijkt van andere systemen, zoals het stedelijk gebied, de industrieterreinen, enzovoort. Dit eigen systeem houdt in dat de drager van het platteland en van alle plattelandsfuncties, met name de landbouwsector, ook als zodanig wordt erkend.

Alleen wanneer wordt erkend dat de landbouwsector slechts door haar economische functie mee de drager kan zijn van het landelijk milieu en de landelijke natuur, zullen op lange termijn blijvende resultaten worden behaald. Hieraan niets doen zal zich wreken in de kostprijs van het onderhoud van de open ruimte.

Ten aanzien van de Minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening wil ik erop wijzen dat een verdere bedreiging en aftakeling van het landbouw-areaal — een terugloop die meestal irreversibel is — ernstige structurele gevolgen kan hebben, zowel voor de sector als voor het beheer van de open ruimte en de toekomst van de niet-stedelijke gebieden. Grondverlies ondergraaft de produktiemogelijkheden, doet de druk verhogen in de richting van intensivering van de milieuproblemen vandien en stelt ook grote vragen bij de bedrijfszekerheid en meteen de opvolgingskansen. Golfsterreinen zullen dus niet alleen niet mogen worden aangelegd in reservaat- en natuurgebieden, maar evenmin in agrarische gebieden.

Het Regeerprogramma spreekt enerzijds over het blijven eerbiedigen van de gewestplannen, maar anderzijds ook over een dynamische planning inzake ruimtelijke ordening. Wat zal prioriteit krijgen ?

Onder de problemen die met het ruimtelijk facet van de landbouwactiviteit samenhangen, nemen ook de milieuproblemen een heel eigen plaats in. Wij denken hierbij zowel aan de groeiende aandacht voor de

kwaliteit van het landschap, als aan milieuproblemen in verband met bodemwater en lucht. Het is duidelijk dat de invloeden hier twee richtingen uitgaan. De landbouw veroorzaakt niet alleen milieu-effecten, ze ondergaat ze vooral. Landbouw is zelf vragende partij naar een gezond leefmilieu in ruimere zin, naar goed begrepen natuurbouw en milieuzorg, op voorwaarde dat land- en tuinbouw niet moeten opdraaien voor wat elders verkeerd loopt of gedwongen worden op een onmogelijke, onrendabele manier te werken, enkel en alleen omdat het platteland stilaan een aantal compensaties moet gaan bieden voor ordeloze en soms troosteloze verstedelijking.

In het Regeerprogramma vind ik vooralsnog geen aanduiding dat de Executieve overtuigd is om meer middelen ter beschikking te stellen ter verbetering van de infrastructuur op het platteland. Het zeer laag niveau van de middelen die de laatste jaren hiervoor werden uitgetrokken, getuigt van een onvoldoende besef dat hun aanwending nochtans zeer nuttig is. Beleidsmatig zou het nochtans niet onverstandig zijn meer in landelijke en landbouwinfrastructuur te investeren, niet alleen omdat het een economisch rendabele operatie is waardoor de landbouw levenskrachtig blijft, maar — en dit wordt voortdurend in vele kringen miskend — dit garandeert bovendien dat de landbouwsector zijn opdracht als drager van het hele platteland met al zijn functies zal blijven waarmaken.

De Voorzitter : Mevrouw Merckx, gelieve te eindigen.

Mevrouw T. Merckx-Van Goeij : Nu de Vlaamse Landmaatschappij operationeel zal worden ten dienste van de landinrichting hoop ik een sterkere impuls en ondersteuning ten behoeve van de landinrichting te mogen verwachten.

De waterbeheersing als infrastructuur-reel probleem verdient evenzeer onze aandacht.

De Voorzitter : Mevrouw Merckx, u moet nu toch eindigen.

Mevrouw T. Merckx-Van Goeij : Kan ik nog één facet belichten, Mijnheer de Voorzitter ?

Door de toenemende verstedelijking en het toenemend waterverbruik, maar ook door de toenemende beperking op het onderhoud en de noodzakelijke aanpassingswerken aan ons onbeveerbare waterlopenstelsel, zullen in de toekomst steeds vaker ongecontroleerde waterproblemen ontstaan op het platteland. Zich onbewust van de toekomst wentelen de stedelijke gebieden hun waterbeheersingsproblemen af op de landelijke gebieden. Graag kreeg ik hiervoor betere garanties.

Uit het Regeerakkoord blijkt uitdrukkelijk dat aandacht is besteed aan een kader voor een goed functionerend openbaar vervoer. Vanuit een bekommernis voor het behoud van de leefbaarheid van het platteland dringt zich ook hier een gedifferentieerde aanpak op en zou de bediening van de landelijke gebieden ook afzonderlijk dienen benaderd te worden. Deze verwijzing ontbreekt in uw programma.

Met betrekking tot wat er wel in staat had ik nog enkele punctuele vragen. Eén Vlaams openbaar vervoersbedrijf wordt voorzien met een geïntegreerd beheerde koepelorganisatie en regionale vervoersentiteiten. Hoe moet dit gezien worden ? Ik neem aan dat we moeten spreken van subregionale vervoersentiteiten, want de regio is Vlaanderen.

De Voorzitter : Mevrouw, mag ik u nu echt verzoeken te stoppen ? Ik kan voor de éne niet meer door de vingers zien dan voor de andere. U was verwittigd dat uw spreektijd beperkt was tot tien minuten. U hebt er van mij vijftien gekregen.

Mevrouw T. Merckx-Van Goeij : Mijnheer de Voorzitter, mag ik nog afsluiten ?

De Voorzitter : U heeft al twee keer afgesloten.

Mevrouw T. Merckx-Van Goeij : Mijn vragen in verband met stads- en streekvervoer zal ik schriftelijk overmaken aan de bevoegde Minister, maar. . .

De Voorzitter : Afspraken zijn afspraken.

Mevrouw T. Merckx-Van Goey : Ja, mijnheer de Voorzitter, maar uiteindelijk denk ik toch niet dat ik „rond de pot heb gedraaid” op zoek naar een ziel, een visie voor het Vlaamse platteland.

De Voorzitter : Ik wil u alleen maar attent maken op het feit dat u in het vervolg bij uw fractie een langere spreektijd moet afdwingen.

Mevrouw T. Merckx-Van Goey : Ik heb inderdaad een deel van een tussenkomst van een collega overgenomen. Uiteindelijk had ik dit misschien beter in minuten moeten laten omzetten.

De Voorzitter : U krijgt van mij vijftig procent méér spreektijd dan van uw fractie. Ik meen dat ik zeer tolerant ben geweest. U zal dus uw vragen schriftelijk overmaken aan de bevoegde Minister. Mag ik u vragen de tribune te verlaten ?

De heer H. Van Rompaey : Mijnheer de Voorzitter ik ben bereid twee minuten van mijn spreektijd af te staan aan mijn collega. *(Gelach)*

De Voorzitter : Dan heeft ze er nog drie te veel gekregen.

Mevrouw T. Merckx-Van Goey : Ik zal echt eindigen, mijnheer de Voorzitter.

Het bestuurlijk probleem verdient inderdaad ook onze aandacht en ik dacht hiermee terug te komen bij mijn beginpunt, namelijk de sterke bevoegdheidsversnippering. Het plattelandsbeleid kan maar effectief geconcipieerd, gesteund en begeleid worden indien de bevoegdheden gebundeld zijn, zowel in beleid als in uitvoering, dus ook in de administratie. Het gaat immers over de eigenheid van onze regio.

Met veel entoesiasme, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, heeft u aan een visie gewerkt en mensen bewogen rond ons economisch potentieel. Sociaal-geografisch en ruimtelijk zijn wij evenzeer een entiteit. Maar Vlaanderen op de wereldkaart betekent toch wel meer dan haar goede ligging bij de zee. Dat dit door onze bevolking ook zo wordt aangevoeld. Vlaanderen kan maar leefbaar

zijn als er een visie achtersteekt. En daarvoor heb ik een pleidooi gehouden en daaraan moeten wij dringend samen werken, een beleid waarbij de eigenheid van het Vlaamse platteland gekend en erkend wordt. *(De Voorzitter ontleemt mevrouw Merckx het woord)*

De Voorzitter : De heer Van Hooiland heeft het woord.

De heer R. Van Hooiland (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, heren Ministers, waarde collega's, dertien is een geluksgetal. Ik bestijg het podium voor de dertiende maal in één jaar tijd. Vandaag doe ik dit toch met een bijzonder verheugd hart. In dat jaar 1 van het autonome en betere Vlaanderen zijn het Regeerakkoord en de Regeringsverklaring het akkoord en de verklaring van de unieke kans voor een Vlaamse strategie op lange termijn en voor een positief, progressief en prospectief Vlaams beleid op zo wat alle domeinen waarmee de burger te maken heeft. Het gaat hierbij om een bedrag van 324 miljard frank in 1989 tegen-

over 93 miljard frank in 1988. Dit betekent het dubbele van wat de Staat de burger nog rechtstreeks te bieden heeft in ons land, als wij er de openbare schuld, de rijkssociale zekerheid en de gezondheidssector van aftrekken.

Het Regeerakkoord is zeer verdienstelijk en etaleert talloze Vlaamse beleidsvoornemens op ongeveer zeventien zgn. „beleidsdomeinen”. Gezien we hier met een strenge Voorzitter te maken hebben en een Regeerakkoord bespreken, en geen 11 begrotingen, beperk ik mij in kort bestek tot acht punten. Eén ervan met name het bestuursbeleid, zal ik verder uitdiepen.

Het lijkt mij immers dat een belangrijk, zoniet het belangrijkste, probleem van de Vlaamse overheid meer van bestuurlijke dan van financiële aard is.

Ik zal spreken over waarden en visie, over budgettaire ruimte, over Vlaamse troeven, over financiën en begrotingen, over het bestuurlijk beleid, over wetenschapsbeleid, over geprogrammeerd beleid waarover men zo graag spreekt — en over onderwijs.

De heer P. Berben (PVV) adstrueerde dat de hoofdbesogne van de cultuursector erin bestaat te verhinderen dat het individu zou worden weggedrukt door de escalatie van technologische ontwikkelingen

Van Hooland

Een eerste punt betreft waarden en visie. Uiteraard zijn deze vervat in dit Regeerakkoord, maar mijns inziens te veel verspreid en niet zoals men ze graag zou willen zien als richtsnoer en houvast voor de start van deze eerste echte Vlaamse Regering.

Ik vraag vooral aandacht voor de waarden die als basis moeten dienen voor de Vlaamse strategie, voor de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse natie in de eenentwintigste eeuw. Het Vlaanderen dat wij graag zien is niet het Vlaanderen van de kermiskoersen, van het commercialiseren van de schaarse open ruimten, van het commercialiseren van de natuur, en van het overcommercialiseren van de actieve recreatie. Het is niet het Vlaanderen van de yuppies, van de brutaliteit en van de lege hoofden of van de „gedachteloze generatie”, om nog maar eens Allan Bloom te citeren.

Wij willen cultuur en spiritualiteit voor het Vlaamse volk en alle inwoners van Vlaanderen. Wij willen een vernieuwend en welvarend Vlaanderen. Ontvoogding is ontvoogding van alle Vlamingen. Wij willen spreiding van macht en de zindelijke, beroepsbekwame uitoefening daarvan op alle bestuursniveaus. Wij willen minder politiek en meer democratie. Vooral weigeren wij — en dit had ik graag meer benadrukt gezien in het Regeerakkoord en ook tijdens dit debat — Belgische toestanden en gebreken, met een Vlaams sausje overgoten. Wij willen een groot Vlaams project met innovatie in beleidsvoering en vooral een professioneel, intern management van personeel, organisatie en hulpmiddelen dat de vergelijking met de graag genoemde bedrijfs-wereld in het buitenland kan doorstaan. Ik ben ervan overtuigd dat waarden en visie zullen bepalen of de hervorming al dan niet lukt.

Ten tweede de budgettaire ruimte. Wij hebben het gisteren en vandaag bij herhaling kunnen horen dat wij allemaal zeer veel willen doen. Wij willen ook allemaal meer middelen. Ik stel dat wij budgettaire ruimte

moeten scheppen door management en investeringen, in management wat nu niet het geval is.

In het Regeerakkoord vind ik met genoegen een ontwikkelde en vooruitstrevende terminologie inzake management en beleidsvoering. Wij vinden ook voorbeelden van integratie inzake structuur en beleid, zoals bijvoorbeeld het daarnet vernoemde Vlaamse Openbaar Vervoerbedrijf, een initiatief van Minister Sauwens.

Hierbij durf ik opmerken dat het nieuwe Vlaamse beleid en management helaas op geen aangepast instrumentarium kunnen rekenen, noch op een geschikte en dynamische managementcultuur. Nochtans gaat het nu ook over een managementrevolutie in de Vlaamse overheidssector !

Het overheidsmanagement geniet bij ons een slechte faam. Ik ben ervan overtuigd dat een betere beleidsvoering, een ontwikkeld politiek-administratief management en een sterk, nu bijna onbestaand intern management van het Vlaamse bestuur en diensten de budgettaire ruimte kunnen en moeten scheppen voor burger en bestuur en voor al degenen die vandaag hun oog richten op de Vlaamse overheid. Wij weten en willen het, maar zullen wij het ook kunnen ?

Ten derde, de Vlaamse troeven. Het mag worden onderstreept dat wij vandaag met heel wat troeven kunnen starten zoals de koppeling van de verantwoordelijkheden aan de fiscale, financiële en bestuurlijke bevoegdheden, zowel voor de politici als voor de leidende ambtenaren. Een andere troef is het scrupuleus begrotings- en financieel beleid dat de Vlaamse Gemeenschap sedert 1980 heeft gevoerd, de eerte vier jaar onder impuls en leiding van Gemeenschapsminister Schiltz.

Positief is dat de Staat minder zal te beheren hebben en daarom ook beter en sneller zal kunnen beslissen en al zijn bevoegdheden ook zal uitoefenen. Wij krijgen een matige staat en op zijn terrein een machtige staat. Voor de Provincies en Gemeenten hopen wij dat zij in de voortschrijdende decentralisatie nog meer bevoegd-

heden zullen kunnen krijgen en de gelegenheid zullen hebben deze beter uit te oefenen, wat iets anders is dan meer geld vragen en krijgen. De Vlaamse Gemeenschap wordt een machtige Gemeenschap.

Ten vierde, Financiën en Begroting. Naast de vele goede voornemens meen ik dat wij ons Vlaams Financieel- en Begrotingsbeleid meer moeten plaatsen in het kader van een geïntegreerde beleidsvorming, ondersteund door meer financiële analyse, programma en het gebruik van geschikte methodes en technieken van besluitvorming zoals kosten-batenstudies, kosten-effectiviteitsstudies, effecten-, resultaten en rendementsonderzoek.

Ik geloof niet dat wij het vernieuwd en innoverend begrotingsbeleid met ingang van het begrotingsjaar 1990 zullen kunnen invoeren zoals dat mooi in het Regeerakkoord staat.

Ten vijfde, het bestuurlijk beleid en het Vlaams personeelsbeleid. Wij zien het personeelsbeleid als kern van een managementrevolutie in de Vlaamse overheidssector. Dat betekent voor ons het versterken van de rol van de leiding en de stafdiensten in de beleidsvoering, inzonderheid in de beleidsontwikkeling en de beleids-evaluatie, onder meer door een gefundeerde beleidsanalyse. Dat kan leiden tot minder uitgebreide kabinetten en tot het terugdringen van de politisering. De controlemechanismen en -procedures moeten worden beperkt, maar effectiever gemaakt door deze meer af te stemmen op beheerscontrole en beleidsevaluatie. Tenslotte pleiten wij ook voor meer wetenschappelijke ondersteuning van het beleid bijvoorbeeld via een Wetenschappelijke raad voor beleidsonderzoek en -advies. En dat is nog iets heel anders dan het inschakelen van de SERV, waarvoor uiteraard nog een plaats blijft bestaan.

Het Regeerakkoord bevat een positieve aanzet tot een Vlaams personeelsbeleid, echter zonder waarborg, want zonder ondersteuning, althans voorlopig. Men gaat voorbij aan de problematiek van het Vlaams Openbaar Ambt en aan de daar bestaande

Van Hooland

tegenstrijdige eisen enerzijds inzake afslanking, deregulering en misschien privatisering en anderzijds eisen van verschillende kanten en klantengroepen, de verzorgingssector, onderwijs, recreatie enzovoort.

Voor mij gaat een autonoom Vlaams personeelsbeleid gepaard met een Vlaams Wervingssecretariaat. En ik weet goed wat in de wet van 8 augustus 1988 ter zake staat. Ik pleit minstens voor een gefundeerd Vlaams Wervingsbeleid, wat tot nog toe niet bestaat. Ik ben voorstander van minder ambtenaren maar beter verspreid en beter betaald. Ik zou ook meer gemotiveerde ambtenaren, maar ambtenaren motiveer je niet door tien of honderd jaar over het probleem te spreken, doch in hoge mate wel door beter leiderschap en management. Ik ben voorstander van meer geografische en functiemobiliteit, ook tussen de overheidssector en de particuliere sector. Tussen deze beide sectoren bestaat er nu slechts éénrichtingsmobiliteit, want de particuliere sector haalt goede elementen met nuttige ervaring weg bij de overheid. Ik meen dat het Openbaar Ambt tot nu toe op dit vlak schromelijk heeft gefaald.

Ik durf zelfs pleiten voor een goed gebruik van wat wij in een ander verband kennen als artikel 18. Indien men meent de cultuur in de overheidssector van het Vlaams Openbaar Ambt effectief te moeten veranderen dan kan een dergelijk procedé ons daarbij helpen.

Ik zie uiteraard ook de politisering en ik pleit voor het strafbaar stellen van politieke aanbevelingen in benoemings- en bevorderingsdossiers.

Ik zie het vormingsbeleid gedragen door loopbaanplanning, door beoordeling en remuneratie van het personeel en door doorlichting en verandering van beleid en structuren. Voor vorming en ontwikkeling moet men alle krachten in en buiten de administratie in Vlaanderen mobiliseren.

Nog steeds over bestuurlijk en personeelsbeleid sprekend zie ik geen Vlaamse ombudsman en geen ombudsdienst, ook niet in de Provincies

en in de Gemeenten. Het heeft mij verbaasd in het Regeerakkoord te lezen dat de Provincies en de Gemeenten een ombudsdienst zouden kunnen organiseren ! Ik zie wel gewoon meer burgergerichte en klantvriendelijke besturen en diensten, goed betaald, goed georganiseerd, geleid, gevormd, gevoelig, overtuigd en bezeten van integrale kwaliteitszorg en van de geest van „le service public”.

Bij het wetenschapsbeleid stel ik heel wat interessante beleidsvoornemens vast. Ik pleit hier nogmaals voor meer investering in bestuurskundig onderzoek. In dit verband weten wij zo weinig over zoveel, terwijl wij zoveel weten over zo weinig in ander verband. Ik neem er geen aanstoot aan, maar het stemt mij tot nadenken wanneer men het gedrag van de bruine veldmuis in de Noorderkempen bestudeert terwijl men niets weet over zoveel interessante thema's in verband met het overheidsbeheer.

Ik pleit voor samenwerkingsovereenkomsten in het buitenland inzake wetenschappelijk onderzoek. Wij zullen initiatieven nemen in dit verband, meer bepaald om te leren en te kunnen gebruik maken van de know-how inzake overheidsbeheer, zoals aanzienlijk ontwikkeld aan de universiteit van Twente.

Het geprogrammeerd beleid is een ander punt waarvoor ik even uw aandacht vraag. Het Regeerakkoord heeft het daarover in mooie maar, naar mijn gevoel, niet haalbare termen, althans indien wij inzake programmering van overheidsbeleid blijven voortdoen zoals wij nu bezig zijn. Het is mooi te spreken over strategisch en sectoriaal beleid en over jaarlijkse of regelmatige evaluatie. Ik zie het echter niet gebeuren en ik verwijs naar een aantal voorbeelden die ik hier enkel zal vernoemen. Bijvoorbeeld ruimtelijke ordening, met overigens zeer tegenstrijdige formulering in het Regeerakkoord, waar men stelt dat de gewestplannen moeten geëerbiedigd worden maar ook en meteen dat de planning dynamisch moet zijn.

Ik zie dat de gewestplannen nu via allerlei achterpoortjes uitgehold worden. Zij steunen op verouderde gegevens. Daarom pleit ik voor een ver-

antwoorde aanpassing in een dynamisch ruimtelijk orderingsbeleid dat voor Vlaanderen zo nodig is.

Van een structuurplan Vlaanderen is in de regeerakkoorden al meer dan 10 jaar sprake. Ik zie verder het gebrek aan ondersteuning van geprogrammeerd beleid. Dit is schrijnend in het domein van de ruimtelijke ordening waar men recent zelfs de planningsdienst ter zake heeft ontmanteld.

Ik wil even verwijzen naar een achtste en laatste punt, met name het onderwijs. Er is geen gevaar dat de heer Denys mij op dit ogenblik zal tegenspreken.

Ook hier vinden wij hoopgevende voornemens onder meer inzake de universiteit, met verwijzing naar meer universitaire autonomie, bijvoorbeeld inzake het personeelsbeleid en de eigen financiële verantwoordelijkheid met budgettaire enveloppes ; positief is ook de gescheiden financiering van onderwijs en onderzoek ; eindelijk is er een verwijzing naar effectieve interuniversitaire samenwerking. Ik ben ervan overtuigd dat de afwezigheid van interuniversitaire samenwerking ons meer kost dan de gewenste en vroeger toegestane samenvoeging van het Limburgse Universitair Centrum en de Economische Hogeschool Limburg.

Heren Voorzitters, geachte heren Ministers, collega's, het Regeerakkoord is goed maar het is naar mijn mening te vaag om elk jaar te kunnen worden geëvalueerd. Ik wil er nochtans voor pleiten dat dit elk jaar gebeurt.

Zoals de Voorzitter van de Vlaamse Executieve op het einde van zijn betoog sprak over meer Vlaamse autonomie voor een beter Vlaanderen, wil ook ik eindigen met de wens dat wij allen bewijzen dat meer Vlaamse autonomie zal en moet leiden tot een beter Vlaanderen met minder kosten. Allan Bloom parafraserend kunnen wij zeggen : dit is het Vlaamse uur in onze geschiedenis, hiernaar zullen wij beoordeeld worden. Hoe zal het toekomstige Vlaanderen onze stuurmanschap beoordelen ? (**Applaus**)

De Voorzitter : Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw M. Vogels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, heren Ministers, geachte collega's, deze instelling doet mij soms denken aan een Vlaams operahuis waarin elke Executieve opnieuw begint met het zingen en spelen van haar eigen opera.

Ook deze Executieve speelt vandaag blijkbaar haar ouverture. Het is eigen aan ouvertures dat ze slechts vaag de hoofdthema's aangeven die in het eigenlijke stuk zijn terug te vinden en dat ze nog niets zeggen over de kwaliteit van de aria's en koorstukken die volgen. In dat verband wil ik de heer Vandebroucke, die hier spijtig genoeg op dit ogenblik niet aanwezig is, zeggen dat zachtmoedige, groene ouvertures harde en schrille kleuren kunnen krijgen in de latere solostukken.

Mijnheer de Voorzitter, harmonieus klinkende openingsstukken kunnen, door slecht op elkaar afgestemde koorstukken, het geheel reduceren tot een soap-opera en onhandig in elkaar gestoken decors kunnen een ander laten ontaarden in een burleske Vlaamse comédie.

Zoals vele collega's wacht ik dus met spanning op de rest van uw partituur. De vaagheid van deze ouverture heeft reeds te lang geduurd.

De burgers vragen een antwoord op een aantal zeer concrete vragen, niet morgen maar vandaag, zoals bijvoorbeeld de werkers in de instellingen voor bijzondere jeugdzorg en gehandicaptenzorg die nu reeds weken in staking zijn. Voor alle duidelijkheid wil ik vermelden dat staken in deze sector geen extra vakantie is. Integendeel, het betekent blijven werken, vaak nog harder werken voor een stakingsvergoeding. De situatie in deze sector is sociaal onverantwoord. Sommigen zeggen dat men socialist moet zijn om ecologist te zijn ; ik hoef geen socialist te zijn om sociale waarden te hanteren. Deze mensen nemen uw vage ouverturenoten niet meer, zij verwachten een concreet antwoord. Dit Regeerakkoord geeft op geen enkele manier

een antwoord op de hamvraag, namelijk of wij in de Vlaamse Gemeenschap bereid zijn consequenties te trekken uit een aantal maatschappelijke evoluties zoals de vergrijzing en de nieuwe armoede en deze te vertalen in een kwalitatief onderbouwde welzijnssector.

Heren Ministers, welk welzijnsbeleid onderschrijft u ? Dat van de onderbetaalde en overwerkte werker of een welzijnsbeleid dat inspeelt op de nieuwe noden in de samenleving en dat bereid is hiervan de last te dragen ?

Als ik uw Regeerakkoord lees dan blijkt duidelijk dat de noodkreten van die actievoerende werkers uit de welzijnssector niet zijn doorgedrongen tot achter de dikke kasteelmuren. Terug in de realiteit heeft blijkbaar iemand dit euvel ingezien en de Voorzitter van de Executieve nog snel in het oor gefluisterd toch minstens één paragraaf aan zijn verklaring toe te voegen. Hij zegt daarin dat de Vlaamse Regering in het kader van een kwaliteitsvolle personeelsomkadering de loon- en arbeidsvoorwaarden in de welzijnssector zal herwaarderen. Deze zin, die de heer Geens hier gisteren heeft voorgelezen, vind ik niet terug in dat Regeerakkoord. Mijn concrete vraag luidt dan ook : verbindt de Voorzitter van de Vlaamse Executieve met deze mondelinge uitspraak de hele Executieve en betekent zijn uitspraak dat deze zin met al zijn consequenties voortaan ook behoort tot de inhoud van uw Regeerakkoord ?

De heer J. Van Hecke : In het Regeerakkoord staat duidelijk vermeld dat heel binnenkort bijkomende middelen worden voorzien om tegemoet te komen aan de rechtmatige eisen van het personeel in de welzijnszorg.

Mevrouw M. Vogels : Ik heb het Regeerakkoord twee- tot driemaal nagelezen. Er staat wel duidelijk vermeld dat er meer middelen zullen worden voorzien om te beantwoorden aan de nieuwe noden, zoals bijvoorbeeld de opvang voor volwassen gehandicapten.

De zin die ik zo pas heb voorgelezen vind ik nergens terug in dat hoofd-

stuk. Wel heb ik hem horen lezen door de Voorzitter van de Executieve maar het staat niet uitdrukkelijk in het Regeerakkoord.

Minister H. Weckx : Mevrouw Vogels, sta mij toe u even te onderbreken. U heeft het Regeerakkoord blijkbaar diagonaal gelezen. In het Regeerakkoord staat duidelijk : „De Vlaamse Regering zal in functie van een kwaliteitsvolle personeelsomkadering de loon- en arbeidsvoorwaarden in de welzijnszorg herwaarderen”.

Mevrouw M. Vogels : Mijnheer de Minister, hetgeen u nu voorleest is een zinnetje uit de tekst die de Voorzitter van de Executieve hier eergisteren heeft voorgelezen.

Minister H. Weckx : Neen, mevrouw Vogels, herlees bladzijde 46.

Mevrouw M. Vogels : Mijnheer de Minister, ik zal het Regeerakkoord met u komen vergelijken. De zin die ik hier citeer komt uit de toespraak van Minister Geens in dit halfroond. Uit uw reactie kan ik alleen maar concluderen dat die zin inderdaad integraal behoort tot datgene wat is afgesproken tijdens de kasteelbesprekingen van Ham.

De heer J. Van Hecke : Dat staat duidelijk in de tekst van het Regeerakkoord. Ik lees voor : „De Vlaamse Regering zal in functie van een kwaliteitsvolle personeelsomkadering de loon- en arbeidsvoorwaarden in de welzijnssectoren herwaarderen.. . In het kader van een programmatie zullen vanaf 1989 in de begroting hiertoe de nodige bijkomende middelen worden ingeschreven.”

Mevrouw M. Vogels : Ik heb dit niet gevonden in het Regeerakkoord, maar ik zal het zeker nakijken. Mijnheer Van Hecke, mijn kernvraag was of dit eveneens tot het Regeerakkoord als dusdanig behoorde, met alle financiële consequenties van dien. Met uw citaat heb ik inderdaad een antwoord op mijn vraag gekregen en dan zal ook de stemming over de motie, ondertekend door de CVP, de VU, de SP en AGALEV straks geen enkel probleem opleveren.

Vogels

Mijnheer Van Hecke, uw uitlating deze morgen over de acties die momenteel worden gevoerd door het personeel, heeft mij verbaasd. Ik meen te hebben begrepen dat uw inziens de actievoerders in feite voldoende hebben gekregen door het voorstel dat de heer Lenssens hier op 3 februari heeft voorgelegd. U hebt het niet met zoveel woorden gezegd maar eigenlijk gesuggereerd dat degenen die nog die verdere actie voeren in feite onrechtmatige eisen stellen. Het zou om onverantwoorde elementen gaan die als stootgroep functioneren. U hebt gezegd dat een loonsverhoging van 20 procent niet realistisch is. Dat is inderdaad juist. Maar tussen de 20 procent die door bepaalde personen binnen de sector naar voren wordt geschoven en de basiseis die van in het begin door de vakbonden werd gesteund, namelijk een loonsverhoging met 3,5 procent vermeerderd met de indexatie van de bestaande premies, bestaat een groot verschil. De Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijn heeft een loonsverhoging toegezegd die neerkomt op 2 procent en een aantal premies. Zou men de vakbondseis van 3,5 procent toestaan, dan betekent dit eigenlijk alleen maar het inhalen van de achterstand die ten aanzien van andere sectoren werd opgelopen. Met andere woorden, er wordt in die sector niet alleen door heethoofden verder gestaakt. Ook de vakbonden en — zo heb ik uit de kranten vernomen — het verbond van instellingen stellen dat de voorstellen van de heer Lenssens van 3 februari onvoldoende waren. Men gaat dus, mijns inziens, op een verantwoorde en rechtmatige manier verder om de minimale eis van 3,5 procent loonsverhoging te verkrijgen. Men zou zo tegemoetkomen aan wat algemeen erkend en aanvaard wordt, namelijk dat het statuut en de vergoeding van de betrokkenen moet worden gelijk geschakeld met dat van vergelijkbare statuten in de overheidssector.

De heer J. Van Hecke : Voor alle duidelijkheid wil ik doen opmerken dat ik vanmorgen niet heb gesproken over heethoofden of wat dan ook. Ik verheug mij dat u het eens bent met

mijn stelling van deze morgen dat de eis van sommige mensen om te komen tot een algemene loonsverhoging in de sector met 20 procent niet realistisch is.

Mevrouw M. Vogels : Dat heb ik niet gezegd, mijnheer Van Hecke. Er zijn twee standpunten. 20 procent loonsverhoging vind ik rechtvaardig voor het werk dat die personen doen. Dat is geen idiote eis. Gezien echter de budgettaire consequenties moet ik toegeven dat een dergelijke loonsverhoging van vandaag op morgen onmogelijk is. Een 2 procent-loonsverhoging, zoals u zegt, is echter te weinig.

De heer J. Van Hecke : Bent u het er dan mee eens — ik zou ter zake graag het standpunt van AGALEV vernemen — dat de lonen en vergoedingen in de vrije instellingen moeten worden aangepast en verhoogd tot het niveau van de lonen van vergelijkbare graden en functies in de openbare instellingen ?

Mevrouw M. Vogels : Uiteraard. Dat is een minimum.

De heer J. Van Hecke : Mevrouw Vogels, men kan toch niet plots aan de mensen in vrije instellingen meer geven dan aan de mensen in de rijksinstellingen. Daarvoor pleit u toch ook niet, zo neem ik aan.

Mevrouw M. Vogels : Daar pleit ik niet voor. Dat zou onrechtvaardig zijn. Maar dit behoort tot een ander debat.

Ik zal mij echter niet langer laten afleiden want de Voorzitter heeft er mij op gewezen dat ik slechts een kwartier spreekijd heb.

Minister N. De Batselier : Dat is geen ander debat. Dat hoort erbij.

Mevrouw M. Vogels : Dat behoort er inderdaad bij maar ik ga mij niet langer laten afleiden. Ik wil mijn uiteenzetting niet herleiden tot dit punt. Ik ga dus verder met mijn betoog want anders krijg ik een opmerking van de Voorzitter.

Omdat inderdaad de welzijnssector een zeer boeiende sector is waar niet alleen looneisen worden gesteld maar

ook eisen tot kwaliteit en omdat die sector momenteel een grote uitdaging betekent, vraag ik mij af of wij in Vlaanderen met voldoende creativiteit en soepelheid zullen kunnen inspelen op de nieuwe noden.

Ik wil opmerken dat vanuit spontaan gegroeide basisprojecten de laatste jaren een aantal waardevolle antwoorden werden gegeven op de bestaande noden in de vorm van projecten voor het begeleid wonen van gehandicapten, focus-wonen voor fysiek gehandicapten, vormen van ambulante begeleiding voor psychiatrische patiënten, dagcentra enzovoort. De centrale visie, namelijk die van de minst beperkte opvang en de grootst mogelijke zelfstandigheid voor de hulpbehoevenden, die in al deze projecten tot uiting komt is zelfs tot in den treuren overgenomen in regeringsverklaringen, ministeriële brochures en plannen. De daarbij horende financiële ondersteuning en de decretale erkenning laten echter nog steeds op zich wachten.

Dit heeft, minder te maken met budgettaire beperkingen dan met de inertie en de bureaucratie die in stand worden gehouden door de klassieke machtcentra in deze sector die vanuit een erg verschrompeld begrip : vrij initiatief, vaak de vrije keuze van de overheid, van de ondernemende burger en de cliënt beperkt.

Wat wij zelf doen, doen wij beter.' Ik zal het ook nog maar eens zeggen, mijnheer de Minister. Het betekent misschien vooral het volgende. De heilige huisjes van de verzuiling durven saneren en verbouwen.

Ik wil aan de heer Denys, het spijt mij dat hij hier niet aanwezig is, zeggen dat het juist in deze sector is dat het bewijs wordt geleverd dat bureaucratie en planning niet altijd voortspruiten uit een door de Staat gepland beleid. Zij komen voort van degenen die zich sieren met het etiket vrij initiatief. Dit om maar te zeggen hoe relatief etiketten in feite zijn.

Ik ben erover verheugd dat de migrantenproblematiek in deze ouverture ten minste goed was voor één strofe. Ik ben er ook over verheugd dat verschillende sprekers het belang

Vogels

van anti-racisme, verdraagzaamheid en integratie in de voorbije dagen duidelijk hebben onderschreven. Maar alles blijft zo verschrikkelijk vaag, collega's. U zegt in uw akkoord een beleid te zullen voeren waarin integratie centraal staat. Wat betekent voor u integratie? Betekent het maximaal investeren opdat jonge vreemdelingen zo snel mogelijk in alles op jonge Vlamingen zouden lijken? Of betekent het vanuit een wederzijds aspect voor elkaars cultuur, Belgen en migranten laten zoeken naar een harmonieuze en multi-culturele samenleving, die voor iedereen verrijkend is? Het antwoord op deze vragen is essentieel vermits het bepalend is voor het soort beleid dat u van plan bent te voeren. Als u samen met ons opteert voor een multi-culturele samenleving, voor respect voor elkaars openheid, dan betekent dit dat men in overleg met de migrantengemeenschap vanuit evenwaardige posities praat over een uit te tekenen beleid precies naar die multi-culturele samenleving toe. In een democratie betekent dit ook praten met politieke woordvoerders, verkozen door alle inwoners, ook de migranten. Stemrecht voor migranten is vanuit deze gedachtengang dan ook geen eindpunt van een integratieproces, maar een absolute voorwaarde om tot een multi-culturele samenleving te komen. Nu de Europese Gemeenschap met een grote meerderheid een resolutie goedkeurde die deze stelling in feite onderschrijft, zou ik al degenen die in deze Raad pleiten voor integratie willen uitnodigen om dit debat opnieuw te openen, en ten gronde te voeren. In verband met het migrantenbeleid wens ik nog één vraag te stellen. In uw nota schrijft u dat u vanuit uw eigen visie een coördinatie van het migrantenbeleid zal bewerkstelligen op de diverse niveaus. U heeft het over de nationale overheid, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de Franstalige Gemeenschap, de lokale besturen, zelfs internationale organisaties. U vermijdt echter angstvallig iets te vermelden over de relatie met de Koninklijke Commissaris voor Migranten. Ik zou willen weten wat die relatie precies inhoudt. Welke afspraken werden

gemaakt met de nationale Regering over de positie, de functie, en de taak van die Koninklijke Commissaris. Of heeft u het misschien zo moeilijk met die relatie omdat deze Commissaris een vrouw is? Het is inderdaad duidelijk dat de vrouwen nog niet regionaliseerd zijn. Even vruchteloos als ik gezocht heb naar vrouwen in uw Executieve, heb ik gezocht naar een vrouwvriendelijk beleid in het Regeerakkoord. Misschien moeten wij het inderdaad overwegen de vrouwen ook te regionaliseren. Misschien kunnen wij daaraan een vierde fase van de staatsvorming wijden en dan achteraf een akkoord maken voor een paritaire samenstelling van de nieuwe Vlaamse Executieve, waarin vrouwen op een gelijkwaardige manier vertegenwoordigd worden. **(Applaus bij AGALEV)**

Als orgelpunt van mijn overture — en het licht brandt al rood en u weet dat ik iets tegen rood heb — had ik het willen hebben over de groene economische bakens die vooral door de rode collega's als de grote renovatie van dit akkoord worden naar voren geschoven. Binnen het bestek van deze spreektijd is het inderdaad niet mogelijk daar dieper op in te gaan. Ik zou enkel willen zeggen dat groene economie meer betekent dan het leggen van groene accenten; het is ook de integratie van het ecologische facet in alle domeinen van het economisch beleid. Ik bedoel daarmee het subsidiërings-, investerings-, innovatiebeleid enzovoort. Wij zullen daar wellicht dieper kunnen op ingaan tijdens de bespreking van uw begroting, mijnheer de Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve. **(Applaus bij AGALEV)**

De Voorzitter : De heer H. Van Rompaey heeft het woord.

De heer H. Van Rompaey (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, aangezien ik 120 seconden heb ingeleverd ten voordele van mijn collega, mevrouw Merckx, zal ik mijn uiteenzetting van 3 tot 2 punten vermindere.

Het eerste punt betreft het SCK. In het Regeerakkoord van 107 bladzijden is aan dit punt 2,5 regel gewijd,

terwijl — en dat is dan wel goed — bijvoorbeeld aan het beleid inzake innovatie en technologie toch één bladzijde wordt gewijd en aan het energiebeleid, dat er ook onrechtstreeks mee te maken heeft, anderhalve bladzijde.

Ik ga dus uit van de hypothese dat ieder woord van deze 2,5 regel uitzonderlijk belangrijk moet zijn. Zo lees ik het woord „geherstructureerd”. In het kader van het geherstructureerd SCK moet er dus een ernstige inspanning gebeuren om dit begrip op korte termijn, in te vullen.

Wat de financiële middelen betreft weten wij dat er onherroepelijk een overdracht van 869 miljoen F. is gebeurd. Toch blijft de vraag gesteld wat deze herstructurering verder concreet zal betekenen. Het is uiteraard voor de Vlaamse Regering, maar ook voor de nationale Regering, een heel belangrijke uitdaging om dat zeer behoorlijk in te vullen.

Vervolgens zegt men dat die herstructurering de mogelijkheid zal scheppen de aanwezige know-how maximaal te valoriseren. Welnu, in het SCK was en is er inderdaad know-how aanwezig die internationaal op een zeer hoog niveau wordt gesitueerd. Vorige week had ik een gesprek met een Frans onderzoeksteam. Ik hoorde daar de spontane opmerking: „Wij begrijpen niet dat een klein land” — dit was niet pejoratief bedoeld, het was alleen een geografische typering — „dat over een know-how beschikt met de allures van een groot land, om niet te zeggen van een grootmacht, deze kennis op een dergelijke manier verwaarloost of zelfs blijkt te willen afstoten.”

De know-how was er en zij is er nog, maar de vraag rijst of die know-how er in de toekomst nog zal zijn en of deze toekomstige tijd niet zal moeten worden vervangen door een voltooid verleden toekomstige tijd.

De heer E. Gryp : Mag ik u even onderbreken, mijnheer Van Rompaey?

De heer H. Van Rompaey : Als mijn tijd daardoor niet wordt aangetast.

De Voorzitter : Ik verleng uw spreektijd met twee minuten.

De heer E. Gryp : Hebt u het nu over louter de nucleaire know-how, mijnheer Van Rompaey ?

De heer H. Van Rompaey : Over de know-how in zijn totaliteit zoals die in het Studiecentrum voor Kernenergie aanwezig is.

De heer E. Gryp : Maar die know-how is voor 90 procent nucleair.

De heer H. Van Rompaey : Voor 80 à 85 procent, met interferenties naar andere technologieën.

De heer E. Gryp : Bent u er zich van bewust dat de nucleaire know-how het financieel faillissement is van de twintigste eeuw en dat alle nucleaire activiteiten ter wereld, met uitzondering van de Franse nucleaire sector, aan afbouw toe zijn ? Men beseft dat de nucleaire activiteit de grote misrekening van deze eeuw is.

Aan deze nucleaire know-how hebben wij geen boodschap meer, maar wel aan de ontwikkeling van alternatieve energie.

De heer H. Van Rompaey : Wij zouden kunnen uitweiden over nucleaire toepassingen in geneeskunde en industrie, maar om tijdsredenen beperken wij ons tot het plan van onze uiteenzetting.

Wij willen er enkel op wijzen dat het aantal personeelsleden in deze instelling van 1.300 is teruggevallen op 1.000. De plusminus 250 wetenschapsmensen zijn verminderd tot 108. Hierbij rijst de vraag wat er nog zal overblijven aan wetenschappelijk technische weerbaarheid, om niet te spreken over de acute bijkomende problemen die rijzen onder andere op het vlak van de thesaurie. Men moet werken met voorlopige twaalfden, in de middeleeuwen noemde men dat tienden. Erg is dat tengevolge van die toestand er een onomkeerbare brain drain aan de gang is. In verband met het maximaal valoriseren blijkt men nogal vlug te vergeten dat in deze instelling sedert vele jaren een enorme inspanning werd geleverd, met inlevering van het personeel, om te komen tot een sanering,

een differentiëring en oriëntatie. Op dit ogenblik botst men echter op een muur en wordt men onderworpen aan opdrachten die vrij dictatoriaal worden opgelegd zonder dat er ruimte wordt gelaten voor creatief overleg. Men zoekt dan de maximale valorisatie in de richting van milieu, techniek en wetenschap, energie en nieuwe materialen. De vraag is nu of men zomaar een instelling, waar er een zo intense verstrengeling is – in de fysische, de logische, de technische en organisatorische betekenis en in de beschikbaarheid van brains kan splitsen. Misschien kan een politieke partij worden gesplitst, maar de know-how, het wezen van een in oorsprong „kernenergiesplitsingsbedrijf”, kan men niet zomaar splitsen. De vraag is of de sanering in de richting van het heroriënteren naar milieu en energie opgelost zal worden door gewoon dezelfde mogelijkheden veertig kilometer te gaan verplaatsen.

Een tweede onderwerp is het deel over de media. Daarover moeten wij om tijdsredenen veel te kort zijn. De CVP-fractie stelt, met voldoening vast dat de visie die opgebouwd is van in 1979 en verder uitgewerkt werd onder andere op samenkomsten en congressen in 1982 en 1983, wat resulteerde in ons fractiestandpunt van april 1986, in het Regeerakkoord vrij gedetailleerd haar resultaat heeft gegeven. Er werd inderdaad geopteerd voor de duidelijke, kordate en enthousiaste optie van het Britse competitie-model, waar zowel het privé-initiatief als het openbaar talent tot ontwikkeling kan worden gebracht.

Er is geloof in de kwaliteit van de Vlaamse producten en in het Vlaams technisch en artistiek talent. De audio-visuele technieken en de communicatie-expressiemogelijkheden zullen maximaal moeten worden benut. Wij behouden de omvangrijke taakverdeling en schaffen een aantal opdrachten, die reeds worden uitgevoerd, niet zomaar af, zoals de heer Denys zou willen. Integendeel, wij behouden de taken die zinvol zijn, hetzij voor de openbare zender, hetzij voor de privé-zender, maar niet door deze af te schaffen, wel door

inspanningen te leveren en middelen aan te reiken om het te verbeteren.

De beeldpubliciteit wordt gekanaliseerd, om niet te zeggen bevorderd, tot het niveau van het Vlaamse uitdruktingsvermogen in een positieve zin. Met andere woorden, de periode van het scepticisme van het zakenleven en van bepaalde politieke agressiviteit, evenals van uitzichtloosheid voor het talent en de creativiteit, die binnen de audio-visuele wereld in Vlaanderen aanwezig is, is definitief voorbij. Thans is het mogelijk het televisiegebeuren in Vlaanderen groeikansen te geven. (**Applaus bij de CVP**)

De Voorzitter : De heer De Croo heeft het woord.

De heer H. De Croo (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Gemeenschapsminister Voorzitter van de Vlaamse Executieve, geachte collega's, ik zal mij in dit belangrijk Regeerprogramma niet lenen tot de goede commentaren die de Vlaamse pers eraan heeft gewijd. Daarin kan men zonder ironie het gewicht van de waardevolle inhoud van dit document rustig terugvinden. Vermits deze operatie toch dient plaats te grijpen heb ik mij op verzoek van onze fractie veroorloofd enkele punten van dit programma nader te bestuderen.

Twee kenmerken kleuren in een zekere mate het geheel, aan de ene kant de Jacobijnse trekjes, die men erin terugvindt en aan de andere kant, de zoveelste gemiste kans, waarop ik kort de nadruk wil leggen.

Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, deze Jacobijnse trekjes, die in het Regeerprogramma inzake mobiliteit enzovoort voorkomen, zullen straks door mij in de verf worden gezet. Ook op de gemiste kans zal ik wijzen. In het nationaal Parlement werd in verband met de financieringswet gezegd dat zij de gelegenheid zou zijn geweest om iets te doen aan de echte decentralisatie en nieuwe beheersvormen in Vlaanderen, teneinde minder in één enkele samengebalde vuist te kunnen houden. Helaas heeft men ook die kans van het decentraliseren en het anders be-

De Croo

lijden en leiden van wat in Vlaanderen tot bevoegdheid is gekomen, gemist !

Deze Jacobijnse trekjes enerzijds, en het fors centraliseren van bevoegdheden anderzijds, vindt men nog meer terug in het onderwerp dat ik zal behandelen in verband met de mobiliteit van personen en goederen in Vlaanderen. Deze mobiliteitsproblematiek is des te belangrijker omdat zij slechts een klein gedeelte van het geheel kan beheersen. Dat is o.m. het gevolg van het feit dat wij een Hinterland, een kruispunt en een doortochtgebied vormen en dat wij tegelijkertijd inzake mobiliteit zowel aan het comfort van de mensen, het milieu, het begeleidend aspect en de economische waardevolle punten, grote aandacht zouden moeten schenken, het weze een privé georganiseerde mobiliteit of een collectieve of het weze een openbaar vervoer waarvoor ook veel wordt gebeden.

Mijnheer de Voorzitter, ter zake heb ik een nieuw woord bedacht om terzelfdertijd de „purperen bijbel” van de heer Dehaene nationale Minister en de wat „bleke bijbel” van de heer Sauwens, de komende bijbels van de Waalse Executieven — zij zijn met twee — en de bijbeltjes van de Brusselaars te kunnen lezen. Daarbij moet ik aan „scheellezing” doen. Ik moet tegelijk kunnen kijken wat op het ene en het andere blad meer dan eens tegenstrijdig wordt gezegd. Ik wordt dus tot „scheellezing” verplicht, omdat ik enerzijds met Dehaene's ideeën rekening moet houden, anderzijds met deze van de Executieve, door de heer Sauwens „verklankt”. Vermits wij toch grens- en gebiedsoverschrijdende zaken kennen, kunnen wij dat wellicht een dag anders gepland bij onze Waalse en Brusselse collega's lezen.

Vermits de heer Geens verrast was door mijn allusie op de Jacobijnse trekjes van zijn akkoord, zal ik maar enkele van deze bombastische termen er in vermeld aanhalen. Het Regeerprogramma staat er bol van, maar het klinkt toch zo mooi al blijkt de toekomstige uitvoering van deze

alles omvattende en dus uiteraard vage plannen, irrealistisch

Inzake mobiliteit begint men met een mobiliteitsplan ; prachtig ! Daar komt niets van in huis ! Daarenboven is er een infrastructuurplan ; prachtig ! Daar komt niets van in huis ! Daarna komen er nog een verkeerssignalisatieplan en verkeersplannen. Er moet dus wellicht een verschil liggen tussen verkeerssignalisatieplannen en verkeersplannen. Zij zullen blijkbaar door de gemeenten worden opgemaakt.

Voor de waterwegen spreekt men van lange termijn — scheepsvaartbegeleidingsplannen ; het wordt moeilijk om het woord zelf uit te spreken. Voor de overstromingen heeft men meerjarenplannen. Voor de havens wordt een strategisch en gecoördineerd havenbeleidsplan uitgewerkt, dat wordt geïntegreerd in een meerjarenplan voor het havenbeleid. Dat is zeer subtiel. Voor de luchthavens komt er een beleidsplan. Bijgevolg zijn wij „plannen-rijk”. Wij ondergaan een Jacobijnse verstaatsing, omdat Vlaanderen dacht liberaal te zijn, mijnheer Van Rompaey, omdat uw Vlaanderen zou trachten liberaal en dynamisch te blijven. Nu gaat men metastaseren ; er is een uitzwerming van collectivistische trekjes en dit in een domein dat hoegenaamd niet overeenstemt met de realiteit. U weet dat.

Ik zal u een voorbeeld geven van hoe het kan veranderen : U hebt vóór 1981, met de ontroering van uw politieke wisselvalligheden, meer dan eens gepleit — en U bent een degelijk lid van de Commissie voor de Infrastructuur, collega De Seranno — dat spoorwegen en buurtspoorwegen in eenzelfde grote maatschappijen moesten samenvloeien, ten dienste van de vaak gebruikte en misbruikte gebruiker van het openbaar vervoer.

Wat het evangelie was van de Spitaels-Martens-coalitie van enkele tijd geleden is nu geen evangelie meer. De spoorwegen zijn nationaal gebleven ; de buurtspoorwegen regionaal en er bijgevolg definitief aan onttrokken. Vervolgens gaat men binnen het Vlaams Gewest een nieuwe, grote

mastodont oprichten door de bestaande maatschappijen van het stedelijk vervoer te Gent en te Antwerpen — ik weet niet wat men te Brussel precies gaat doen — met de buurtspoorwegen in een Vlaams openbaar vervoerbedrijf te fusioneren.

Mijn „scheellezerij” laat mij dan in de bijbel van de heer Dehaene nog ontdekken dat er nog een ander overleg geheel komt, dat de naam zal dragen van „Instituut voor de Bevordering van het Gemeenschappelijk Vervoer”. Het kan niet op ! Men zal dus Vlaamse overkoepelende openbare vervoerbedrijven hebben, regionale vervoerentiteiten, gecoördineerd op het Vlaamse vlak. Bovendien, voor de waarheid, voor de liefde van de toekomst op nationaal vlak het Instituut voor de Bevordering van het Gemeenschappelijk vervoer. In 's hemelsnaam, waar gaat dat naartoe ? Men doet hier aan loutere „bladvullerij”.

Vervolgens meen ik vast te stellen dat het openbaar vervoer, nu de revelatie van Vlaanderen zal zijn. De Vlamingen gaan allen openbaar vervoerd worden ; zij gaan dus zeer gelukkig zijn, ze zullen „gebust”, „getramd” worden en zich in andere „betreinde” omstandigheden in grote liefde en snelheid verplaatsen binnen Vlaanderen. Er wordt echter met geen woord ten gronde gerept over de SST, de TGV.

Mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, wij hadden goede contacten ten tijde van de nationale Regering en de regionale Regering. U kent nog wel een van mijn woordspelingen die destijds in sommige kringen enige politieke pijn heeft gedaan, namelijk toen ik de TGV „Te Goed voor Vlaanderen” durfde te noemen. In ieder geval weet men op dat gebied ook niet welke politiek te voeren, tenzij deze van de krampachtige, verplichte dialoog die Gewesten aangaan gezien hun bevoegdheid over stedenbouw. Collega Beysen heeft reeds gesproken over de problemen van het openbaar vervoer, onder meer in Antwerpen. De neiging om alle grote werken aldaar terug te schroeven, zal in Antwerpen misschien op een uitstekende manier

De Croo

plaats maken voor een nieuwe groei-methode met landbouwinzet : het kweken van paddestoelen in de lokale ongebruikte stadstunnels.

Het is eigenaardig dat mijn „scheellezerij” mij ook bij meer complexe aanlegenheden brengt. Ik merk dat enerzijds de verkeersveiligheid en het file-probleem in Vlaanderen zouden worden verholpen met nieuwe wegen, indien dit nuttig blijkt, maar dat anderzijds de heer Dehaene zich in zijn testament — hij is ter zake immers niet meer bevoegd — niet radicaal verzet tegen het uitwerken van een dergelijke vervoersbeleid, voor hem geen nieuwe vragen meer !

Men stelt eveneens vast dat nationaal en regionaal er nog andere politieke moeilijkheden zijn. Als voorbeeld neem ik de waterwegen. De Vlaamse Regering verklaart dat zij de waterwegen zal doen gebruiken en ze daartoe als het nodig is in feite zal subsidiëren. De nationale Minister verwijst echter en ik citeer, „een gezonde intermodale concurrentie hierbij steeds als uitgangspunt moet functioneren” terwijl de Vlaamse Gemeenschapsminister herhaalt dat het mobiliteitsplan maatregelen zal bevatten om het vervoer van goederen via de spoorwegen en de waterwegen te bevorderen, dus opnieuw op een Jacobijnse wijze, met toelagen, aangezien een vrije keuze blijkbaar niet meer mogelijk mag zijn. Hetzelfde geldt voor het havenbeleid. U weet toch dat men een vervoerder of een verlader niet kan verplichten om een bepaalde haven aan te doen. Het zijn het hinterland, de dienstverlening, de kostprijs en de snelle behandeling van de goederen die ervoor zorgen dat hij de ene of de andere haven verkiest.

Inzake verkeersveiligheid hebt u zich toch een paar zaken, zoals de „zwarte-punten-problematiek”, ter harte genomen. Ik richt mij tot de CVP wanneer ik bijbels herhaal : „men moet aan Caesar geven wat aan Caesar toekomt”. Het was onder impuls van collega Olivier toen Minister van Openbare Werken dat in de Commissie voor Verkeer, het COV-programma, werd uitgewerkt. Daar werden

reeds enkele jaren vroeger uw „zwarte punten” in het verkeer ontdekt. Het maakt mij niet uit wie het probleem oplost, als het maar wordt opgelost.

Ik heb reeds gesproken over uw manhaftige tussenkomst namens de Vlaamse Gemeenschap bij mevrouw Smit-Kroes in verband met de verdieping van de Schelde en de toegankelijkheid van deze in ons land zo belangrijke waterweg.

Gemeenschapsminister Sauwens, in mijn „scheellezerij” heb ik mij verder ook vragen gesteld over zaken waarover u niet of nog niet bevoegd meent te zijn, namelijk de raakpunten met het nationale niveau. Dat geldt onder meer voor de Regie voor Maritiem Transport, die nationaal grote schepen wenst naar automatisch regionaal de modernisering of aanpassing van de haven van Oostende nodig heeft. Voor dit laatste is het Vlaamse Departement van Verkeer en Openbare Werken blijkbaar wel bevoegd.

Ook heb ik een paar bedenkingen bij wat vandaag de dag gebeurt op het gebied van de milieuproblematiek. Mevrouw Miet Smet gaat doorheen België lawaaidetectoren plaatsen en gaat de geluidshinder in kaart brengen. Wenst men evenwel te remediëren, dan moet men aan de Gemeenschapsminister toestemming en geld vragen, ook indien het bij voorbeeld gaat om de afscherming van autowegen. Ik stel dan bijvoorbeeld de uitdagende vraag wat er met de geluidshinder van vliegtuigen gebeurt, zij landen „nationaal” in Zaventem, maar overvliegen „gewestelijk” Vlaanderen, Brussel en Wallonië. Wie is in dat geval bevoegd voor het oplossen van dit probleem van mogelijke geluidsoverlast ?

Zou de Vlaamse Executieve durven zeggen dat de vliegtuigen boven Vlaanderen teveel lawaai maken ? Wanneer men dan in Brussel hetzelfde zegt dan zou u een „vliegtuigloze” of geluidsarme luchthaven in Zaventem krijgen. Dit is slechts een voorbeeld dat ik aanhaal.

Dezelfde bemerkingen gelden voor de verkeersveiligheid. De verkeers-

reglementen worden op het nationale vlak opgesteld. Vallen dan de aanvullende reglementen, door steden en gemeenten te maken, onder de voogdij van de Executieve ? Eerlijk gezegd, ik weet het niet. Ter zake stel ik mij van de weggebruiker een aantal belangrijke vragen.

Ook de regionale luchthavens vormen een blijvende uitdaging. Er stellen zich in dat verband levensgrote problemen. U zit als het ware met de regionale luchthavens van Antwerpen en Oostende op de schoot. De initiatieven die men destijds voor de privatisering van de luchthavengebouwen en de „belendende aangelegenheden” te Brussel-Zaventem heeft genomen kunnen voor u misschien inspirerend werken.

Men heeft ten slotte een aantal bladzijden gewijd aan de mobiliteit zelf. De menselijke dimensie en de verkeersleefbaarheid spelen daarbij een voorname rol. Sociologisch is dit zeer belangrijk. Die mobiliteit moet in het kader van het Europa van 1992 een economisch speerpunt zijn voor Vlaanderen. Wanneer men dan verklaart dat men inzake mobiliteit een politiek kan voeren die ons eigen geelaat gaat bepalen, dan vind ik dit toch zeer gedurfd. Men kan immers de mobiliteit, de wijze van het zich verplaatsen niet los zien van het internationale gebeuren omdat in dit verband niet alleen de „gewestgrensoverschrijding”, maar ook de „landgrensoverschrijding” kapitaal blijven.

Wat mij vooral treft is het gebrek aan nederigheid en geloof in vrijheid in verband met de wijze waarop de mensen zich wensen te verplaatsen en de middelen die zij willen aanwenden voor het verplaatsen van hun diensten en goederen.

Ik ben steeds voorstander geweest van de mogelijkheid tot optimaal collectief vervoer, het weze privé of openbaar georganiseerd. In ons geval heeft men echter in Vlaanderen o.m. te maken met een doorstroming van het vervoer en verkeer naar Brussel. Dan zult u met een andere Executieve moeten onderhandelen. U gaat ook dag in dag uit met gewestgrensoverschrijdende problemen naar

De Croo

Wallonië, Nederland, Duitsland, Groot-Brittanië, worden geconfronteerd. U verkiest echter een concept van vernieuwingsdrang. U wil ter zake alles aanpassen en naar uw hand zetten. Meer bescheidenheid zou hier beter passen.

Mijnheer de Voorzitter, u weet dat ik mijn redevoueringen kort kan houden, wat ik vandaag ook zal doen. De Vlaamse regeringsprogramma's worden ingeschreven in een voor u autoritair, „staatshandige” en voor de burgers „economisch onhandige” Jacobijnse verpakking.

De manier waarop u denkt inzake mobiliteit en infrastructuur — hoe belangrijk deze vragen ook wezen — zal niet toelaten te kunnen werken met de vertrouwde dynamische elementen die men lokaal kan opbouwen. De wijze waarop u bijna „grenzeloos” denkt de navelstreng van Europa of de wereld te zijn geworden, verontrust mij ten zeerste. Ik ben ervan overtuigd dat u later met op te doene ervaring ter zake zal leren dat het niet zo is in de realiteit, maar dat de macht van de keuze en de macht van de noodzakelijkheid dingen op te lossen, het gewoonlijk halen op de collectieve benadering om druk en kostprijs op te leggen.

Ik ben ook de overtuiging toegedaan dat wanneer wij dit alles — met de nodige overeenstemming inzake veiligheid, verkeersleefbaarheid, economische optimalisering, vrijheid van de mensen in de keuze van vervoermogelijkheden — rustig in een Commissie mogen herkauwen en ontleden, u nog zal toegeven er goed aan te hebben gedaan zeer vaag te blijven, want in de vaagheid van uw verklaringen kan u misschien het enige excuus vinden voor uw onwetendheid van de toekomst. **(Applaus bij de PVV)**

De Voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer H. De Loor (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, het Vlaams Regeerakkoord bewijst dat de SP gelijk had niet tot de nationale Regering toe te

treden zonder ook in de Vlaamse Regering te zetelen. Hadden de socialisten deze voorwaarden niet gesteld, dan hadden zij ons vandaag niet kunnen verheugen in belangrijke opties en initiatieven, onder meer inzake gemeentelijke aangelegenheden. **(Bemerkingen van de heer De Croo)**

In het Regeerakkoord, mijnheer De Croo — en ik weet dat dit u niet goed ligt — wordt heel wat aandacht besteed aan de provinciale en lokale besturen met het oog op een grotere autonomie en een betere dienstverlening aan de burgers.

Over alle plannen op dat vlak uitweiden kan niet binnen de ons toegemeten tijd, zodat we ons zullen beperken tot de belangrijkste. Wij zijn blij dat in het Vlaams Regeerakkoord aandacht besteed wordt aan meer openbaarheid van bestuur, want meer openbaarheid betekent weer democratie. Niemand zal tegenspreken dat het gemeentebestuur in ons land meestal in geslotenheid verloopt. Er bestaat immers nog geen uitgebreid en juridisch vastgelegd recht op informatie voor de burger en plicht tot informatieverstrekking door de overheid. Sommige gemeentebesturen hebben op dat vlak wel reeds lovenswaardige initiatieven genomen zoals het verspreiden van periodieke infobladen, het organiseren van hoorzittingen, informatievergaderingen, opendeurdagen, tentoonstellingen en zo meer, doch in het merendeel van onze besturen is er nog steeds een enorme afstand tussen de bestuurders en de bestuurden. Van een glazen huis inzake gemeentebestuur is er in de meeste gevallen helemaal geen sprake.

De heer H. De Croo : U bent toch lang burgemeester geweest ?

De heer H. De Loor : Wij zijn er dan ook van overtuigd dat, in samenhang met de nationale campagne **(Onderbreking van de heer De Croo)** — u moet goed luisteren, mijnheer De Croo — van Minister Tobback van Binnenlandse Zaken het aanmoedigen van initiatieven inzake voorlichting, inspraak en participatie van de bevolking binnen afzienbare tijd tot tastbare resultaten zal leiden.

Ook is het toe te juichen dat in het Regeerakkoord sprake is van het uitvoeren van een nieuw decreet betreffende de organisatie en het uitoefenen van het administratief toezicht, met de bedoeling deze uitoefening te doen gebeuren op het vlak van de provincies voor alle gemeenten, met mogelijkheid van beroep bij de Executieve.

De heer A. Denys : De 2,3 miljard ?

De heer H. De Loor : Mijnheer Denys, daar kom ik nog toe. Luister toch ook eens wanneer er iemand anders op de tribune staat. **(Onderling commentaar)**

Mijnheer de Voorzitter, ik hoop dat mijn tijd niet loopt wanneer men mij voortdurend onderbreekt.

De Voorzitter : Uw tijd loopt, mijnheer De Loor, gaat u verder.

De heer H. De Loor : Dit betekent decentralisatie van bevoegdheden van de Executieven naar de Provincies. Ook met de deconcentratie naar de Provincies zal de Vlaamse Gemeenschap nu al van start gaan door het onderbrengen van delen van de administratie in „Huizen van de Vlaamse Gemeenschap” in de Provinciehoofdplaatsen.

Waar de municipalisten zeer blij mee zijn is met het feit dat ingevolge de financieringswet de Gewesten sinds 1 januari 1989 bevoegd zijn voor de algemene financiering van de gemeenten en de provincies. Dit betekent dat de bedragen die in het kader van het Gemeentefonds en het Provinciefonds aan de gemeente en provincies van het Vlaamse Gewest in het verleden toekwamen, voortaan niet meer tot de nationale begroting van Binnenlandse Zaken behoren, doch samen met andere inkomstenbronnen de eigen financiële middelen van de Vlaamse Gemeenschap vormen. De Vlaamse Gemeenschap beslist dus voortaan volledig autonoom hoeveel middelen zij ter beschikking wil stellen van gemeenten en provincies. Zij is dus niet meer afhankelijk van nationale beslissingen over de grootte en de wijze van berekening van de dotaties aan het Gemeentefonds of over de manier

De Loor

waarop deze dotaties over de drie Gewesten verdeeld worden.

Daarbij komt nog dat het Regeerakkoord bij decreet een nieuw Vlaams Gemeentefonds en een Vlaams Provinciefonds zal oprichten. De wijze waarop de middelen van deze fondsen zullen evolueren zal bij decreet worden vastgelegd, zodat meer garanties worden geboden voor de gemeenten en provincies dan de jaarlijkse ongeconditioneerde inschrijving in de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

In dit verband dringt de SP aan opdat de middelen die aan het Vlaamse Gewest worden overgedragen op basis van de financieringswet en die voorheen aan het Gemeente- en Provinciefonds toekwamen, integraal besteed worden aan de stijving van het Vlaams Gemeente- en Provinciefonds. Niets rechtvaardigt immers een vermindering van deze middelen louter op grond van een overheveling van het nationale naar het gewestelijke niveau.

Ook vinden wij het positief dat een herziening van de criteria voor de verdeling van het Gemeentefonds zal gebeuren vermits de huidige regeling eerder ingewikkeld is en te weinig rekening houdt met de financiële behoeften en draagkracht van de gemeenten.

Het grotere gewicht dat men wil toekennen aan de fiscale draagkracht van de gemeenten, zal een rechtvaardige verdeling bevorderen en bijdragen tot de realisatie van één van de belangrijkste doelstellingen van het Gemeentefonds, met name het instellen van solidariteit tussen de gemeenten onderling.

Het criterium van de fiscale draagkracht weerspiegelt bovendien dikwijls factoren als hoge of lage werkloosheidsgraad, lagere of hogere scholing van de actieve bevolking, talrijke of niet talrijke aanwezigheid van migranten. Een correctie van de verdelingscriteria van het Gemeentefonds in deze zin zal dus de gemeenten die veel kansarme groepen onder hun bevolking tellen, beter in staat

stellen deze kansarmoede te bestrijden. Ook komt het Regeerakkoord grotendeels tegemoet aan de wensen van de gemeenten, zoals uitgedrukt in een model van motie inzake Hulpfonds tot financieel herstel van de gemeenten en het Gemeentefonds door de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten (VBSG) aan de gemeenten voorgelegd met het verzoek deze motie door het Schepencollege of de gemeenteraad te doen goedkeuren en te overhandigen aan de leden van de Vlaamse Executieve en aan de parlementsliden.

De heer H. De Croo : Hetzelfde gebeurde in de Middeleeuwen met de leenheren. Zij mochten ook supplieken overmaken.

De heer H. De Loor : Verder verheugen wij ons over de aanwending voor de Vlaamse gemeenten en OCMW's van de jaarlijkse bonus van 2,3 miljard, ingevolge het nationale akkoord over, enerzijds, de herschikking van de schulden van de grote steden tegenover het Hulpfonds tot financieel herstel van de gemeenten en, anderzijds, de uitvoering van het St. Catharina-akkoord. Daar de oorsprong van dit bedrag ligt in de compensatie voor de overname door de Staat van schulden van Waalse steden vinden wij het logisch dat de 2,3 miljard naar de Vlaamse steden en gemeenten gaan.

Wat de SP ook bijzonder verheugt is het feit dat het Investeringsfonds zal worden geëvalueerd en uitgebreid tot andere materies, teneinde het autonome investeringsbeleid van de lokale besturen te bevorderen. Het beperkt zich dus niet meer tot kleine werken.

De heer A. Denys : Mag ik een enkele opmerking formuleren ?

De heer H. De Loor : Indien de Voorzitter akkoord is en mijn tijd niet verstrijkt, kan dat, anders ga ik door.

De heer A. Denys : Ik stel één enkele vraag. Vindt u dat de gemeenten zelf moeten beslissen over de manier waarop zij de opbrengst van 2,3 miljard F. zullen besteden of moet de Executieve daarover beslissen. Moe-

ten die 2,3 miljard gaan naar de omslagregeling van het Gemeentefonds waardoor de gemeenten zelf kunnen beslissen, of moet de Executieve op een Jacobijnse manier de gelden verdelen ?

De heer H. De Loor : Daarover moet nog worden gepraat. Na overleg zal worden uitgemaakt op welke wijze de verdeling zal geschieden. U moet niet op de zaken vooruitlopen.

De heer A. Denys : Waar pleit u voor ? (*Dialogo tussen de heren Temmerman en Denys*)

De heer H. De Loor : Het is duidelijk dat de liberale partij moeilijkheden heeft met dit Regeerakkoord. Zij kunnen dit ook niet verbergen. Dat is hun recht, maar ik vraag hen echter ook respect op te brengen voor de ideeën van anderen.

De heer A. Denys : Wij vragen verduidelijkingen.

De heer H. De Loor : Die moeten niet van mij komen. Deze zaak zal in de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden aan bod komen. Daar zal iedereen de kans krijgen om zijn mening te uiten, ook u, mijnheer Denys.

Ik zou mijn uiteenzetting nu willen voortzetten. Toen enkele jaren geleden het Investeringsfonds op initiatief van Minister Marc Galle het levenslicht zag, hebben wij deze innovatie met beide handen toegejuicht en beschouwd als een eerste stap. Voordien hadden alle gemeentebezuurgers immers moeten ervaren dat het systeem van subsidiëring van gemeentelijke infrastructuurwerken enerzijds een zeer lange procedure vergde, vooral veroorzaakt door het feit dat tientallen instanties of personen een subsidiedossier moesten beoordelen, zowel vanuit een administratief als vanuit een technisch oogpunt, en anderzijds het systeem van specifieke toelagen per werk, de hogere overheid in casu de Minister een waar vetorecht verleende, waardoor vaak „à la tête du client” werd geoordeeld en veelal een groot aantal démarches dienden ondernomen bij de hogere beslissingsorganen om een toelage los te krijgen.

De Loor

Het hoeft hierbij niet onderstreept dat vaak alleen partijpolitiekgekleurde argumenten het haalden in het al dan niet toekennen van toelagen. Wij willen er nog even aan herinneren dat het Investeringsfonds slechts op 1 januari 1988 van start is gegaan, en dit tegen de zin van de SP die het reeds vroeger had gewild, hoewel het reeds op 30 januari 1986 door de Vlaamse Raad werd goedgekeurd.

De heer A. Denys : En wat met de 2,3 miljard ?

De heer H. De Loor : Mijnheer Denys, heb ik gezegd dat de 2,3 miljard F. naar het Investeringsfonds zouden gaan ? U moet mij geen woorden in de mond leggen die ik niet heb uitgesproken.

De heer A. Denys : Eén van de problemen was een gebrek aan middelen. U krijgt de kans om die middelen te verhogen via de 2,3 miljard.

De heer H. De Loor : Waarom discuteert u dan ? Wij zitten op dezelfde golfengete ; dat gebeurt niet elke dag.

Wij verheugen ons over het feit dat het toepassingsveld zal worden verruimd waardoor de gemeentelijke autonomie zal worden verstrekt en de financiële verantwoordelijkheid van de gemeenten zal worden vergroot. Het geeft de gemeenten immers meer zekerheid en de mogelijkheid tot planning.

Tot slot is de SP opgetogen over het feit dat een objectief personeelsbeleid zal worden gevoerd, waarbij de statutaire regelingen correct zullen toegepast worden en de bekwaamheid en beroepsverdiensten als criteria zullen gelden. Allen hebben we ons immers al genoeg geërgerd over de politieke kwaal die in de overheidsadministratie woekert. Ook de vorming en bijscholing van de ambtenaren verdient alle waardering en zal er zeker toe bijdragen de burger zo efficiënt mogelijk bij te staan.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat voor de Vlaamse Executieve heel wat projecten en werk op stapel staan.

Om ze te helpen realiseren zal men op de SP kunnen rekenen. **(Applaus)**

De Voorzitter : De heer Berben heeft het woord.

De heer P. Berben (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, onze huidige maatschappij is een samenleving in verandering waar de klemtoon te zeer wordt gelegd op de economische ontwikkeling. Het individu dreigt aldus te worden weggedrukt door de escalatie van technologische ontwikkelingen. Hier ligt voor de cultuursector dan ook de uitdaging ertoe bij te dragen dat het individu bij dit alles toch centraal blijft staan, wat onvoldoende tot uiting komt in het voorgeslede Vlaams Regeerprogramma. Een cultuurbeleid moet, naast een reflectie van het algemeen cultuurbeeld van een samenleving vooral een voedingsbodem zijn voor individuele cultuuruitingen. Het cultuurbeleid zal daarenboven dienen in te spelen op de toegenomen vrije tijd, niet door bezigheidstherapieën te ontwikkelen, maar veeleer door mogelijkheden aan te reiken tot zelfontplooiing en zelfredzaamheid. Overheidsinterventies kunnen hierbij niet goedgekeurd worden indien individuele vrijheid onvoldoende gerespecteerd en gevrijwaard blijft. Om hieraan tegemoet te komen dient een cultuurbeleid ook te beantwoorden aan volgende voorwaarden :

- ondersteuning van de cultuurproductie ;
- de aanmoediging van de cultuurspreiding en cultuurbeleving ;
- de aanmoediging van de persoonsontwikkeling.

Wat de ondersteuning van de cultuurproductie betreft moeten eventuele belemmeringen worden weggenomen opdat het individu zijn schepingsdrang vrij zou kunnen uiten. In het Regeerprogramma wordt te weinig aandacht besteed aan zulke cultuurproductie. Ik lees bijvoorbeeld op pagina 38 van het Regeerprogramma en dat er initiatieven zullen genomen worden tot : „de bevordering van de plastische kunsten door een functioneel aankoopbeleid en de integratie van kunstwerken in openbare gebouwen” Voor ons is de beste manier voor de overheid om kunst te stimuleren te handelen als financiële promotor van creativiteit eerder dan

te handelen als selectiebeheer, die sommige kunstwerken in aanmerking neemt en andere afwijst. Het is niet door dirigistisch en centralistisch op te treden dat de overheid een effectief ondersteuningsbeleid voert inzake cultuurproductie.

Ter aanmoediging van de cultuurspreiding en cultuurbeleving dient de Vlaamse overheid promotionele ondersteuning te verlenen aan het culturaanbod. Er dienen initiatieven te worden genomen in het besef — en ik kan het weten — dat er op cultureel vlak in Vlaanderen heel wat kwaliteit en jong talent aanwezig is. Vooral de jeugd heeft nood aan een grotere toegankelijkheid tot het cultuurgebeuren. Zoniet dreigt zij te vervallen tot een, door cultuurfilosofen omschreven, „gedachtenloze generatie”. Daarom moet aan jongeren de mogelijkheid worden geboden om vrij en onbevangen kennis te kunnen nemen van het culturaanbod in al zijn uitingen. In deze zin kan het belang van culturele centra, als ontmoetingsplaats voor kunstwerk, kunstenaar en jeudig consument niet voldoende benadrukt worden. Om de cultuurspreiding en cultuurbeleving aan te moedigen denk ik dat de musea hun eigen verantwoordelijkheid moeten kunnen opnemen. Wij lezen in het huidige programma dat de Regering aandacht zal besteden aan hun eigen verantwoordelijkheid ter zake. Inderdaad, men moet de musea toestaan eigen prioriteiten te bepalen inzake hun beleid rekeing houdend met de verwachtingen en aspiraties van de consument.

Wat de theaterwereld betreft stel ik vast dat deze Regering enkel nog aandacht zou opbrengen voor de rechtszekerheid van de gezelschappen. Is dit geen alibi om meer de tewerkstelling te garanderen in plaats van ook de creativiteit te stimuleren ? De PVV is van oordeel dat er wel rechtszekerheid voor de werking van de gezelschappen mag zijn. Dit kan via meerjaren-overeenkomsten.

Een derde aandachtspunt is de aanmoediging van de persoonsontwikkeling. Cultuur als bron van crativiteit, is de hefboom voor zelfontplooiing en dient dan ook een onderdeel te

Berben

zijn van onderwijs en vorming. Precies deze drie-eenheid, cultuur, onderwijs en vorming is het lanceerplatform tot individuele creativiteitsontwikkeling en zelfontplooiing. In dit verband stel ik mij de vraag waarom het Limburg Universitair Centrum thans niet de middelen gekregen heeft om de intellectuele motor te worden van deze dynamische bevolking? De twee Limburgse Ministers rond de onderhandelingstafel hebben hier blijkbaar al hun vroegere beloften ingeslikt.

De heer A. Denys : Zeer juist.

De heer P. Berben : Nochtans participeren nog steeds 2000 Limburgers te weinig aan het universitair onderwijs. Om volwaardige ontplooiingskansen aan Vlaanderen% jongste Provincie en ook aan Vlaanderen zelf te geven hadden geen financiële beperkingen mogen gelden. Naast de economische reconversie dient de Vlaamse Regering oog te hebben voor een culturele reconversie waarbij het universitair onderwijs de voornaamste hoeksteen kan vormen. Mij zal het dan ook benieuwen te vernemen welke de betekenis is van de „korte termijn” waarbinnen de Vlaamse Raad zich zal uitspreken over deze integratieproblematiek.

Het akkoord beoogt duidelijk de versteviging van de verzuiling door de inspraakverhoging bij het beleid door diverse adviesorganen. Inspraak is goed, als ze uitgaat van de cultuurproducenten en -consumenten en in zoverre het cultuurprodukt in vraag wordt gesteld. Ik stel evenwel vast dat de diverse adviesorganen zijn samengesteld uit afgevaardigden van belangen- en koepelorganisaties. Wordt er door deze belangen- en koepelorganisaties niet teveel gewerkt ten behoeve van hun eigen leden en achterban? Heeft de gehele sector niet teveel eigen belangen te verdedigen met als gevolg dat te weinig gedurfd wordt om onbevooroordeeld en met de nodige intellectuele eerlijkheid en afstandigheid de verworven positie te herzien? In hoeverre wordt de groep van jonge en volwassen niet-georganiseerden bij

het beleid betrokken? Ik vind daarvan niets terug.

Een tweede bemerking is het gebruik van het cultuurbeleid als een instrument van tewerkstelling. Het personeelsbeleid in deze sector moet gericht zijn op flexibiliteit, kunnen inspelen op snel wijzigende omstandigheden. Cultuurbeleid mag men niet herleiden tot een tewerkstellingsbeleid.

Verder ben ik verheugd te lezen dat de Vlaamse Regering bijzondere aandacht wil besteden aan de cultivering van onze taal. Inderdaad wordt onze taal heden ten dage immers gekenmerkt door een teloorgang van de kennis ervan. Het geschreven woord wordt meer en meer door het beeld en het gesproken woord verdrongen. Dit zal zeker leiden tot een grotere ontoegankelijkheid van het geschreven woord — en dus van onze taal. Naast de noodzakelijke inspanningen op diverse vlakken kan een verdere internationale samenwerking met Nederland in de Nederlandse Taalunie hier eventueel een halt aan toeroepen.

Het Regeerprogramma is verder wat betreft de financiering van de culturele sector vaag en eenzijdig. De PVV is hier van oordeel dat de overheid de mogelijkheden moet scheppen opdat het privé-initiatief zijn werking in optimale voorwaarden moet kunnen blijven vervullen. De overheid kan eventueel complementair optreden, wanneer het gaat om initiatieven die de draagkracht van het privaat-initiatief te boven gaan. De overheid moet de inbreng van het privé-initiatief stimuleren. Bijvoorbeeld door aanmoediging van mecenaat, sponsoring en allerlei fiscale gunstmaatregelen die de zo gewenste middelen voor cultuur grotendeels kunnen opvangen. Niets is van dit alles in het voorliggende akkoord terug te vinden.

Verder denk ik dat wanneer het sociaal-culturele aanbod meer en beter zou afgestemd zijn op de behoeften, de mogelijke financiële participatie van de consument groter kan zijn. **(Applaus bij de PVV)**

De Voorzitter : De heer Van Eetvelt heeft het woord.

De heer J. Van Eetvelt (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren ministers, waarde collega's, ik zal pogingen mij te houden aan enkele concrete aangelegenheden betreffende de Ruimtelijke Ordening en de Binnenlandse Aangelegenheden.

De vraag die ik mij stel bij het lezen van deze Regeringsverklaring is, of er een beleids- of structuurplan komt voor Vlaanderen. In dezelfde tekst lees ik dat het ontwerp-structuurplan opnieuw zal worden opgenomen. Deze bewoordingen getuigen op zijn minst van weinig overtuiging om niet te spreken van minder interesse voor een toch zeer belangrijke aangelegenheid.

De heer A. Denys : Nieuw Jakobijnisme.

De heer J. Van Eetvelt : Ik zal geen verschil maken tussen meer of minder Jakobijns, daar werd reeds over gesproken en wij kunnen er straks nog op terug komen.

Dit structuurplan voor Vlaanderen dient nochtans het beleid inzake Ruimtelijke Ordening in Vlaanderen te vertalen, de toekomstige ruimtelijke ontwikkeling voor Vlaanderen weer te geven. Tevens moet een dergelijk plan het algemeen kader voor de provinciale structuurplannen kunnen scheppen. De vroegere conceptnota's opgesteld in opdracht van de Vlaamse Regering, kunnen hierbij erg belangrijk zijn.

Ook wil ik even stilstaan bij de passus over het respecteren van de gewestplannen. Het is te begrijpen dat dit op het ogenblik niet kan en dat het ook niet gebeurt. Dagelijks worden in Vlaanderen diverse bouwvergunningen afgeleverd op basis van uitzonderingsbepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972. Hoeveel plannen van aanleg worden niet goedgekeurd, in strijd met de gewestplannen, maar conform de geëigende reglementering? Wordt het nu geen absolute noodzaak de gewestplannen te herzien op basis van een globale beleidsvisie? Als het zo verder gaat zal uiteindelijk de beperkte visie, die reeds aanwezig was bij het tot stand komen van de huidige gewestplannen, verloren

Van Eetvelt

gaan en zullen zij herleid worden tot een veelheid van plannen van aanleg voor iedere Vlaamse Gemeente, zonder globale visie. Ik begrijp de bekommernis van allen die zijn begaan met de vrijwaring van de open ruimten, vooral groen- en landbouwgebieden, en die vrezen dat een globale herziening ten nadele van de open gebieden zou uitvallen. Ik antwoord hierop dat een verderen aantasting van deze gebieden eigenlijk niet meer kan en het structuurplan Vlaanderen, dat in samenspraak met de bevolking zal tot stand komen, zal hierbij een stevige waarborg geven.

De wet van 29 maart 1962 inzake Ruimtelijke Ordening en Stedebouw, zal worden omgewerkt tot een Vlaams decreet, lezen wij in hetzelfde Regeerprogramma. Dit is zeker toe te juichen, ik hoop enkel dat het geen werk van lange adem wordt. Een eigen decreet maken houdt niet alleen administratieve aanpassingen in. Bovendien dient de wet te worden herzien in het licht van de huidige opvattingen, meer bepaald in het kader van de hedendaagse inzichten inzake decentralisatie, Ruimtelijke Ordening en democratisering van de Stedebouw en Ruimtelijke Ordening. Ik hoop dat in het nieuwe decreet, vooral inzake decentralisatie, de beslissingen door de onderscheiden niveaus zullen worden genomen, namelijk door het Gewest, de Provincie en de Gemeente. Hierbij kunnen belangrijke vroegere initiatieven dienstig zijn van Ministers en van collega's-parlementsleden. Toch vernam ik graag hoe de Minister het tot standkomen van dit nieuwe decreet ziet. Als er een sector is *waar inspraak en integratie van de bevolking belangrijk is, meen ik zeker te moeten spreken over de ruimtelijke ordening. Ik behoor tot degenen in dit halfroond die vooropstellen dat er drie belangrijke en onmisbare „actoren” zijn voor een aangepast beleid, namelijk deskundigen, beleidsverantwoordelijken en de bevolking en dit via een georganiseerde inspraak.

De wet van 1962 biedt de mogelijkheid de inspraak te organiseren op het niveau van de gemeenten door

de oprichting van gemeentelijke commissies van advies. Dit hield geen verplichting in. Zolang deze niet werden opgericht bleven de streekcommissies van advies bevoegd. De ervaring heeft nochtans geleerd dat hogervermelde streekcommissies moeilijk functioneren en vooral te ver verwijderd staan van de gemeentelijke problemen. Om deze reden, maar ook omwille van het feit dat einde 1988 slechts 44 gemeentelijke commissies van advies werden opgericht, meen ik dat aan iedere Vlaamse gemeente de verplichting dient opgelegd een eigen commissie te installeren, waar naast de beleidsmensen ook verantwoordelijken uit alle geledingen van het maatschappelijk leven zitting hebben. Ik houd me dan ook voor, eerstdaags een voorstel van decreet houdende verplichte oprichting van gemeentelijke commissies van advies in te dienen bij de Vlaamse Raad.

Het Regeerakkoord voorziet ook aandacht voor stads- en dorpsherwaardering. Wij veronderstellen dat die extra-inspanning vooral financiële implicaties zal hebben. Inderdaad, de beperkte financiële middelen die de voorbije jaren ter beschikking werden gesteld waren een lachertje. Een beleid dat, hoewel traag op gang gekomen, zo een grote respons van de Vlaamse steden en gemeenten had gekregen, op deze wijze honoreren kan niet. Wij beseffen toch voldoende, dat naast het beschermen van de open ruimten, ook op deze wijze aan de verkrotting van onze wooncentra een einde wordt gemaakt. Minder verkrotte wijken zullen zeker de leefbaarheid en de veiligheid in onze wooncentra bevorderen. Ik ben van mening dat in deze sector de begrotingskredieten drastisch dienen verhoogd en dat men ook een vernieuwde inspanning dient te doen om de privé-sector zijn kansen te geven. Dit lees ik niet in de Regeerverklaring. Een meerjarenprogramma voor Vlaanderen zou opnieuw hoop en vertrouwen geven aan de zovele beleidsverantwoordelijken, maar ook aan honderden vrijwillige medewerkers, die aan dit beleid in het kader van de stuurgroepen voor de herwaarderinggebieden hebben meegewerkt.

In de rubriek Binnenlandse Aangelegenheden wordt terecht vermeld, dat voor provincies en gemeenten aan een ruime decentralisatie en responsabilisering wordt gedacht. Ik veronderstel dat dezelfde bekommernis van de Vlaamse Regering zal primeren, wanneer de wet op de Stedebouw zal worden herzien. Dezelfde Vlaamse Regering zal vooral aandacht besteden aan de specifieke en complexe problematiek van de grootschaligheid, erg moeilijke algemene begrippen waarmee ik veel last heb.

Hierbij wens ik toch aan de Minister enkele concrete vragen te stellen. Ten eerste, wat wordt verstaan onder de complexe problematiek van de grootschaligheid? Ten tweede, is deze eigen problematiek van de centrumsteden in zo grote mate verschillend van deze van belangrijke gefusioneerde gemeenten met een groot bevolkingsaantal en met een specifieke centrumfunctie? Naar ik meen te weten verschillen de weddebarema's voor personeelsleden in dezelfde graad nogal eens van gemeente tot gemeente en van stad tot stad. Dit leidt natuurlijk tot grotere uitgaven in bepaalde steden, maar is vooral discriminerend voor vele andere personeelsleden. Meent de Minister niet dat al deze discriminaties dienen te worden weggewerkt of zullen de gemeenten binnen de eigen financiële middelen, de mogelijkheden hebben om zelf de verantwoordelijkheden te nemen?

Het Investeringsfonds zal worden geëvalueerd en uitgebreid. Ik meen dit ook in andere Regeeringsverklaringen te hebben gelezen. Een evaluatie en het ter beschikking stellen van meer middelen zijn noodzakelijk, zo niet lijken andere systemen om de discriminatie tussen de gemeenten bij het subsidiebeleid weg te werken veel eenvoudiger.

Een verhoging van de financiële middelen in het kader van het Gemeentefonds zou eigenlijk beter en volledig passen binnen een nieuw responsabiliseringsbeleid voor de gemeenten. Deze laatste zouden dan autonoom beslissen wat de verhoging van financiële middelen aan nieuwe investeringsinitiatieven zou toelaten.

Van Eetvelt

Bovendien — en dat is toch zeer belangrijk — zou deze wijze van subsidies verlenen veel efficiënter en minder tijdrovend zijn wanneer investeringen dienen te worden uitgevoerd. Ik richt mij hier vooral tot de heren municipalisten. Ik wens de aandacht van de bevoegde Minister speciaal te vragen voor de tewerkstelling van GESCO's en stagiairs in de gemeenten. De invoering van het statuut van GESCO's is zeker een pluspunt, vergeleken met de vroegere tewerkstellingsformules, maar wordt van jaar tot jaar een zwaardere financiële dobber voor de gemeenten. Bovendien dienen de gemeentebesturen volgens het koninklijk besluit nummer 230 nog naar rata van 3 procent van het personeelsbestand stagiairs aan te werven. Deze laatste verplichting zal uiteindelijk het aantal tewerkgestelde GESCO's verminderen. Voor de continuïteit van de dienstverlening is het nochtans noodzakelijk dat zij in dienst blijven. Het artikel 4 paragraaf 1 van voornoemd koninklijk besluit nummer 230 bepaalt dat sommige administraties vrijgesteld worden van de verplichting tot tewerkstelling van stagiairs. Deze mogelijkheid bestaat nog steeds niet voor de lokale besturen. In het belang van de blijvende tewerkstelling van de gesubsidieerde contractuelen en de continuïteit van de dienstverlening, meen ik dat deze vrijstelling ook voor de lokale besturen zou dienen te worden toegepast. Ik hoop dat ik hierop een antwoord krijg. **(Applaus)**

De Voorzitter : Minister Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, tijdens dit uitvoerig debat over de Regeringsverklaring en het Regeerprogramma zijn meer dan 60 sprekers aan het woord geweest. Ik heb allen met aandacht beluisterd en moet concluderen dat de omvang van de behandelde thema's een duidelijke illustratie is van het feit dat wij met de Vlaamse Gemeenschap en met onze eigen politieke structuren nu een immens terrein van bevoegd-

heden bespelen waarover wij vóór de Staatshervorming niet beschikten. Bijgevolg zal het zwaartepunt van de politieke beslissingen meer en meer naar de Vlaamse Raad worden verplaatst.

Ik dank alle sprekers voor hun uiteenzetting en ook de Voorzitter omdat hij het debat binnen de vooropgestelde tijdslimiet heeft gehouden.

Dames en heren, u zal het mij wellicht niet kwalijk nemen dat ik niet gedetailleerd zal antwoorden op alle vragen. Wél zal ik even ingaan op enkele problemen van meer algemene draagwijdte. Ik doe dit te meer omdat wij zo snel mogelijk een ontwerp van begroting voor 1989 bij de Raad willen indienen. Bij die gelegenheid zullen de verschillende Ministers in hun domein voldoende gelegenheid krijgen om te antwoorden op de gespecialiseerde vragen en tevens om in te gaan op suggesties die hier tijdens de bespreking werden gedaan.

Ik wil er op wijzen dat dit Regeerprogramma aan u wordt voorgelegd met de bedoeling dat de Raad ons het vertrouwen zal geven om het uit te voeren. Want, u hebt reeds enkele maanden geleden de leden van de Vlaamse Regering aangeduid en hun mandaat vastgesteld voor de verdere duur van de legislatuur. Bijgevolg komen wij vandaag met een volledig regeerprogramma voor de Vlaamse Raad dat weliswaar nog in algemene termen, maar in elk geval voldoende nauwkeurig, aanduidt welke de grote opties zijn die wij willen nemen. Wij willen bij de uitvoering van dit programma duidelijk rekening houden met wat de Raad ons suggereert.

Een onmiddellijke bekommernis die bij velen tot uiting is gekomen, fractievoorzitter Verhaegen heeft dit in het bijzonder onderstreept, is dat wij er moeten voor zorgen dat in de directe uitvoeringsfase van de nieuwe staatshervorming de continuïteit van het bestuur naar de burger verzekerd blijft.

Wij weten immers allemaal, het zal de eerstvolgende weken en maanden nog duidelijker blijken, dat de bijzondere wetten van 8 augustus 1988 en

van 16 januari 1989 een ware omwenteling hebben teweeg gebracht in onze administratieve en budgettaire organisatie. In dat opzicht is 1989 een cruciaal jaar. Wij moeten ervan uitgaan dat de burgers deze staatshervorming niet moeten ervaren als zijnde een verzwaring van de administratieve lasten, als zijnde een vertraging in het nemen van besluiten, als zijnde het opstapelen van administratieve moeilijkheden. Wij moeten ervan uitgaan dat de dienst verzekering wordt waargenomen en dat de burger zelf geen hinder ondervindt van deze overdracht. Het moet de bedoeling zijn, via een nieuwe organisatie, een veel grotere dienstverlening aan de burger te bereiken. In samenspraak met de nationale overheid, in het bijzonder met de oorspronkelijk nationale departementen, hebben wij de concrete maatregelen uitgewerkt om de overgang van de ambtenaren onder de beste voorwaarden te laten gebeuren.

Wat de financiering betreft, is in de financieringswet van 16 januari zeer uitdrukkelijk bepaald dat de nationale wetgever de nodige voorlopige kredieten voorziet voor de uitoefening van de nieuwe bevoegdheden tot op het ogenblik dat wij in de Raad ons eigen begrotingsdecreet zullen hebben goedgekeurd.

Inmiddels moeten wij werk maken van de herstructurering van de aanzienlijk verruimde diensten die naar ons zijn overgeheveld. Dit moet zorgvuldig en grondig worden voorbereid op grond van een drievoudige doelstelling : ten eerste, een grotere verantwoordelijkheid en een grotere betrokkenheid van de ambtenaren bij de uitoefening van het beleid ; ten tweede, een functionele, doorzichtige en rationele organisatie van de diensten en van de parastatale instellingen die worden overgedragen en, ten derde, met het oog op een grotere dienstverlening aan de burgers, een zover mogelijk doorgedreven deconcentratie en decentralisatie van de beslissingen. Wij zullen trouwens zeer binnenkort de in de Regeringsverklaring geplande studiecommissie oprichten tussen de Vlaamse Gemeenschap, de centrale overheid en de lokale besturen, om na te gaan

Geens

welk decentralisatiemodel wij kunnen uitwerken.

Ik wil er echter zeer uitdrukkelijk op wijzen dat dit op het niveau van Vlaanderen niet mag leiden tot een nieuw soort opdeling, tot een soort hyperprovincialisme of tot een wafelijzerpolitiek, waarbij wij bij het nemen van maatregelen voor een bepaald gebied, ook dezelfde schikkingen moeten treffen voor een ander gebied. Het spreekt vanzelf dat wij oog moeten hebben voor de specifieke problemen van de verschillende subgebieden in Vlaanderen. Tijdens de jongste jaren hebben wij, in belangrijke mate en met succes, een politiek van reconversie en van expansie voor bepaalde gebieden op gang gebracht. Wij beschikken nu, op basis van studies die door de Sociaal-Economische Raad voor Vlaanderen zijn verricht, over een nauwkeurige uittekening van het sociaal-economisch profiel van al de gemeenten en bijgevolg ook van grotere gebieden in Vlaanderen. Aldus kunnen wij specifieke maatregelen nemen die in een globaal beleid kaderen en terzelfder tijd van aard zijn om het geheel van Vlaanderen, in al zijn onderdelen, mee te laten ontwikkelen.

Ten tweede — en dit wil ik extra beklemtonen omdat het de test is van onze politiek — moet de uitvoering van ons Regeerprogramma gebeuren binnen het kader van onze financiële middelen. De middelen waarover wij in het verleden beschikten, hebben wij zeer orthodox aangewend. Dit heeft tot gevolg dat de thesaurietoestand van de Vlaamse Gemeenschap sluitend is. Herhaaldelijk, bij de bespreking van de begroting en onlangs nog bij de behandeling van het bijblad voor 1988, heb ik erop gewezen dat wij een sluitende thesaurie hebben, dat onze rekeningen betaald zijn en dat wij bijgevolg geen angst moeten hebben voor facturen die nog zouden voorgelegd worden. In dat opzicht hebben wij in het verleden blijk gegeven de zaken behoorlijk te kunnen aanpakken. Dat is niet alleen het werk van de Regering, maar ook het werk van de Vlaamse Raad.

In de toekomst zullen er echter wel

problemen opduiken indien wij de budgettaire orthodoxie niet strikt handhaven. De bijzondere wet van 16 januari van dit jaar voorziet in een systeem van middenontwikkeling waardoor ook van de Vlaamse Gemeenschap een structurele bijdrage wordt gevraagd voor de sanering van de overheidsfinanciën. Wij kunnen niet starten met financiële middelen zonder rekening te houden met wat voordien is gebeurd. Integendeel, de Gemeenschappen, de Gewesten en bijgevolg ook Vlaanderen, moeten eveneens bijdragen tot de progressieve sanering van de overheidsfinanciën. Daardoor is het budgettaire kader, binnen hetwelk wij onze politiek moeten voeren, uiterst restrictief. Alleen door het voeren van een zuinig financieel beleid zullen wij erin slagen dat geen nieuw schuldneeuwbal-effect wordt opgebouwd. Door het handhaven van dergelijke politiek op middellange termijn — en dat wil zeggen nog vóór het einde van de overgangperiode, wat niet betekent binnen deze regeerperiode want de overgangperiode loopt tot het einde van de jaren negentig — zullen wij een budgettair overschot tot stand kunnen brengen. Een dergelijk orthodox budgettair beleid moet steunen op het strikt naleven van de begrotingsnorm bepaald in het Regeerakkoord. Volgens de begrotingsnorm moet de evolutie van de globale uitgaven jaarlijks afgestemd zijn op de evolutie van de basisbedragen zoals ze in de financieringswet zijn opgenomen. Voor 1989 vertrekken wij van het globaal bedrag van de financieringswet. Het zal in de toekomst geen referentie zijn om te verwijzen naar de hoegrootheid van de vroegere uitgaven op de nationale begroting om de minimum basis voor onze budgettaire politiek te bepalen. Tegenover de totaliteit van de inkomsten moeten wij de nieuwe prioriteiten van ons beleid vooropstellen. In verschillende hoofdstukken van het Regeerprogramma staat herhaaldelijk vermeld dat wij de maatschappelijke drempels willen wegwerken meer bepaald in de domeinen van het onderwijs, de cultuur, het welzijn en de gezondheidszorg om alle Vlamingen gelijke kansen te bieden. Dit betekent concreet dat volgens de logica van het

systeem, bijzondere aandacht zal moeten worden besteed aan de kansarmen.

Met het beleid zullen wij de levensbeschouwelijke verscheidenheid en pluriformiteit strikt waarborgen. Gisteren heb ik hier een uitvoerige discussie gehoord over het behoud van de verzuiling in het nieuwe beleid. In een maatschappij waar diverse noden via particuliere initiatieven worden gelenigd, is de maatschappelijke dienstverlening volgens mij een waarde op zichzelf. De overheid kan alleen optreden om de kwaliteit van die dienstverlening te waarborgen en ervoor te zorgen dat binnen de instellingen gelijke prestaties en activiteiten door de overheid op dezelfde manier worden vergoed.

De heer H. De Croo : En u gelooft dat ?

Minister G. Geens : Wij moeten in een regeerprogramma de doelstellingen aanduiden die wij nastreven en de middelen waarmee wij dit willen bereiken. Wat de middelen betreft, heb ik zeer duidelijk een concrete en rigoureuze begrotingsnorm vooropgesteld. Wij zullen ons daaraan houden. Dit moet de toets zijn van het nieuwe Vlaamse beleid. Wij mogen niet opnieuw vervallen in de fouten die wij in het verleden hebben gemaakt.

Wat de concrete aanpak betreft, heeft de heer Denys — en de PVV in het algemeen — ons herhaaldelijk verweten dat dit Regeerprogramma niet concreet is. Ik ga mij tot enkele voorbeelden beperken om duidelijk te illustreren hoe ver wij geëgaan zijn in het preciseren van wat wij wensen te doen.

In het hoofdstuk begroting hebben wij nauwkeurig omschreven met welke meerjarenprogramma's wij zullen werken. Wij hebben gezegd dat wij de inventaris van de gewesten gemeenschapswaarborgen nauwkeurig gaan opvolgen, dat een horizontale begroting zal worden gemaakt voor het wetenschapsbeleid. Dat is vervat in documenten die hier in de Raad en in de Commissie het voorwerp kunnen uitmaken van een aparte bespreking zodanig dat er ook kan wor-

Geens

den nagegaan volgens welke grote lijnen wij ons beleid zullen voeren in de verschillende subsectoren.

Een ander voorbeeld is dit van het onderwijs. In het verleden is jammer genoeg het onderwijsbeleid in het land te veel gevoerd geworden in termen van N en F — Nederlands en Frans — Hoeveel krijgt de ene en hoeveel de andere ? Dergelijk debat is voor de toekomst beslecht ; daar wordt niet meer op teruggekomen. De bakens zijn nauwkeurig uitgezet. Wanneer vroeger initiatieven werden genomen in het ene taalregime, dan werden zij niet nationaal uitgevoerd omdat men in het andere taalregime een analoog initiatief niet wenste, niet goed vond of omdat het niet beantwoordde aan de aspiraties of de behoeften van iedere gemeenschap zelf. Wij brengen een algemene onderwijsraad tot stand waarin zijn opgenomen, niet alleen personen die in het onderwijs werkzaam zijn, maar ook de culturele en sociaal-economische verenigingen, zodanig dat wij opnieuw en beter dan in het verleden de band tussen onderwijs en maatschappelijke ontwikkeling kunnen in het oog houden en dat wij onze jonge mensen kunnen opleiden en oriënteren in deze richting. Wij willen een informatiestroom tot stand brengen waarbij aan alle jonge mensen en aan al degenen die oriëntering moeten geven en die in het onderwijs bepaalde oriëntaties moeten waarmaken, wordt aangegeven wat de toekomstige ontwikkelingen zijn. Wij zullen bij decreet ingrijpen om samenwerkingsverbanden tussen verschillende scholen mogelijk te maken. Wij hebben reeds beslist, en over enkele dagen zullen wij daartoe kunnen overgaan, dat vanaf 1 september van dit jaar in het secundair onderwijs de algemene structuur van drie maal twee jaar wordt georganiseerd met dien verstande dat het schoolbestuur, uitgaande van een eigen pedagogisch concept en van wat het met zijn groep leerlingen wenst, daaraan ook een eigen inhoud kan geven.

Wij willen meer autonomie verlenen aan de universiteiten en de mogelijkheden tot inter-universitaire samen-

werking, niet alleen in Vlaanderen, maar in Europa, binnen een groter geheel tot stand brengen.

Welnu, dat zijn allemaal regelingen, die voor de toekomst een enorme betekenis hebben en die wij nu kunnen regelen met Vlaamse decreten en met Vlaamse besluiten, terwijl wij in het verleden al te dikwijls dienden te werken met teksten, die uit het Frans werden vertaald en die bijgevolg niet waren geconcipieerd volgens onze eigen inzichten, mogelijkheden, behoeften en schema's in het onderwijs.

Op het vlak van het mediabeleid zijn wij zeer duidelijk geweest, veel duidelijker dan wij tijdens de vorige legislatuur deze zaak hadden kunnen regelen. Wij hebben het werkkterrein van beide zenders zo nauwkeurig mogelijk afgebakend, zodanig dat wij het systeem van emulatie met goede verhoudingen tussen de twee initiatieven kunnen op gang brengen. Immers, wij gaan ervan uit dat dit bevrijdend en verrijkend is en dat op die manier nieuw talent kan worden ingebracht en voor de openbare omroep bepaalde bestaande gremels worden weggehaald, opdat men zich op een betere en modernere manier aan de ontwikkeling zou kunnen aanpassen.

Mijnheer Denys, in het hoofdstuk Economie werd zeer nauwkeurig omschreven welke de rol zal zijn van de Gewestelijke Investeringsmaatschappij voor Vlaanderen. Wij gaan ervan uit dat het economisch leven en het privé-initiatief vanzelfsprekend een hoofdrol spelen, maar aan de andere kant mogen wij er niet doof of blind voor zijn dat initiatieven werden genomen door een maatschappij, die onder controle van de overheid en het parlement staat die anders niet tot stand waren gekomen.

Er zal nauwkeurig worden bepaald hoe en volgens welke regels de portefeuille van het Fonds voor de Nationale Sectoren zal worden beheerd.

Er werd uitdrukkelijk overeengekomen dat wij FTI, de hefboom voor onze industriële en technologische ontwikkeling, om de twee jaar zullen verder zetten, weliswaar met andere accenten. Bovendien is voorzien dat

wij nagaan welk het effect is en hoe dit effect kan worden verhoogd.

Hetzelfde geldt ook wat het industriële beleid betreft. Het vernieuwd industrieel beleid, dat wij reeds enkele jaren hebben gevoerd — dat hier trouwens regelmatig het voorwerp van besprekingen heeft uitgemaakt — zal worden voortgezet. Hoe kunt u anders verklaren dat in dit programma telkens opnieuw wordt verwezen naar activiteiten gesteund op kennis, naar technologische overdracht, naar het inschakelen in activiteiten, die hoge toegevoegde waarde creëren, duurzame werkgelegenheid scheppen en op die manier de concurrentiekracht van de ondernemingen vergroten ?

Gelukkig is er op het vlak van de tewerkstelling, tijdens de laatste jaren in Vlaanderen veel verbeterd. Men kan terecht verwijzen naar de internationale conjuncturele ontwikkeling. Van deze ontwikkeling en van de mogelijkheden, die door het nationale en het regionale beleid werden tot stand gebracht, werd gebruik gemaakt om inderdaad een grotere stuwning in de industriële vernieuwing en de economische ontwikkeling van Vlaanderen op gang te brengen. Dat heeft tot gevolg dat bijvoorbeeld in vijf jaar tijd het aantal werklozen in Vlaanderen met 180.000 is vermindert.

Ik zou op die manier kunnen verder gaan. Het is ook voor de eerste keer dat wij een programma inzake de globale infrastructuur moeten ontwerpen. Er zijn zeer dikwijls stemmen opgegaan opdat infrastructuurpolitiek en verkeersbeleid in één hand zouden worden verenigd. Dat is thans het geval en bijgevolg ontwerpen wij een politiek die gebaseerd zal zijn op een globaal mobiliteitsplan, waarbij rekening wordt gehouden met de structurele elementen van de verschillende vervoerswijzen.

Ik wens in te gaan op een paar thema's die door vele collega's zeer uitdrukkelijk werden behandeld.

Ten eerste, het bestuurlijk beleid en het personeelsbeleid dat wij in Vlaanderen wensen te voeren.

Geens

Wij hebben geponeerd — dit was zo in het verleden en het zal zo worden verdergezet — dat wij de geldende **statutaire- en verordeningsbepalingen** inzake aanwerving, recrutering en bevorderingen strikt zullen eerbiedigen.

De bevorderingen zullen enerzijds gebeuren op basis van de gemotiveerde adviezen van de directieraad en, anderzijds, op basis van de informatie, uitgaande van een in te voeren systeem van personeelsbeheer en dat ons regelmatig gegevens betreffende de verschillende ambtenaren en hun mogelijkheden zal overmaken. **Aan-gezien-het van openbare orde is**, zal dit vanzelfsprekend gebeuren in toepassing van het Cultuurpact, voor de diensten die culturele aangelegenheden behandelen, maar niet daar buiten. Inderdaad, wij wensen dat de mobiliteit van de ambtenaren, hun mogelijkheden van opgang te maken, van zich te kunnen ontplooiën, maximaal zullen worden gevrijwaard door een strikte toepassing van de vastgestelde normen.

Zeer binnenkort zullen wij eindelijk een definitieve regeling tot stand brengen, waarbij de problematiek van de precaire personeelsleden op basis van het enig statuut wordt geregeld.

Wanneer het systeem bij wet is ingevoerd, zullen wij dit onmiddellijk, ook in onze eigen administratie, doorvoeren, zodanig dat er een einde komt aan de lamentele toestand, waarbij personeelsleden gedurende jaren geen enkele kans op bevordering of uitzicht op een verdere carrière hadden, zodat zij in precaire omstandigheden moesten werken.

Met betrekking tot Limburg werden er vragen gesteld, onder meer door collega Aerts en leden van verschillende partijen.

Ten eerste, het toekomstcontract Limburg, dat wij tijdens de vorige legislatuur hebben afgesloten, wordt door de huidige Vlaamse Regering onverkort voortgezet. De **staatsher-voorming** heeft voor gevolg dat een veel groter aandeel van de beslissin-

gen, die destijds door de nationale overheid werden genomen, ook tot ons domein behoort. Dit is een reden temeer opdat wij ons zouden engageren dat de doelstelling, in het toekomstcontract aangegeven zal worden nageleefd en dat de middelen die daarvoor moeten worden vastgelegd, volledig zullen worden aangewend. Op dat stuk zal de lijn ononderbroken en in een nog sterkere mate worden doorgetrokken.

Collega De Batselier is trouwens bezig met het opstellen van de programma's die aan de Europese Gemeenschap worden overgemaakt; zij worden aangepast aan de nieuwe structuur, wat voor gevolg zal hebben dat zij verder kunnen worden ingeschakeld in de strategische programma's van de Europese Gemeenschap en dat nieuwe middelen kunnen worden overgeheveld naar de Provincie Limburg.

Tevens werden in verband met de ontwikkeling van het universitair onderwijs in deze provincie vragen gesteld.

Collega's, nu wij voor het hele onderwijs verantwoordelijk worden, moeten wij de moed hebben om deze verantwoordelijkheid voor al de geledingen ervan op te nemen, niet alleen in het secundair of het lager onderwijs, maar ook aan de top en alles wat daarmee samenhangt.

Bijgevolg is het duidelijk dat wij het probleem van de integratie van de Economische Hogeschool Limburg in het Limburgs Universitair Centrum vanuit een algemene optiek moeten bekijken. Ik weet wel dat men daarin gemakkelijk een uitvlucht zou kunnen vinden om de zaken op hun beloop te laten. Wij hebben uitdrukkelijk voorzien dat wij daaromtrent het advies zullen vragen én van de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid én van de VLIR, namelijk de Vlaamse Interuniversitaire Raad. Gemeenschapsminister Coens heeft de vraag om advies aan deze instellingen reeds overgemaakt. Wij vragen om vóór 1 mei aanstaande in het bezit te zijn van hun advies. Op basis daarvan stellen wij dan een dossier samen waarin niet enkel met dit element, dat speciaal is vermeld, re-

kening zal worden gehouden. Het moet een globaal dossier zijn over een rationalisatie en programmatie van het hoger en universitair onderwijs aanbod in het algemeen en over een rationelere geografische spreiding van het hoger en universitair onderwijs, met daarin het probleem van de leefbaarheid van sommige instellingen. Wanneer wij in het bezit zijn van de adviezen, kan in de Vlaamse Raad hierover een ruim debat plaatsvinden. De Vlaamse Regering zal daaruit haar conclusies trekken en deze omzetten in decreten of reglementen, zodat wij niet één element uit de puzzel halen, maar binnen een globale, gecoördineerde structuur optreden en zicht hebben op de verdere ontwikkeling van het universitair onderwijs in zijn geheel. Ik heb er daarstraks reeds op gewezen dat dit mogelijkheden biedt voor meer interuniversitaire samenwerking en een grotere autonomie van de instellingen, zodat aan heel wat paparrasserie en hinder een einde kan worden gemaakt en men op universitair vlak flexibeler kan inspelen op de zo snel evoluerende wetenschappelijke ontwikkeling.

Herhaaldelijk werden vragers gesteld over de ontwikkeling van het wetenschappelijk onderzoek. Herhaaldelijk wordt in het Regeerprogramma bepaald dat wij het wetenschappelijk potentieel waar dan ook in Vlaanderen moeten ontwikkelen, niet in geïsoleerde elementen, maar in een globale strategie, waardoor wij onze sterke punten kunnen ontwikkelen en doortrekken naar ons eigen bedrijfsleven en het economisch en sociaal leven in het algemeen. Wij moeten er ook van uitgaan dat, in het kader van de grotere Europese ruimte, mogelijkheden ontstaan in de sector van de handel, het verkeer en de diensten.

Ik kom nu tot het Welzijns- en Gezondheidsbeleid.

De heer C. Moors : Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, u hebt gesproken over het hoger onderwijs in het algemeen en de integratie en leefbaarheid van het Universitair Centrum van Limburg in het bijzonder. U zei dat vóór 1 mei dienaar-

Moors

gaande het advies van bepaalde instellingen wordt verwacht, op basis waarvan wij in de Raad een debat kunnen voeren. Daarna zal de Regering haar conclusies daaruit trekken. Eén van de elementen die verscheidene fracties duidelijk naar voren hebben gebracht, is de vraag om de leefbaarheid van het Limburgs universitair centrum te erkennen en te verzekeren. Hoe dit gebeurt is een zaak van de uitvoerende macht. Vermits ook door Minister Coens wordt erkend dat op het ogenblik de kritieke grens reeds is bereikt, of dat men er eigenlijk reeds onder zit, had ik graag van u een duidelijk standpunt gekregen over de essentie van de leefbaarheid van het universitair centrum.

Minister G. Geens : Mijnheer Moors, ik heb zeer duidelijk gezegd dat wij dit doen in een globaal kader. De vragen die werden geformuleerd kwamen niet alleen uit Limburgse hoek maar ook uit andere Provincies. Wat de Economische Hogeschool Limburg betreft is het vooral de integratieproblematiek die speelt en die verband houdt met de leefbaarheid van sommige instellingen. Dit is zeer duidelijk in het Regeerprogramma geformuleerd. Het werd ook zo aan de beide Raden die ons van advies moeten dienen overgemaakt. In functie daarvan zullen wij beslissingen nemen die in een globaal kader passen.

Het zijn niet alleen de onderwijsfuncties maar ook de onderzoeksfuncties en het ontwikkelen van onze „sterke punten” die spelen. Die „sterke punten” zijn niet alleen in Limburg maar ook in andere Provincies aanwezig en evenzeer in het hoger onderwijs en in bepaalde ondernemingen waar men uitvoerig researchwerk verricht, als in het universitair onderwijs.

De heer G. Verhaegen : Mijnheer de Voorzitter, dit onderwerp is zo delicaat dat ik toch even wil onderbreken.

Ik ben het volkomen met u eens dat men dit probleem niet afzonderlijk maar in het geheel van het universitair en niet universitair onderwijs moet bekijken.

De vraag die men zich stelt is of men zowel voor die Limburgse Hogeschool als voor andere kleinere instellingen de aangepaste formules zoekt. Deze formules kunnen van elkaar verschillen. Men kan opteren voor een formule waarbij naar een combinatie met het wetenschappelijk onderzoek, met een integratie in grotere gehelen, met samenwerkingsakkoorden wordt gezocht.

De vraag die dus wordt gesteld is of men de leefbaarheid nastreeft van hetgeen nu in Limburg bestaat. Dat was de concrete vraagstelling niet alleen van onze fractie maar ook van de andere fracties.

Minister G. Geens : Het antwoord daarop is ja. Het antwoord moet echter worden gezien in het kader van het algemeen aanbrengen van de gegevens, zodat het niet van het geheel wordt geïsoleerd en zodat voor analoge instellingen of problemen wij kunnen streven naar een redelijke rationale oplossing die kadert in een globale strategie van universitair onderwijs en wetenschappelijk onderzoek.

De heer R. Vanderkerckhove : Mijnheer de Minister, garandeert u de leefbaarheid van het LUC of stelt u eerder voor eerst de studie te bekijken en dan pas te beslissen ? U hebt wel „ja” gezegd, maar ik stel de vraag nogmaals concreet. Is uw antwoord ja of neen ?

Minister G. Geens : U moet mij geen zaken laten zeggen die ik niet heb gezegd. Ik heb gezegd dat wij de vraag in die termen stellen aan die twee raden, met het verzoek vóór 1 mei ons in het bezit te stellen van de gegevens. Op grond daarvan kan in de Commissie van Onderwijs en in de Openbare Vergadering van de Vlaamse Raad een debat plaatsvinden, waaruit de conclusies zullen worden getrokken.

De heer R. Vandekerckhove : U wacht de conclusies af ?

Minister G. Geens : Ja. *(Langdurig rumoer op verscheidene banken)*

Zo kom ik tot het hoofdstuk van het welzijns- en gezondheidsbeleid. *(Verscheidene leden vragen het woord)*

De Voorzitter : Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, als u mij toestaat verleen ik voor het stellen van een duidelijke vraag eerst het woord aan de heer Anciaux en vervolgens aan de heer Dufaux, waarna wij verder gaan met uw algemeen antwoord.

De heer V. Anciaux : Mijnheer de Voorzitter, wij wensen niet dat u op dit ogenblik een duidelijke tekening zou maken van de toekomst van het universitair beleid of van de verschillende universitaire afdelingen. Het spreekt vanzelf dat dit een algemene discussie vergt die nuttig kan zijn voor de evaluatie van wat de voorbije jaren dienaangaande door de verschillende regeringen werd gepresteerd.

Mijnheer de Voorzitter, ik herinner u echter aan de problematiek van het Limburgs Universitair Centrum en de Economische Hogeschool van Limburg die — zoals ook de heer Aerts zei — reeds vele jaren bestaat. Drie jaar geleden was deze problematiek quasi opgelost. In de Senaat was het probleem reeds geklaard, maar de Franstaligen hebben zich hiertegen met het luiden van de alarmbel verzet. In de Vlaamse Gemeenschap en onder de Vlaamse partijen was er toen dienaangaande eensgezindheid. Ik wens u daaraan te herinneren omdat de Vlaamse Gemeenschap momenteel dienaangaande volledig autonoom kan beslissen, zonder de Franstaligen.

Wij vragen u niet welke discussie er in de Vlaamse Raad zal worden gevoerd. Wij vragen u ook niet naar de conclusies omdat u die thans nog niet kan trekken. De enige vraag die wij u stellen is of u als Voorzitter van de Vlaamse Regering een garantie kan geven voor de leefbaarheid van het Limburgs Universitair Centrum. Deze vraag wensen wij duidelijk met een ja of een neen beantwoord te zien, zonder dat er rond de pot wordt gedraaid. *(Applaus bij de VU)*

De Voorzitter : De heer Dufaux heeft het woord.

De heer J. Dufaux : Mijnheer de Voorzitter, ik wens mij aan te sluiten bij de vraagstelling van de vorige sprekers.

Dufaux

Het feit dat tegen 1 mei adviezen worden opgevraagd, bieden mij persoonlijk niet de nodige garanties dat er inderdaad iets zal gebeuren aan de integratie van de Economische Hogeschool van Limburg. De vraag naar de leefbaarheid van het LUC stelt zich inderdaad. Als hoofd van de Vlaamse Regering moet u die leefbaarheid garanderen.

Inzake de toegankelijkheid tot de wetenschappelijke kredieten kan ik u verzekeren dat u dat slechts kan doen bij wetswijziging. De vraag rijst dan of de Vlaamse Regering bereid is ter zake de nodige stappen te ondernemen. Hierop verwachten wij een duidelijk antwoord.

Minister G. Geens : Mijnheer de Voorzitter, collega's, men wil mij hier een antwoord doen geven op de vraag of ik al dan niet door de integratie de leefbaarheid van de Economische Hogeschool Limburg kan garanderen. Ik kan dat niet, het spijt mij geweldig. Ik heb wel gezegd dat wij dit element, meer specifiek in het kader van de totaliteit van de gegevens, ook aan de aandacht van de twee Raden onderwerpen. Op grond daarvan, met het advies in handen vóór 1 mei, zal de Vlaamse Raad daarover een debat kunnen houden en zullen wij de conclusies daaruit trekken.

De heer C. Moors : Dat is de vraag niet.

Minister G. Geens : Ik kan ter zake verwijzen naar vroegere debatten. Het specifieke van de debatten over onderwijs is dat wij nu spreken over het Vlaams onderwijs, zonder referenties naar het Franstalig onderwijs — wat daar gebeurt, dat daar aan middelen wordt besteed of wat dan ook — en dat wij pogen een globaal concept uit te werken. Ik weet dat het probleem dringend is. Vandaar dat wij hebben gezegd dat dit element speciaal onder de aandacht wordt gebracht van die beide Raden en dat wij ons over hun advies zullen uitspreken in de Vlaamse Raad en nadien ook in de Vlaamse Regering.

De heer C. Moors : Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, mag

ik nog één zaak duidelijk stellen ? Ik meen dat er een verwarring bestaat in het antwoord dat u geeft op de vragen, gesteld door bepaalde leden. De vraag is niet dat men zich reeds concreet uitspreekt over een bepaalde formule, maar men vraagt wél zich uit te spreken over het garanderen van de leefbaarheid. Welke de formule zal zijn, zal later door de Vlaamse Raad besproken worden, maar nu wordt de vraag gesteld naar de leefbaarheid van deze instelling.

Minister G. Geens : Mijnheer Moors, het spijt mij maar ik heb een antwoord gegeven. (**Hilariteit bij de oppositie**)

De leefbaarheid is gegeven als een element van de globale problematiek, waaromtrent wij ons zullen uitspreken op basis van vermelde adviezen en dit binnen de periode die ik heb aangeduid. (**Protest van verschillende leden**)

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, wij doen een beroep op het Reglement en vragen de schorsing van de vergadering. (**Hilariteit**)

De Voorzitter : De Voorzitter van de Executieve gaat thans verder met zijn verklaring.

Minister G. Geens : Ik kom nu tot het welzijns- en gezondheidsbeleid. Wij hebben in het Regeerprogramma geen twijfel laten bestaan over het feit dat wij, in functie van een kwaliteitsvolle personeelsomkadering, de loon- en arbeidsvoorwaarden in de welzijnssectoren zullen harmoniseren. Dat wil zeggen dat de subsidiëringsregels, die worden gehanteerd, als referentie zullen dienen.. (**Onderlinge gesprekken**)

De Voorzitter : Mag ik de aandacht van de vergadering vragen ?

Minister G. Geens : . . . voor de wedden en vergoedingen die deel uitmaken van het globale geldelijke statuut van overeenstemmende en vergelijkbare graden en functies in de overheidssector. In het kader van een programmatie zullen vanaf dit jaar, dat wil zeggen vanaf de begroting 1989, daartoe de nodige bijkomende middelen worden ingeschreven. Mi-

nister Lenssens voert trouwens op dit ogenblik onderhandelingen met de betrokken sectoren en ik hoop dat men in de eerstvolgende dagen tot een bevredigende oplossing kan komen, zodat de normale werking en zorgenverstrekking in deze sector opnieuw kunnen worden gewaarborgd. Aan wat ik daarstraks heb gezegd over begrotingscontrole en begrotingsdiscipline die wij moeten opbrengen, voeg ik ter illustratie nog aan toe dat wanneer wij prioriteit willen geven aan een bepaalde sector, wij binnen het globale budgettaire kader de moed moeten hebben in andere domeinen overeenkomstige middelen vrij te maken. Ter zake kan er geen enkel misverstand bestaan.

Mijnheer de Voorzitter, geachte Vergadering, ook over het probleem van de tewerkstelling en van de economische ontwikkeling heb ik nog enkele opmerkingen.

Wat de tewerkstelling betreft — en dit probleem wordt steeds groter — staan wij voor het dilemma dat wij, enerzijds, in ons bedrijfsleven niet over de vereiste gekwalificeerde mensen beschikken en dat, anderzijds, nog steeds een té hoog aantal mensen, jongeren en ouderen, er niet in slagen werk te vinden. Bijgevolg moeten wij aan de beroepsopleiding, aan de betere organisatie van de arbeidsbemiddeling, mede door de eigen Vlaamse dienst die binnenkort operationeel zal worden, alle aandacht besteden.

Wij hebben, wat het economisch beleid betreft, zeer duidelijk gemikt op de continuïteit. Wij mogen niet verzanden in een fetisjisme van woorden. Het hoofdstuk Economie, KMO's, Energie vermeldt zeer duidelijk en op meerdere plaatsen dat wij doorgaan met onze politiek van industriële vernieuwing ten einde ons te kunnen voorbereiden op de grote Europese gemeenschappelijke markt.

Mijn laatste opmerking geldt de planning. Het Regeerakkoord voorziet een meerjarenprogramma. Op een ogenblik waarop ons een aantal bevoegdheden worden overgedragen lijkt het ons essentieel een termijn-

Geens

planning op te stellen. Het instrumentarium en de manier waarop wij een glijdende planning willen verwezenlijken, zullen eerst met de SERV worden overlegd. Nadien zal het resultaat het voorwerp uitmaken van een ontwerp van decreet dat aan de Vlaamse Raad zal worden voorgelegd.

Wanneer wij spreken over een sterkere decentralisering en **responsabilisering** van het bestuur op alle niveaus, spreekt het vanzelf dat wij dit allereerst zullen toepassen op de lokale en regionale besturen. Ten opzichte van gemeenten en provincies beogen wij een grotere duidelijkheid inzake de financieringswijze.

Collega's, wij moeten beseffen dat door de staatshervorming iedere referentie naar de ontwikkeling van het globaal fonds van gemeenten en provincies is weggefallen. Wij wensen niet dat dit jaar na jaar, in het kader van begrotingsbesprekingen opnieuw moet worden **genegocieerd** maar wel dat een structurele regeling wordt uitgewerkt, in samenwerking met

provincies en gemeenten. Rekening zal worden gehouden met de globale beschikbare middelen en met de taken die wij aan de gemeenten en provincies wensen toe te vertrouwen. Wanneer wij een gedurfde decentralisatie willen doorvoeren, moeten wij niet alleen de voogdijregelingen versoepelen en een decentralisatiemodel opstellen, maar tevens aan de gemeenten inzake financiering de nodige garanties geven om ook op langere termijn hun activiteiten te kunnen plannen.

Tenslotte, wat Brussel betreft, wachten wij op de nieuwe definitieve organisatie van Brussel, zoals zij momenteel is geconcipieerd. Inzake de Vlaamse Gemeenschapscommissie is voorzien dat bepaalde taken kunnen worden overgedragen, weliswaar op basis van een decreet dat wij zelf uitvaardigen, met dien verstande dat de Vlaamse besluitvorming in het geheel is verzekerd. Welnu, in het kader van het Ministercomité voor Brusselse aangelegenheden is dit werk reeds aangevat.

Wat de buitenlandse relaties betreft,

komt het erop aan dat wij ons als Vlaamse Gemeenschap in het buitenland manifesteren in openheid, maar ook als een globale éénheid.

De heer H. De Croo : Wat wil dit precies zeggen ?

Minister G. Geens : Dit wil zeggen dat in de domeinen waarop wij over verdragrechtelijke bevoegdheid beschikken, deze materie in afwachting nog steeds wordt geregeld door het artikel 59bis van de Grondwet.

De heer H. De Croo : Dus via de heer Tindemans ?

Minister G. Geens : Wij hebben uitdrukkelijk gezegd met het bestaande Belgische diplomatieke en consulaire corps te werken. Daar waar wij behoefte hebben aan eigen steunpunten in functie van eigen bevoegdheden, zullen wij vanuit de Vlaamse Gemeenschap initiatieven kunnen ontwikkelen bijvoorbeeld op het vlak van de wetenschappelijke samenwerking, het opsporen van nieuwe technologieën, het tot stand brengen van samenwerkingsakkoorden, enzovoort,

Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wanneer wij aan dit Regeerprogramma een dergelijk belang hebben gehecht, wanneer vanuit de Vlaamse Raad op zoveel domeinen suggesties werden gedaan en concrete vragen werden gesteld die zullen worden beantwoord in het kader van de bespreking van de nieuwe begroting, is het omwille van het feit dat wij erop rekenen dat met de Vlaamse Raad kan worden samengewerkt. Het voorleggen van die grote beleidslijnen op dat ruime veld houdt niets anders in dan dat wij, voor de uitvoering van deze taak waarvoor u ons vroeger reeds een mandaat had gegeven, maar die nu duidelijker is omschreven, uw steun en medewerking te vragen. **(Applaus op talrijke banken van CVP en SP)**

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, namens mijn fractie vraag ik een schorsing van een kwartier om ons te beraden over het antwoord van de Voorzitter van de Executieve.

Het hier gepresenteerde Vlaanderen, is het resultaat van moderne copy-writing en traditionele machtsverdeling. Dit is niet het begin van iets nieuws. Het is de illustratie van het oude, zo luidde het door Fractievoorzitter J. Geysels verwoorde AGALEV-besluit

De Voorzitter : Ik schors de vergadering. Zij zal om half zeven stipt worden hervat voor de replieken.

– **De vergadering wordt geschorst om 18.15 uur.**

– **De vergadering wordt hervat om 18.30 uur.**

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, deze uiteenzetting moet u niet beschouwen als een repliek maar eerder als een addendum op de orde van de werkzaamheden en meer bepaald de schorsing die gevraagd is door collega De Beul.

Ik meen dat het na deze schorsing zeer belangrijk zou zijn dat er een verklaring komt vanwege de Regering. Collega's, wat wij hier in verband met onze parlementaire instellingen hebben meegemaakt is historisch. **(Gelach)**

Het is nog nooit gebeurd dat tijdens een debat, net vóór de vertrouwensstemming, één van de Ministers van de Regering zelf opdracht geeft aan een provinciegenoot om een incident uit te lokken. Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt. De heer Kelchtermans heeft aan de heer Moors een teken gegeven om hier net vóór de vertrouwensstemming een incident uit te lokken. **(Applaus bij de PVV)**

Collega's, dit toont aan op welke wijze deze Regering werkt. Degenen die de mond vol hebben van een zogenaamde consensus zouden beter zorgen voor een consensus in eigen rangen. **(Applaus bij de PVV)**

Mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, indien u geen bijkomende verklaring aflegt dan kan ik daaruit slechts één besluit trekken met name dat u in uw eigen Regering compleet geïsoleerd staat. In dat geval blijft er maar één zaak over en dat is dat u ontslag neemt. **(Applaus bij de PVV)**

De Voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wens mij

aan te sluiten bij collega Denys. Er is vanuit bepaalde rangen aangedrongen op een schorsing. Een schorsing heeft een reden. Die reden werd geformuleerd. Ik verwacht dus ook een antwoord, van Voorzitter Geens, anders had de schorsing geen zin meer. **(Applaus bij AGALEV en de PW)**

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, wij hebben ons in de Vlaamse Regering uitvoerig beraden over het probleem dat zich voordoet en wij hebben in het Regeerprogramma de tekst opgenomen die ik u hierna nog eens uitdrukkelijk in herinnering breng.

Ten opzichte van volgende problemen, in verband met het onderwijsprobleem in zijn geheel : de rationalisatie en programmatie van het universitair onderwijsaanbod, een rationelere geografische spreiding van het universitair onderwijsaanbod, de leefbaarheid van sommige instellingen, inzonderheid de integratieproblematiek van de Economische Hogeschool Limburg in het Limburgs Universitair Centrum, zal op korte termijn advies worden gevraagd aan de Vlaamse Raad voor wetenschapsbeleid en de Vlaamse Interuniversitaire Raad. Daarna en alvorens een beslissing te nemen zal de Vlaamse Regering de Vlaamse Raad verzoeken zich hierover zo spoedig mogelijk uit te spreken.

De heer H. De Croo : Ging de heer Sauwens daarmee akkoord ?

Minister G. Geens : Hoe dan ook zal de Vlaamse Raad zich tegelijkertijd en op korte termijn dienen uit te spreken over de leefbaarheid van sommige instellingen, inzonderheid de integratieproblematiek van de Economische Hogeschool Limburg in het Limburgse Universitair Centrum. Ik heb daaraan toegevoegd dat de Minister van Onderwijs het advies van de beide instellingen heeft gevraagd, namelijk van de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid en van de Vlaamse Interuniversitaire Raad. Dit advies is gevraagd voor 1 mei. Op basis daarvan zullen conclusies

worden geformuleerd. De Raad zal dan op grond van de besprekingen, later de wettelijke en reglementaire maatregelen kunnen treffen die voortvloeien uit de bespreking in de Vlaamse Raad.

Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, dit punt was gedurende lange tijd het onderwerp van de besprekingen in de Vlaamse Regering. Wij hebben daarover een akkoord bereikt. Ik vraag dat de leden van de Vlaamse Raad die de Vlaamse Regering in haar Regeerprogramma globaal, met inbegrip van deze passus, steunen, dit ook duidelijk te kennen geven. **(Applaus op talrijke banken van SP en CVP)**

De Voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer F. Vermeiren (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik heb zeer aandachtig geluisterd naar wat Minister Geens heeft gezegd. Wat mij opvalt in deze bespreking is een nieuwe politiek. Binnen het nieuwe Vlaanderen, waarover zo veel wordt gesproken, zullen wij regionaliseren binnen de regio. Wat mij eigenlijk niet bevalt is dat men enkel aandacht heeft voor de problematiek van een bepaalde instelling. Een zeer belangrijke instelling in Brussel, de Vlaamse Economische Hogeschool, heeft ook te kampen met problemen die echter worden genegeerd.

Ik sluit mij aan bij de verklaring van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve en meer dat men bij deze problematiek rekening moet houden met alle onderwijsinstellingen. Men gaat „saucissoneren”. Mijnheer de Voorzitter, wij gaan in een gevaarlijke richting, indien wij voor de eerste Regeringsverklaring, van bij het begin, het probleem per regio bijna per Kanton of per Provincie benaderen. In dat geval bewijzen wij een zeer slechte dienst aan het nieuwe Vlaanderen.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, het verwondert mij ten eerste dat na de bijkomende uitleg van Minister

Denys

Geens, die er in feite geen is maar slechts een hernemen is van de tekst van het Regeerakkoord, de Volksunie niet het woord vraagt.

De heer V. Anciaux : Dat komt nog.

Mevrouw N. Maes : U staat voortdurend op de tribune, mijnheer Denys.

De heer A. Deuys : Ik ben bereid om mijn plaats af te staan.

Collega's van de Volksunie, indien u nu na die verklaring en die nederlagen nog uw vertrouwen zou schenken aan dit Regeerakkoord of aan de Executieve dan betekent dit de echte teloorgang van de Volksunie omdat dit het enige strijdpunt is geweest waarop uw partij zich heeft geprofileerd tijdens de onderhandelingen.

Mijnheer Gabriëls, uw partij is gedegradeerd, gedevalueerd tot politiekers met een provinciale dorpsmentaliteit. Als dit het nieuwe Vlaanderen is waarbij men aan regionaal opbod doet, dan zeg ik „arm Vlaanderen”.

Mevrouw N. Maes : U was indertijd akkoord.

De heer A. Denys : Wie zegt dat wij nu niet akkoord zijn ? (*Geroep bij de VU*) Ik heb gelezen wat Minister De Batselier heeft gezegd over de inbreng van Minister Sauwens en dat lijkt mij duidelijk.

Mevrouw N. Maes : Ik heb hem dat niet horen zeggen.

De heer A. Denys : Minister Geens is op één enkel punt duidelijk geweest. Op dat punt ! Op alle andere was hij even onduidelijk. Hij heeft twee voorbeelden aangehaald, namelijk de begroting en de meerjarenplanning. Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, ik kan u 25 à 35 nieuwe uitgaven citeren die nergens op een concrete wijze worden gecompenseerd. U zult met de Vlaamse begroting in dezelfde richting evolueren als de Belgische begroting geëvolueerd is in de zeventiger jaren.

Een van uw grote nederlagen is dat in de oorspronkelijke tekst in een re-

gionale fiscale verlaging was voorzien en dat met deze begroting zoiets niet mogelijk zal zijn.

Collega's, onze fractie kan uiteraard geen vertrouwen hebben in het beleid na het hier geboden spektakel. Wij zullen op onze eigen wijze – mijns inziens hebben wij de juiste keuze gemaakt – constructief oppositie voeren. Onze beide Ministers zullen proberen eigen accenten te leggen. Mocht de meerderheid anders beslissen, dan zullen zij niet staken maar de beslissing uitvoeren. Wij zullen proberen op de meest duidelijke manier aan te tonen dat het huidige Regeerprogramma niet goed is voor Vlaanderen. Daarom zullen wij tegen het akkoord stemmen. (*Applaus*) (*Protest bij de SP, VU en CVP*)

De heer W. Luyten : Met de PVV zou zelfs Leuven nog niet gesplitst zijn !

De Voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, heren Ministers, geachte collega's, ik richt mij tot de Voorzitter van de Executieve. Wij begrijpen dat het moeilijk is op alle vragen van alle sprekers te antwoorden. Wat wij echter niet begrijpen is dat op essentiële vragen en opmerkingen niet werd geantwoord, dat een aantal intenties niet werden verduidelijkt. Wij begrijpen heel goed dat een aantal Limburgers en de VU blijkbaar in zijn geheel, de schorsing hebben gevraagd om een verduidelijking van een intentie in een stukje van de Regeringsverklaring te bekomen.

Wij betreuen echter dat voor een aantal andere belangrijke intenties in de Regeringsverklaring waaronder het TGV-dossier, waartegen alle partijen in de Vlaamse Raad, behalve de PVV uiteraard, storm hebben gelopen, geen schorsing werd gevraagd.

Na deze verklaring, na dit akkoord, na dit debat, zien wij een soort vertrossing – van de politiek. Euforische verklaringen moeten inhoudloze concepties verbergen. Intenties worden bekleed met de nodige retoriek.

Mijnheer de Voorzitter, het hier ge-

presenteerde Vlaanderen, is het resultaat van moderne copy-writing en traditionele machtsverdeling. Dit is niet het begin van iets nieuws. Het is de illustratie van het oude. Wij begrijpen dan ook dat er geen hoera-geroep is buiten de Vlaamse Raad. Nog beter begrijpen wij dat er geen reden is tot gejuich in de Vlaamse Raad. Zeker niet als wij straks zullen meemaken dat leden van de Vlaamse Executieve, een Executieve die het vertrouwen vraagt, tegen het Regeerakkoord zullen stemmen. Wij vragen ons af of dit alleen voor de liberale Ministers of voor nog andere Ministers zal gelden.

Wij groenen maken ons „zorgen voor morgen”. Wij vertrekken van een bezorgdheid voor het voortbestaan van een hele planeet, niet van een beeld van Vlaanderen dat een mengelmoes is van een kong-technologie en Sun-parcs-tourisme, misschien nu aangevuld met een wafelijzerpolitiek op provinciaal- of arrondissementeel niveau. Daarom zullen wij tegen het akkoord stemmen. (*Applaus*)

De Voorzitter : De heer Vandekerckhove heeft het woord.

De heer R. Vandekerckhove : Mijnheer de Voorzitter, ik deel u mede dat enkele leden van de Volksunie zich bij de stemming onthouden. (*Gelach*) De fractie zal het Regeerprogramma echter goedkeuren. De redenen daartoe zijn de volgende : degenen die zich zullen onthouden doen dit in hoofdzaak omdat, ondanks uitdrukkelijke beloften de integratie van de Economische Hogeschool in het LUC niet wordt verworven. Wij hebben de indruk dat zelfs de minimale garantie in verband met de leefbaarheid van het LUC hier niet is gegeven.

Het Regeerprogramma is veel ruimer en bevat veel meer dan alleen maar het punt over de Economische Hogeschool Limburg. Wij zijn ons daar ten volle van bewust. Wij willen echter onze verantwoordelijkheid dragen ten aanzien van de inwoners van Limburg daar wij er gedurende twintig jaar hebben naar gestreefd om de integratie te bereiken. (*Applaus*) Maar, wij dragen ook tegenover het

Vandekerckhove

Vlaamse volk een verantwoordelijkheid. Onze fractie zal zeker niet de negatieve houding van de PVV, (**Ge-roep bij de PVV**) die hier zorgt voor spektakel en het anderen verwijt en die geen positieve inbreng kan hebben, niet volgen. Wij zullen het Regeerprogramma voor Vlaanderen goedkeuren omdat wij hier een belangrijke stap zetten, een stap die u, dames en heren van de PVV niet hebt gewild en waartegen u twintig jaar gestreden hebt. Een stap naar de verwezenlijking van dat Vlaanderen waar de PVV, moeten wij het nog zeggen, indertijd de pest voor Vlaanderen, tegen was. (**Luidruchtig protest bij de PVV**)

Ondanks het feit dat er in het Regeerprogramma voor ons Limburgers punten zijn die moeilijk liggen, geven wij aan de regeringsploeg en aan onze Minister ons vertrouwen en zullen wij samenwerken, mijnheer de Minister van Onderwijs, om het inwilligen van onze Limburgse eis mogelijk te maken. (**Applaus**)

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (**Neen**) Bijgevolg is het debat gesloten.

Hoofdelijke stemming

Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het Regeerprogramma dat de Vlaamse Executieve ter goedkeuring heeft voorgelegd.

De leden die het Regeerprogramma aannemen, stemmen ja, de andere stemmen neen of onthouden zich.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming voor de aangelegenheden bedoeld in Grondwetsartikel 59bis :

138 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
99 leden hebben ja geantwoord ;
26 leden hebben neen geantwoord ;
13 leden hebben zich onthouden.

Ziehier de uitslag van de stemming

voor de aangelegenheden bedoeld in Grondwetsartikel 107quater :

135 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
97 leden hebben ja geantwoord ;
26 leden hebben neen geantwoord ;
12 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Adriaensens H.
Aerts F.
Ansoms J.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bourgeois A.
Breyne P.
Candries H.
Capoen M.
Cardoen G.
Caudron J.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Coveliens H.
De Batselier N.
De Bremaeker J.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
Detiège L. (mevr.)
De Wulf R.
Dhoore L.
Didden M.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Garcia R.
Geens G.
Gesquière M.
Hancké L.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Kestelijn-Sierens M.
Lauwers H.
Lefebvre O. (mevr.)
Lenssens J.
Leysen A. (mevr.)
Loones J.
Maes N. (mevr.)
Marchand C.

Merckx-Van Goey T.
Moens G.
Mommerency G.
Nelis-Van Liedekerke L.
Olivier M.
Op 't Eynde A.
Panneels-Van Baelen M.
Peeters L.
Peuskens V.
Pinoie E.
Sarens F.
Sauwens J.
Schellens A.
Schoeters M.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Temmerman G.
Timmermans J.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Vandebosch E.
Van den Bossche L.
Van de Brande L.
Vandenbroucke F.
Van der Sande J.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Grembergen P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Vankeirsbilck E.
Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompuy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Van Wambeke H.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vervaeke D.
Weckx H.
Weys J.
Willockx F.

NEEN hebben geantwoord :

Annemans G.
Berben P.
Bosmans Jozef
Cortois W.
Cuyvers J.
Daems R.
Decoster M.
De Croo H.
Denys A.
De Vlieghe W.

Voorzitter

Dewinter F.
Dillen K.
Geysels J.
Gryp E.
Janzegers G.
Kempinaire A.
Laverge J.
Taelman W.
Van den Broeck O.
Vandermeulen P.
Vandersmissen E.
Van Durme W.
Van houtte M.
Vermeiren F.
Vogels M. (mevr.)
Vreven A.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Anciaux V.
Brepoels F. (mevr.)
De Beul A.
Devolder J.
Dewael P.
Dufaux J.
Luyten W.
Moors C.
Peeters W.
Pillaert J.
Vandekerckhove R.
Vandermarliere J.
Waltniel L.

Het Regeerprogramma is aangenomen. De leden die zich hebben onthouden, worden verzocht de reden voor hun onthouding kenbaar te maken.

De heer J. Vandermarliere : Ik heb afgesproken met de heer Content.

De heer J. Devolder : Ik heb afgesproken met de heer Baldewijns.

De Voorzitter : De heer Dufaux heeft het woord.

De heer J. Dufaux : Mijnheer de Voorzitter, mijn onthouding wordt gemotiveerd door het feit dat ik wens waakzaam te blijven over de beloften die gedaan zijn door de Voorzitter van de Vlaamse Regering. Wij zullen de integratie van de Economische Hogeschool Limburg blijven verdedigen. *(Applaus bij de SP)*

De Voorzitter : De heer Moors heeft het woord.

De heer C. Moors : Mijnheer de Voorzitter, ik heb niet ja gestemd om de eenvoudige reden dat ik op dit ogenblik geen volledige voldoening heb gekregen inzake de verzekering van de leefbaarheid van het LUC in de integratie van de economische Hogeschool Limburg. Ik heb niet neen gestemd omdat het Regeerakkoord een goed Vlaams beleid uitstippelt en ook voor onze regio op het sociaal en economisch vlak heel wat positieve elementen bevat. Daarom bestaat geen enkel probleem. Maar onze vraag over de toekomstige leefbaarheid van het universitair centrum en de verzekering om wetenschappelijk onderzoek is onvoldoende beantwoord. Wel wil ik nog stellen dat Minister Geens op de vraag van onze fractieleider, de heer Guido Verhaegen, een toezegging heeft gedaan. Op de vraag naar de leefbaarheid van de instelling zonder zich over de formules uit te spreken, heeft de Voorzitter van de Vlaamse Executieve op dat ogenblik ja geantwoord. Ik neem aan dat hij dat heeft gezegd in de wetenschap dat de leefbaarheid van de LUC een zekerheid was. Ik moet nochtans zeggen dat zulks op dit ogenblik niet 100 procent wordt gegarandeerd. Wij zullen dus de evolutie van zeer dichtbij volgen.

In overleg met mijn Limburgse collega's van de CVP heb ik mij onthouden en zullen wij verder blijven ijveren voor de integratie van de Economische Hogeschool van Limburg.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer H. Van Dienderen tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over Center Parcs en de organisatie van het toerisme in Limburg

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijk stemming over de met re-

denen omklede motie van de heren Van Dienderen en Van Durme, enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Denys en Deswaene, anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heer Van Dienderen tot de heer Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, en de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over Center Parcs en de organisatie van het toerisme in Limburg.

Wij stemmen eerst over de eenvoudige motie van de heren Denys en Deswaene.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

133 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
123 leden hebben ja geantwoord ;
10 leden hebben neen geantwoord.

JA hebben geantwoord :

Adriaensens H.
Aerts F.
Anciaux V.
Ansoms J.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Berben P.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bosmans Jozef
Bourgeois A.
Brepoels F. (mevr.)
Buchmann J.
Candries H.
Capoen M.
Cardoen G.
Caudron J.
Cauwenberghs F.
Coens D.
Cortois W.
Coveliers H.
Daems R.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.

Voorzitter

Decoster M.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
Denys A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
Detiège L. (mevr.)
De Volder J.
Dewael P.
De Wulf R.
D'Hondt-Van Opdenbosch P.
Dhoore L.
Didden M.
Dufaux J.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Garcia R.
Geens G.
Gesquière M.
Hancké L.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Kempinaire A.
Lauwers H.
Laverge J.
Lefebvre O. (mevr.)
Lennens J.
Leysen A. (mevr.)
Loones J.
Maes N. (mevr.)
Marchand C.
Merckx-Van Goey T.
Moens G.
Mommerency G.
Moors C.
Nelis-Van Liedekerke L.
Op 't Eynde A.
Panneels-Van Baelen M.
Peeters L.
Peeters W.
Peuskens V.
Pillaert J.-P.
Pinoie E.
Sarens F.
Sauwens J.
Schellens A.
Schoeters M.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Temmerman G.

Timmermans J.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Vandebosch E.
Vandekerckhove R.
Van den Bossche L.
Van de Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenbroucke F.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Van der Sande J.
Vandersmissen E.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Grembergen P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Van houtte M.
Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompuy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Van Wambeke H.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vermeiren F.
Vervaet D.
Vreven A.
Waltiel L.
Weckx H.
Weyts J.
Willockx F.

NEEN hebben geantwoord :

Annemans G.
Cuyvers J.
De Vlieghe W.
Dewinter F.
Dillen K.
Geysels J.
Gryp E.
Janzegers G.
Van Durme W.
Vogels M. (mevr.)

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan.

De met reden omklede motie van de heren Van Dienderen en Van Durme is bijgevolg verworpen.

MOTIE tot besluit van de interpellatie van mevrouw M. Vogels tot de heer J. Lennens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de voortdurende onrust in de gehandicapte sector en de sector bijzondere jeugdzorg

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Van Hecke, Van der Sande, De Beul en Geysels tot besluit van de interpellatie van mevrouw Vogels tot de heer Lennens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin over de voortdurende onrust in de gehandicapte sector en de sector bijzondere jeugdzorg.

Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw M. Vogels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, het feit dat de motie die luidt : „Vraagt dat de Vlaamse Executieve in de begroting van 1989 voldoende middelen voorziet om tegemoet te komen aan de rechtmatige eisen van het personeel in de welzijnssector”, mede werd ondertekend door verschillende leden van de meerderheidsfracties, is voor mij een bewijs dat iedereen het erover eens is dat de huidige arbeidsvoorwaarden in de welzijnssector onhoudbaar zijn.

Tijdens het debat is ten overvloede bevestigd dat, in tegenstelling met wat ik verkeerdelijk durfde te beweren, ook de Vlaamse Executieve ten gronde beklemtoont dat middelen moeten worden vrijgemaakt om aan de eisen van de welzijnswerkers tegemoet te komen.

Ik wil hier verduidelijken dat de voorstellen die, conform deze overtuiging, op 3 februari waren geformuleerd door de Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin niet beantwoorden aan wat wij als rechtmatige inlossing van de eisen beschouwen.

Een loonsverhoging van 2 procent en de gedeeltelijke tegemoetkoming aan premie-eisen voldoen niet aan een absoluut minimum, met name de minimale gelijkschikking van deze sector op het vlak van koopkracht en

Vogels

vergoeding met andere gelijkwaardige sectoren. Dit zou immers een loonsverhoging betekenen van minimum 3,5 procent, een aanpassing van een aantal premies, concrete afspraken voor de opheffing van de personeelsstop, wijziging van omkaderingsvoorwaarden en barema-aanpassingen.

De goedkeuring van deze motie betekent voor ons dat de Vlaamse Executieve de nodige middelen vrijmaakt om aan dit doel minimaal tegemoet te komen. **(Applaus bij AGALEV,**

De Voorzitter : De heer Van Hecke heeft het woord.

De heer J. Van Hecke (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, **(Vanop de Ere-tribune worden onder luid geroep van „TGV-Nooit” door twee bezoekers pamj'letten de zaal ingewor- PM**

De Voorzitter : Mijnheer Van Hecke, nu de TGV voorbij is, kunt u verder gaan met uw uiteenzetting.

De heer J. Van Hecke (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, nu de TGV inderdaad is gepasseerd, wil ik één en ander zeggen over de welzijnssector en meer in het bijzonder over de motie waarover wij ons thans dienen uit te spreken.

De problemen die rijzen in de instellingen voor gehandicaptenzorg en de bijzondere jeugdzorg zijn zeer reëel. Iedereen in de Vlaamse Raad onderschrijft dat ten volle.

Minister Lenssens heeft binnen het onderhandelingsmandaat dat hij van de Vlaamse Executieve heeft gekregen een concreet voorstel gedaan dat zeker niet mag worden afgedaan als een louter symbolische inspanning. Voor het overgrote deel van het personeel uit de opvoedingsinstellingen en voor de gezins- en bejaardenhulpsters betekent dit een gemiddelde loonsverhoging van ongeveer 7.000 frank. Het uitgangspunt, en ik geloof dat de PVV toch ook enige belangstelling kan opbrengen voor dit probleem in de welzijnssector, is en blijft dat de wedden en vergoedingen in de vrije instellingen moeten worden ge-

lijkgeschakeld met het globaal geldelijk statuut van overeenstemmende en vergelijkbare graden en functies bij de overheid.

Zoals ik vanmorgen al heb gezegd – ik wil dit nu nog eens namens de CVP-fractie herhalen – gebiedt de eerlijkheid ons om te zeggen dat bepaalde eisen die thans worden geformuleerd, zoals een algehele loonsverhoging van 20 procent, niet realistisch zijn. Wij vragen, en daarom keuren wij de motie ook goed, aan de Minister van Gezin en Welzijnszorg, ten eerste, om er rekening mee te houden dat de looneisen van het personeel maar één aspect zijn van de problematiek die zich thans stelt in de welzijnssector. Er is ook vooral de chronische arbeidsoverbelasting, de nood aan uitbreiding in bepaalde sectoren zoals de gehandicaptensector.

Ten tweede vragen wij met aandrang dat de Minister de mogelijkheid onderzoekt om eventueel nog iets meer te doen dan datgene wat hij in de voorstellen aan de vakbonden reeds heeft opgenomen en wat inderdaad reeds zeer substantieel is.

Ten derde, vragen wij dat concreet de mogelijkheid wordt onderzocht om in bepaalde sectoren de huidige erkenningsstop en de uitbreidingsstop op te heffen en een aantal nieuwe mogelijkheden te openen vooral in de sector van de volwassen gehandicapten.

De heer H. De Croo : Wat heeft de CVP dan al die jaren gedaan ?

De heer J. Van Hecke : Mijnheer De Croo, ik wil toch op één zaak wijzen. Wanneer het gaat over welzijns- of gehandicaptenzorg dan hebben wij zeker van uw partij geen lessen te krijgen. **(Applaus bij de CVP)**

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, tot slot zijn wij zeer gelukkig met het Regeerakkoord dat wij zoëven hebben goedgekeurd. Immers, het behelst op het vlak van de bijkomende middelen zeer concrete engagementen. Er is meer geld voor de BRT. Voor ons is het belangrijk dat er ook meer geld is voor het personeel in de welzijnssector. Daarom zullen wij deze motie goedkeuren.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ik wil absoluut niet inspeken op het demagogische opbod van de heer Van Hecke. **(Geroep)**

Indien wij zouden moeten kiezen zou er inderdaad meer geld moeten worden gegeven aan de opvoeders. Wij menen dat de opvoeders, die de zwaksten in onze maatschappij moeten bijstaan en begeleiden, op dit ogenblik onderbetaald worden. **(Twistgesprekken)**

Wij zullen deze motie goedkeuren, maar ik voeg er onmiddellijk aan toe dat wij ter gelegenheid van het begrotingsdebat voorstellen zullen indienen om hetzelfde bedrag, dat u thans dient als verhoging voor de opvoeders in vermindering te brengen en te compenseren om vooral de verzui- ling in die sector tegen te gaan. Wij willen inderdaad dat diegenen die het verdienen meer krijgen, maar niet de zuilen. Op die wijze zullen wij u, mijnheer Lenssens, verplichten uw keuze te maken en zal in die sector eindelijk een beleid worden gevoerd met een echte visie. **(Applaus bij de PVV)**

De Voorzitter : De heer Van der Sande heeft het woord.

De heer J. Van der Sande (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, wij hebben mede deze motie ondertekend, gebaseerd op drie volgende principes.

Het eerste principe is dat wij inderdaad akkoord zijn dat de welzijns- werkers een betere wedde moeten ontvangen.

Het tweede principe is dat men een eventuele verhoging van het budget ook moeten gebruiken om de arbeidsomstandigheden te verbeteren, namelijk meer personeel ter beschikking stellen en dergelijke. Wij menen inderdaad dat moet worden uitgegaan van het standpunt dat stress niet verdwijnt door wat meer loon uit te betalen. Bijgevolg moet men dus trachten de arbeidsomstandigheden voor de betrokkenen te verbeteren.

Derde principe : men moet een visie

Van der Sande

hebben op de toekomst. Werken in dergelijke omstandigheden, aan een dergelijk loon, draagt er niet toe bij dat jonge mensen die beroepsrichting kiezen. Het gaat immers om een beroeps categorie die wij in de toekomst nog hard zullen nodig hebben. (**Applaus bij de leden van de SP en de CVP**)

De Voorzitter : Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (Ja)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

116 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
116 leden hebben ja geantwoord.

JA hebben geantwoord :

Adriaensens H.
Anciaux V.
Annemans G.
Ansoms J.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Berben P.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bosmans Jozef
Bourgeois A.
Buchmann J.
Candries H.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Coveliers H.
Cuyvers J.
Daems R.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.
Decoster M.
De Croo H.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
Denys A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
De Vlieghere W.

De Volder J.
Dewael P.
Dewinter F.
De Wulf R.
Dhoore L.
Dillen K.
Dufaux J.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Garcia R.
Geens G.
Gesquière M.
Geysels J.
Gryp E.
Hancké L.
Hermans P.
Janzegers G.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Kempinaire A.
Laridon A.
Lauwers H.
Laverge J.
Lefeber O. (mevr.)
Lenssens J.
Leysen A. (mevr.)
Loones J.
Luyten W.
Maes N. (mevr.)
Merckx-Van Goey T.
Mommerency G.
Nelis-Van Liedekerke L.
Olivier M.
Op 't Eynde A.
Panneels-Van Baelen M.
Peeters L.
Peuskens V.
Pillaert J.-P.
Pinoie E.
Sarens F.
Schellens A.
Seeuws W.
Sleecx J.
Suykerbuyk H.
Taelman W.
Temmerman G.
Timmermans J.
Vandebosch E.
Vandekerckhove R.
Van den Bossche L.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Van der Sande J.
Van Durme W.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Van houtte M.
Vankeirsbilck E.

Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Verhofstadt G.
Vermeiren F.
Vervae D.
Vogels M. (mevr.)
Vreven A.
Walt Niel L.
Weckx H.
Weyts J.
Willockx F.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan.

Ze zal aan de Vlaamse Executieve worden overgezonden.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer F. Vermeiren tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de problematiek van de huisvuilophaling in het Arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde en het sluiten van de breekwerf te Zaventem door de Intercommunale Haviland

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Denys, Luyten en Gryp, enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Didden en Seeuws, anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heer Vermeiren tot de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de problematiek van de huisvuilophaling in het Arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde en het sluiten van de breek-

Voorzitter

werf te Zaventem door de Intercommunale Haviland.

Wij stemmen eerst over de eenvoudige motie van de heren Didden en Seeuws.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

110 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
82 leden hebben ja geantwoord ;
25 leden hebben neen geantwoord ;
3 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Adriaensens H.
Ansoms J.
Bartholomeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bourgeois A.
Candries H.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Coveliers H.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
De Wulf R.
Dhoore L.
Dufaux J.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Geens G.
Gesquière M.
Hancké L.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.

Lauwers H.
Lefebber O. (mevr.)
Lenssens J.
Leysen A. (mevr.)
Maes N. (mevr.)
Merckx-Van Goey T.
Mommerency G.
Nelis-Van Liedekerke L.
Olivier M.
Op 't Eynde A.
Panneels-Van Baelen M.
Peeters L.
Peuskens V.
Pillaert J.-P.
Pinoie E.
Sarens F.
Sauwens J.
Schellens A.
Schoeters M.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Temmerman G.
Timmermans J.
Vandebosch E.
Van den Bossche L.
Van der Sande J.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompuy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vervaeet D.
Weyts J.

NEEN hebben geantwoord

Annemans G.
Berben P.
Bosmans Jozef
Cuyvers J.
Daems R.
Decoster M.
De Croo H.
Denys A.
De Vlieghe W.
Devolder J.
Dewinter F.
Dillen K.
Geysels J.

Gryp E.
Janzegers G.
Kempinaire A.
Laverge J.
Taelman W.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Van Durme W.
Van houtte M.
Vermeiren F.
Vogels M. (mevr.)
Vreven A.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Dewael P.
Luyten W.
Waltniel L.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan.

De met redenen omklede motie van de heren Denys, Luyten en Gryp is bijgevolg verworpen.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over maatregelen om de CFK- en haloonuitstoot terug te dringen in het kader van het afvalstoffendecreet

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Denys, Luyten en Gryp, enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Didden en Timmermans, anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heer Cuyvers tot de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over maatregelen om de CFK- en haloonuitstoot terug te dringen in het kader van het afvalstoffendecreet.

Wij stemmen eerst over de eenvoudige motie van de heren Didden en Timmermans.

Begin van de stemming.

Voorzitter

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

111 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
83 leden hebben ja geantwoord ;
25 leden hebben neen geantwoord ;
3 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Adriaensens H.
Ansoms J.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bourgeois A.
Candries H.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Coveliers H.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
De Wulf R.
Dhoore L.
Dufaux J.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Geens G.
Gesquière M.
Hancké L.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Laridon A.
Lauwers H.
Lefebvre O. (mevr.)
Lenssens J.
Leysen A. (mevr.)
Maes N. (mevr.)
Merckx-Van Goey T.
Mommerency G.

Nelis-Van Liedekerke L.
Olivier M.
Op 't Eynde A.
Panneels-Van Baelen M.
Peuskens V.
Pillaert J. -P.
Pinoie E.
Sarens F.
Sauwens J.
Schellens A.
Schoeters M.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Temmerman G.
Timmermans J.
Vandebosch E.
Vandekerckhove R.
Van den Bossche L.
Van der Sande J.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompuy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vervaet D.
Weys J.

NEEN hebben geantwoord :

Annemans G.
Berben P.
Bosmans Jozef
Cuyvers J.
Daems R.
Decoster M.
De Croo H.
Denys A.
De Vlieghe W.
Devolder J.
Dewinter F.
Dillen K.
Geysels J.
Gryp E.
Janzegers G.
Kempinaire A.
Laverge J.
Taelman W.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.

Van Durme W.
Van houtte M.
Vermeiren F.
Vogels M. (mevr.)
Vreven A.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Dewael P.
Luyten W.
Waltniel L.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan.

De met redenen omklede motie van de heren Denys, Luyten en Gryp is bijgevolg verworpen.

De heer W. Luyten : Mijnheer de Voorzitter, mag ik even mijn stem verklaren ? Na de interpellatie waren wij nog met de klassieke drie of vier mensen overgebleven. Men vroeg het mij zo mooi. De interpellatie ging over de OZON-laag en ik voelde mij in deze zaal in ademnood. U begrijpt dat men door wat hier geregeld gebeurt wel eens in ademnood kan geraken. Over alle partijgrenzen heen heb ik dan mijn stem uitgebracht.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer L. Bril tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over de dreigende politisering bij de uitbouw van de Vlaamse Administratie

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Denys en De Vlieghe, enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Suykerbuyk en Seeuws, anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heren Bril tot de heer Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over de dreigende politisering bij de uitbouw van de Vlaamse Administratie.

Wij stemmen eerst over de eenvoudi-

Voorzitter

ge motie van de heren Suykerbuyk en Seeuws.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

115 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

88 leden hebben ja geantwoord ;

25 leden hebben neen geantwoord ;

2 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Adriaensens H.
Ansoms J.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bourgeois A.
Brepoels F. (mevr.)
Candries H.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Coveliers H.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaecker J.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
De Wulf R.
Dhoore L.
Dufaux J.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Garcia R.
Geens G.
Gesquière M.
Hancké L.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Laridon A.
Lauwers H.

Lefebber O. (mevr.)
Lenssens J.
Leysen A. (mevr.)
Luyten W.
Maes N. (mevr.)
Merckx-Van Goey T.
Mommerency G.
Nelis-Van Liedekerke L.
Olivier M.
Op 't Eynde A.
Panneels-Van Baelen M.
Peeters L.
Peuskens V.
Pillaert J.-P.
Pinoie E.
Sarens F.
Sauwens J.
Schellens A.
Schoeters M.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Temmerman G.
Timmermans J.
Vandebosch E.
Vandekerckhove R.
Van den Bossche L.
Van der Sande J.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompuy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vervet D.
Weckx H.
Weyts J.

NEEN hebben geantwoord :

Annemans G.
Berben P.
Bosmans Jozef
Cuyvers J.
Daems R.
Decoster M.
De Croo H.
Denys A.
De Vlieghe W.
Devolder J.
Dewinter F.

Dillen K.
Geysels J.
Gryp E.
Janzegers G.
Kempinaire A.
Laverge J.
Taelman W.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Van Durme W.
Van houtte M.
Vermeiren F.
Vogels M. (mevr.)
Vreven A.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Dewael P.
Waltniel L.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan.

De met redenen omklede motie van de heren Denys en De Vlieghe is bijgevolg verworpen.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer V. Anciaux tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over het taalgebruik in de Gemeenteraden en de Schepencolleges van de randgemeenten rond Brussel, meer in het bijzonder in de Gemeenten Kraainem en Linkebeek

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Dillen en Annemans, enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Verhaegen en De Loor anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heer Anciaux tot de heer Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over het taalgebruik in de Gemeenteraden en de Schepencolleges van de randgemeenten rond Brussel, meer in het bijzonder in de Gemeenten Kraainem en Linkebeek.

Voorzitter

Wij stemmen eerst over de eenvoudige motie van de heren Verhaegen en De Loor.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

111 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

84 leden hebben ja geantwoord ;

18 leden hebben neen geantwoord ;

9 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Adriaensens H.
Ansoms J.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bourgeois A.
Brepoels F. (mevr.)
Candries H.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Coveliers H.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
De Wulf R.
Didden M.
Dufaux J.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Geens G.
Gesquière M.
Hancké L.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Lauwers H.
Lefeber O. (mevr.)

Lenssens J.
Leysen A. (mevr.)
Luyten W.
Maes N. (mevr.)
Merckx-Van Goey T.
Mommerency G.
Nelis-Van Liedekerke L.
Olivier M.
Op 't Eynde A.
Peeters L.
Peuskens V.
Pillaert J.-P.
Pinoie E.
Sarens F.
Sauwens J.
Schellens A.
Schoeters M.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Temmerman G.
Timmermans J.
Vandebosch E.
Vandekerckhove R.
Van den Bossche L.
Van der Sande J.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompuy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vervaeet D.
Weyts J.

NEEN hebben geantwoord :

Annemans G.
Berben P.
Bosmans Jozef
Daems R.
Decoster M.
De Croo H.
Denys A.
Devolder J.
Dewinter F.
Dillen K.
Kempinaire A.
Laverge J.
Taelman W.
Vandermarliere J.

Vandermeulen P.
Van houtte M.
Vermeiren F.
Vreven A.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Cuyvers J.
De Vlieghe W.
Dewael P.
Geysels J.
Gryp E.
Janzegers G.
Van Durme W.
Vogels M. (mevr.)
Waltniel L.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan.

De met redenen omklede motie van de heren Dillen en Annemans is bijgevolg verworpen.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer H. De Croo tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de improvisatie en de slechte voorbereiding van de overdracht van de bevoegdheid inzake de beleidsmateries verkeer en openbare werken

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heer Denys, enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Verhaegen en Van Grembergen, anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heer De Croo tot de heer Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de improvisatie en de slechte voorbereiding van de overdracht van de bevoegdheid inzake de beleidsmateries verkeer en openbare werken.

Wij stemmen eerst over de eenvoudige motie van de heren Verhaegen en Van Grembergen.

Begin van de stemming.

Voorzitter

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
82 leden hebben ja geantwoord ;
25 leden hebben neen geantwoord ;
2 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Adriaensens H.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bourgeois A.
Brepoels F. (mevr.)
Candries H.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Coveliers H.
De Beul A.
De Bremaeker J.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
De Wulf R.
Didden M.
Dufaux J.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Geens G.
Gesquière M.
Hancké L.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Lauwers H.
Lefeber O. (mevr.)
Lenssens J.
Leysen A. (mevr.)
Luyten W.
Maes N. (mevr.)
Merckx-Van Goey T.
Mommerency G.
Nelis-Van Liedekerke L.

Olivier M.
Op 't Eynde A.
Panneels-Van Baelen M.
Peeters L.
Peuskens V.
Pillaert J.
Pinoie E.
Sarens F.
Sauwens J.
Schellens A.
Schoeters M.
Seeuws W.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Temmerman G.
Timmermans J.
Vandebosch E.
Vandekerckhove R.
Van den Bossche L.
Van der Sande J.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompuy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vervaeck D.
Weyts J.

NEEN hebben geantwoord

Annemans G.
Berben P.
Bosmans Jozef
Cuyvers J.
Daems R.
Decoster M.
De Croo H.
Denys A.
De Vlieghe W.
Devolder J.
Dewinter F.
Dillen K.
Geysels J.
Gryp E.
Janzegers G.
Kempinaire A.
Laverge J.
Taelman W.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Van Durme W.

Van houtte M.
Vermeiren F.
Vogels M. (mevr.)
Vreven A.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Dewael P.
Waltmiel L.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan.

De met redenen omklede motie van de heer Denys is bijgevolg verworpen.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer E. Flamant tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, en de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de problematiek rond het kanaal Gent-Terneuzen

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Denys en De Croo, enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Van Grembergen en De Loor, anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heer Flamant tot de heer Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, en de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de problematiek rond het kanaal Gent-Terneuzen.

Wij stemmen eerst over de eenvoudige motie van de heren Van Grembergen en De Loor.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

105 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

Voorzitter

80 leden hebben ja geantwoord ;
23 leden hebben neen geantwoord ;
2 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Adriaensens H.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bourgeois A.
Brepoels F. (mevr.)
Candries H.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Coveliers H.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
De Wulf R.
Didden M.
Dufaux J.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Geens G.
Gesquière M.
Hancké L.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Laridon A.
Lauwers H.
Lefeber O. (mevr.)
Lenssens J.
Leyens A. (mevr.)
Luyten W.
Maes N. (mevr.)
Merckx-Van Goey T.
Mommerency G.
Nelis-Van Liedekerke L.
Olivier M.
Op 't Eynde A.
Panneels-Van Baelen M.
Peeters L.
Peuskens V.

Pillaert J.-P.
Pinoie E.
Sarens F.
Sauwens J.
Schellens A.
Seeuws W.
Suykerbuyk H.
Temmerman G.
Timmermans J.
Vandebosch E.
Vandekerckhove R.
Van den Bossche L.
Van der Sande J.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompuy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vervaeet D.

NEEN hebben geantwoord :

Annemans G.
Berben P.
Bosmans Jozef
Cuyvers J.
Daems R.
Decoster M.
De Croo H.
Denys A.
De Vlieghe R.
Devolder J.
Dewinter F.
Dillen K.
Geysels J.
Gryp E.
Janzegers G.
Kempinaire A.
Laverge J.
Taelman W.
Vandermeulen P.
Van Durme W.
Van houtte M.
Vermeiren F.
Vogels M. (mevr.)

Zich ONTHOUDEN hebben :

Dewaël P.
Waltniel L.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan.

De met redenen omklede motie van de heren Denys en De Croo is bijgevolg verworpen.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer A. Denys tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de geruisloze verstaatsing van het Vlaams economisch beleid en inzonderheid de rol van de GIMV bij de overname van de NV Barco Industries

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heer Flamant , enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Van Rompuy en De Loor, anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heer Denys tot de heer De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de geruisloze verstaatsing van het Vlaams economisch beleid en inzonderheid de rol van de GIMV bij de overname van de NV Barco Industries.

Wij stemmen eerst over de eenvoudige motie van de heren Van Rompuy en De Loor.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
83 leden hebben ja geantwoord ;
24 leden hebben neen geantwoord ;
2 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermee de uitslag van de stemming aan.

JA hebben geantwoord :

Voorzitter

Adriaensens H.
Bartholomeeussen M.
Beckers A.
Beerden G.
Bockstal E.
Bosmans F.
Bosmans Jos
Bourgeois A.
Brepoels F. (mevr.)
Candries H.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Coveliers H.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.
De Loor H.
De Meester-De Meyer W.
De Meyer M. (mevr.)
Deneir A.
De Roo J.
Derycke E.
De Seranno J.
Desutter M.
De Wulf R.
Dhoore L.
Didden M.
Dufaux J.
Dupré J.
Duroi-Vanhelmont A.
Gabriels J.
Geens G.
Gesquière M.
Hancké L.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Laridon A.
Lauwers H.
Lefeber O. (mevr.)
Lenssens J.
Leysen A. (mevr.)
Luyten W.
Maes N. (mevr.)
Merckx-Van Goey T.
Mommerency G.
Nelis-Van Liedekerke L.
Olivier M.
Op 't Eynde A.
Panneels-Van Baelen M.
Peeters L.
Peuskens V.
Pillaert J.-P.
Pinoie E.
Sarens F.
Sauwens J.
Schellens A.

Seeuws W.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Temmerman G.
Timmermans J.
Vandebosch E.
Vandekerckhove R.
Van den Bossche L.
Van der Sande J.
Van Eetvelt J.
Vangansbeke P.
Van Hecke J.
Van Hooland R.
Vanlerberghe R.
Van Looy J.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Peel M.
Van Rompaey H.
Van Rompuy E.
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Verhaegen G.
Verheyden J.
Vervaeet D.

NEEN hebben geantwoord :

Annemans G.
Berben P.
Bosmans Jozef
Cuyvers J.
Daems R.
Decoster M.
De Croo H.
Denys A.
De Vlieghe W.
Devolder J.
Dewinter F.
Dillen K.
Geysels J.
Gryp E.
Janzegers G.
Kempinaire A.
Laverge J.
Taelman W.
Vandermeulen P.
Van Durme W.
Van houtte M.
Vermeiren F.
Vogels M. (mevr.)
Vreven A.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Dewael P.
Waltniel L.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan.

De met redenen omklede motie van de heer Flamant is bijgevolg verworpen.

SAMENSTELLING VAN EEN WERKGROEP

Wijziging onder vaste en plaatsvervangende leden

De Voorzitter : Dames en heren,

door de SP-fractie wordt voorgesteld :

in de Werkgroep Brussel de heer Van Miert als vast lid te vervangen door de heer Leo Peeters en de heer Van Elewyck als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer De Loor.

Geen bezwaar ? (**Instemming**)

Aldus is besloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden.

Dames en heren, zoals overeengekomen zullen de samengevoegde interpellaties van de heren De Vlieghe, Daems en Derycke, evenals de interpellaties van de heren Devolder, Vermeiren en Annemans, morgen worden gehouden.

Wij zullen derhalve vergaderen morgenochtend om 10 uur.

Geen bezwaar ? (**Neen**)

De vergadering is gesloten.

— De vergadering wordt gesloten om 19.25 uur.